STEPHEN

CHBOSKY

YOUNG

#1 New York Times Bestseller

Jurnalul unui adolescent timid

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE

•

ACUM ŞI PE ECRANE



TREI

FICTION CONNECTION

Cuprins

STEPHEN CHBOSKY

JURNALUL UNUI ADOLESCENT TIMID

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus
Titlul original: *The Perks of Being a Wallflower,* 1999

TREI, 2013

Versiune ebook: v1.0, februarie 2016

Pentru familia mea

Partea I

25 august 1991

Dragă prietene,

M-am gândit să-ţi scriu ţie pentru că ea mi-a zis. Mi-a zis că ştii să asculţi şi că înţelegi şi că la o petrecere n-ai încercat să te culci cu tipa aia, chiar dacă ai fi putut să o faci. Te rog, nu încerca să ghiceşti cine este ea, pentru că atunci ai putea să-ţi dai seama şi cine sunt eu, şi chiar n-aş vrea asta. N-am să folosesc nume adevărate, am să inventez altele sau am să folosesc unele banale – asta ca să te împiedic să dai de mine. Tot din motivul ăsta nu mi-am scris nici adresa pe plic. Dar n-am făcut-o cu nicio intenţie rea. Sincer.

Doar am nevoie să ştiu că cineva acolo ascultă şi înţelege şi nu încearcă să se culce cu tipe, chiar dacă i s-ar ivi ocazia. Am nevoie să ştiu că există şi astfel de oameni.

Cred că, dintre toţi, tu eşti singurul care înţelege, fiindcă dintre toţi, tu eşti singurul care trăieşte cu adevărat şi îşi dă seama ce înseamnă asta. Cel puţin, sper că e aşa, pentru că oamenii vin la tine ca la un prieten pe care se pot baza – nu e deloc complicat. Cel puţin, asta am auzit.

Aşadar, asta-i viaţa mea. Vreau să ştii că sunt şi fericit şi trist, şi mă chinui să înţeleg cum vine asta.

Poate că familia mea e de vină pentru felul în care mă simt, mai ales după ce anul trecut, în primăvară, prietenul meu Michael n-a mai venit la şcoală şi am auzit vocea domnului Vaugh în difuzoare.

— Dragi băieţi şi fete, regret să vă informez că unul dintre elevii noştri a încetat din viaţă. Vom ţine o slujbă de comemorare pentru Michael Dobson la adunarea de vinerea aceasta.

Habar n-am cum circulă veştile prin şcoală şi de ce aproape întotdeauna se dovedesc adevărate. Poate că era în sala de mese. Mi-e greu să-mi aduc aminte. Dave, cel cu ochelari groşi, ne-a spus că Michael s-a sinucis. Mama lui juca bridge cu una dintre vecinele lui Michael şi au auzit împuşcătura.

Nu-mi amintesc prea mult din ce s-a întâmplat după aceea, doar că fratele meu mai mare a venit în biroul domnului Vaughn şi mi-a zis să nu mai plâng. Apoi, m-a luat de după umeri şi mi-a zis să ies din starea aia până vine tata acasă. Pe urmă, ne-am dus să mâncăm cartofi prăjiţi la McDonald's şi m-a învăţat să joc pinball. Chiar a glumit şi a zis că din cauza mea a trebuit să chiulească o după-amiază de la şcoală şi m-a întrebat dacă vreau să-l ajut să meşterească la Fordul lui Camaro. Cred că eram într-o stare destul de proastă fiindcă niciodată nu mă mai lăsase să-l ajut.

La ora de consiliere psihologică, ne-au rugat pe câţiva dintre noi care îl plăcuserăm cu adevărat pe Michael să spunem câteva cuvinte. Cred că se temeau că unii dintre noi vom încerca să ne sinucidem sau ceva de genul ăsta pentru că păreau foarte tensionaţi şi unul dintre ei îşi tot atingea barba.

Bridget, care e nebună, a zis că ea se gândea uneori la sinucidere când începeau reclamele la televizor. A fost sinceră şi asta i-a zăpăcit pe consilieri. Carl, care e drăguţ cu toată lumea, a zis că el era foarte trist, dar n-ar putea niciodată să se sinucidă, pentru că e un păcat.

Unul dintre consilieri a mers pe la fiecare şi în cele din urmă a venit la mine.

— Tu ce părere ai, Charlie?

Cel mai ciudat era că nu-l întâlnisem niciodată pe bărbatul ăsta fiindcă era un „specialist”, dar el îmi ştia numele, chiar dacă nu purtam ecuson, ca la Ziua porţilor deschise.

— Păi, cred că Michael era un tip de treabă şi nu înţeleg de ce a făcut-o. Sunt foarte trist, dar cred că şi mai tare mă supără că nu înţeleg de ce a făcut-o.

Tocmai am recitit ce am scris şi nu seamănă cu felul în care am vorbit eu. Mai ales în biroul ăla, pentru că plângeam în continuare. Nu m-am oprit deloc din plâns.

Consilierul a zis că el bănuia că Michael avea „probleme acasă” şi n-avea cu cine să stea de vorbă despre asta. Poate de aceea se simţea atât de singur şi s-a sinucis.

Atunci am început să ţip la consilier că Michael ar fi putut să stea de vorbă cu mine. Şi am început să plâng şi mai tare. A încercat să mă liniştească spunându-mi că se referise la un adult, cum ar fi un profesor sau un consilier psihologic cu care să stea Michael de vorbă. Dar n-a mers şi până la urmă fratele meu a venit cu maşina la şcoală şi m-a luat.

Restul anului şcolar profesorii s-au purtat diferit cu mine şi mi-au dat note mai mari chiar dacă eu nu mă făceam mai deştept. Ca să-ţi spun adevărul, cred că erau speriaţi din cauza mea.

La înmormântarea lui Michael a fost ciudat pentru că tatăl lui n-a plâns. Şi trei luni mai târziu a părăsit-o pe mama lui Michael. Cel puţin, aşa a zis Dave la cantină. Uneori mă gândesc la asta. Mă întreb cum era la Michael acasă seara, la cină sau când se uitau la televizor. Michael n-a lăsat niciun bilet sau, cel puţin, părinţii lui nu l-au arătat nimănui. Poate că avea „probleme acasă”. Aş vrea să ştiu. Poate că aşa mi-ar fi mai clar de ce mi-e atât de dor de el. Ar fi trist, dar măcar ar avea o explicaţie.

Ceea ce ştiu însă e că lucrul ăsta mă face să mă întreb dacă eu am „probleme acasă”, dar am impresia că unora li se întâmplă chestii mult mai grave. De exemplu, când primul prieten al surorii mele a

început să iasă cu altă fată şi sora mea a plâns tot weekendul.

Tata a zis:

— Unii o păţesc mult mai rău.

Iar mama a tăcut. Şi asta a fost tot. O lună mai târziu, sora mea a cunoscut un alt băiat şi a început iar să asculte muzică veselă. Şi tata a continuat să muncească. Şi mama a continuat să măture. Şi fratele meu a continuat să-şi repare maşina. Adică până când a plecat la colegiu la începutul verii. Joacă fotbal pentru Penn State, dar în vară a trebuit să-şi ia examenele ca să poată juca.

Nu cred că în familia noastră e vreun copil preferat. Suntem trei, iar eu sunt cel mai mic. Fratele meu e cel mai mare. Joacă fotbal foarte bine şi îi place maşina lui. Sora mea e foarte drăguţă şi foarte rea cu băieţii şi ea e mijlocia. Acum iau numai note maxime ca ea şi de aceea toţi mă lasă în pace.

Mama plânge mult la emisiunile de la televizor. Tata munceşte mult şi e un om cinstit. Mătuşa Helen zicea că tata o să fie prea mândru ca să aibă criza vârstei de mijloc. De-abia acum înţeleg ce a vrut să spună fiindcă tata tocmai a împlinit patruzeci de ani şi nimic nu s-a schimbat.

Mătuşa Helen era persoana mea preferată din lume. Era sora mamei. Avusese numai note maxime la şcoală şi îmi dădea cărţi să citesc. Tata zicea că erau cam vechi pentru mine, dar mie-mi plăceau, aşa că ridica din umeri şi mă lăsa să citesc.

Mătuşa Helen a locuit cu familia noastră în ultimii ani ai vieţii pentru că i s-a întâmplat ceva foarte rău. Nimeni n-a vrut să-mi spună, deşi mereu am vrut să aflu. Când aveam în jur de şapte ani, n-am mai întrebat nimic despre asta pentru că puneam într-una întrebări, cum fac copiii, şi mătuşa Helen a început să plângă foarte tare.

Atunci tata mi-a dat o palmă şi mi-a zis:

— Îi răneşti sentimentele mătuşii Helen!

Nu voiam să fac asta, aşa că am încetat. Mătuşa Helen i-a spus tatei să nu mă mai lovească niciodată în faţa ei şi tata a zis că asta e casa lui şi că face ce vrea şi mama a tăcut şi la fel au făcut fratele şi sora mea.

Nu-mi mai amintesc prea multe pentru că am început să plâng foarte tare şi după o vreme tata i-a zis mamei să mă ducă în camera mea. Puţin mai târziu, mama a băut câteva pahare cu vin alb şi mi-a povestit ce i se întâmplase surorii ei. Unii chiar au probleme mult mai mari decât mine. Serios.

Probabil că ar trebui să mă duc la culcare. E foarte târziu. Nu ştiu de ce am pus toate astea pe hârtie. Motivul pentru care ţi-am scris această scrisoare e că mâine încep liceul şi mi-e foarte frică.

Mereu cu drag,
Charlie

7 septembrie 1991

Dragă prietene,

Nu-mi place la liceu. Cantina se numeşte „Centru de nutriţie”, ceea ce e ciudat. La orele mele de engleză avansată e o fată pe care o cheamă Susan. În gimnaziu, era foarte amuzant să stai în preajma ei. Îi plăceau filmele, iar frate-său, Frank, îi făcea casete cu o muzică grozavă, pe care ne-o dădea şi nouă s-o ascultăm. Dar, peste vară, şi-a scos aparatul dentar, s-a făcut mai înaltă şi mai drăguţă şi i-au crescut sânii. Acum, se prosteşte pe holuri, mai ales când sunt băieţi prin preajmă. Şi cred că e trist, pentru că nu pare prea fericită. Ca să-ţi spun drept, nu-i place să recunoască faptul că vine la ora de engleză avansată şi nu-i mai place să mă salute când ne întâlnim pe hol.

Când a fost la şedinţa cu consilierii despre Michael, Susan a spus că Michael îi mărturisise odată că e cea mai frumoasă fată din lume, cu tot cu aparatul ei dentar. Pe urmă, i-a cerut să „iasă cu el”, ceea ce însemna mare lucru în orice şcoală. În liceu aşa i se spune, „ieşit în oraş”. Şi s-au sărutat şi au vorbit despre filme, iar lui Susan îi era tare dor de el pentru că fusese prietenul ei cel mai bun.

În acelaşi timp, e şi ciudat, pentru că în mod normal băieţii şi fetele nu devin cei mai buni prieteni la mine la şcoală. Dar Michael şi Susan erau. Cam cum era mătuşa Helen şi eu. Scuze, cam cum „eram eu şi mătuşa Helen”. Ăsta e un lucru pe care l-am învăţat săptămâna asta. Pe lângă folosirea corectă a punctuaţiei.

Eu tac mai tot timpul şi doar un băiat pe care-l cheamă Sean pare să mă bage în seamă. M-a aşteptat după ora de sport şi mi-a spus lucruri imature despre cum o să-mi facă o „vâlvoială”, adică, atunci când cineva îţi bagă capul în toaletă şi trage apa ca să-ţi facă părul vâlvoi în apă. Părea în acelaşi timp nefericit, lucru pe care i l-am spus. După care s-a înfuriat şi a început să dea în mine, iar eu am făcut ce m-a învăţat fratele meu să fac. Fratele meu e un foarte bun luptător.

— Ataci la genunchi, beregată şi ochi.

Ceea ce am şi făcut. Şi chiar că l-am altoit zdravăn pe Sean. După aia am început să plâng. Iar sora mea a trebuit să plece de la ora ei pentru elevii eminenţi ca să mă ducă acasă cu maşina. Am fost chemat la cabinetul domnului Small, dar n-am fost suspendat şi nici n-am primit altă pedeapsă pentru că un băiat i-a spus domnului Small adevărul despre bătaie.

— Sean a început. A fost legitimă apărare.

Şi aşa fusese. Pur şi simplu, nu pricep de ce Sean a vrut să mă bată. Nu-i făcusem nimic. Sunt foarte mic de statură. E adevărat. Dar cred că Sean nu ştia că pot să mă bat. Adevărul e că aş fi putut să-l rănesc mult mai rău. Şi poate că aşa ar fi trebuit. M-am gândit că s-ar putea

să fiu nevoit s-o fac, dacă venea să-l bată pe băiatul care i-a spus domnului Small adevărul, dar Sean nu s-a luat de el. Aşa că totul a fost dat uitării.

Unii copii se uită chiorâş la mine pe holuri pentru că eu nu-mi decorez dulapul şi pentru că eu sunt cel care l-a caftit pe Sean şi n-a mai putut să se oprească din plâns după aia. Cred că sunt o fire emotivă.

Mă simt foarte singur pentru că sora mea e ocupată cu rolul de cea mai mare din familia noastră. Fratele meu e ocupat să fie fotbalist la Penn State. După cantonament, antrenorul lui a spus că deocamdată e rezervă, dar, după ce învaţă care-i sistemul, o să facă parte din prima echipă.

Tatăl meu speră să-l vadă trecând la profesionişti şi să joace pentru Steelers. Mama e bucuroasă doar pentru că în felul ăsta merge la colegiu fără taxe, pentru că sora mea nu joacă fotbal şi n-ar fi avut destui bani ca să-i ţină pe amândoi la colegiu. Tocmai de-aia vrea ca eu să învăţ şi să am numai note bune, ca să pot obţine o bursă universitară.

Şi asta am făcut până când am cunoscut un prieten aici. Speram să mă împrietenesc cu băiatul care a spus adevărul, dar cred că a vrut doar să fie băiat bun dându-l în gât pe Sean.

Mereu cu drag,
Charlie

11 septembrie 1991

Dragă prietene,

N-am timp prea mult pentru că profesorul de engleză avansată ne-a dat să citim o carte şi mie-mi place să citesc cărţile de două ori. Întâmplător, cartea se numeşte *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Dacă n-ai citit-o, cred că ar trebui s-o citeşti, pentru că e foarte interesantă. Profesorul ne-a dat să citim pe rând, câteva capitole, dar mie nu-mi place să citesc cărţile aşa. Acum am ajuns la jumătate, la prima citire.

În orice caz, motivul pentru care-ţi scriu este că l-am văzut pe fratele meu la televizor. În mod normal, nu-mi plac prea mult emisiunile sportive, dar acum era o ocazie deosebită. Mama a început să plângă, iar tata i-a pus un braţ pe după umeri, iar sora mea a zâmbit, ceea ce e ciudat pentru că fratele meu şi sora mea se ceartă mereu când el vine acasă.

Dar fratele meu mai mare era la televizor şi, până acum, a fost partea cea mai interesantă din primele mele două săptămâni la liceu. Îmi este tare dor de el, ceea ce e ciudat, pentru că atunci când era acasă nu vorbeam niciodată prea mult. Şi nici acum nu vorbim, ca să fiu sincer.

Ţi-aş spune ce post are în echipă, dar, cum am mai zis, mi-ar plăcea să rămân anonim pentru tine. Sper că înţelegi.

Mereu cu drag,
Charlie

16 septembrie 1991

Dragă prietene,

Am terminat de citit *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Acum e cartea mea preferată din toate timpurile, dar, pe de altă parte, mereu mi se pare aşa după ce citesc altă carte. Proful meu de engleză avansată m-a rugat să-i zic „Bill”, când nu suntem la ore, şi mi-a mai dat o carte să citesc. Mi-a spus că mă pricep foarte bine la citit şi că înţeleg limbajul şi vrea să-i scriu un eseu despre *Să ucizi o pasăre cântătoare.*

I-am spus asta mamei mele şi ea m-a întrebat de ce Bill nu mi-a recomandat să urmez ore de engleză de anul doi sau de penultimul an de liceu. Iar eu i-am explicat că Bill mi-a zis că alea sunt practic aceleaşi ore, dar cu cărţi mai complicate, şi că nu mi-ar fi de folos. Mama mi-a zis că nu e sigură că aşa stau lucrurile şi că o să discute cu el la şedinţa cu părinţii. Pe urmă, m-a rugat s-o ajut să spele vasele, ceea ce am şi făcut.

Sincer, nu-mi place să spăl vase. Îmi place să mănânc cu degetele, şi din şerveţel, dar sora mea zice că dacă fac asta e rău pentru mediu. Sora mea s-a înscris la Clubul Zilei Pământului de aici, din liceu, şi acolo se întâlneşte ea cu băieţii. Toţi sunt foarte drăguţi cu ea şi nu prea înţeleg de ce, decât poate datorită faptului că e frumoasă. Chiar se poartă urât cu băieţii ăia.

Unul dintre ei e mort după soră-mea. N-am să-ţi spun cum îl cheamă, dar am să-ţi spun totul despre el. Are un păr castaniu foarte drăguţ şi îl poartă lung, prins în coadă. Cred că o să regrete asta când o să privească înapoi la viaţa lui. Îi mixează mereu melodii pe casete surorii mele, cu teme foarte specifice. Una se numea „Frunze de toamnă”. A pus acolo multe cântece cu The Smiths. Chiar a colorat de mână coperta. După ce filmul pe care l-a închiriat s-a terminat, băiatul a plecat, iar sora mea mi-a dat caseta.

— Vrei s-o iei tu, Charlie?

Am luat caseta, dar mă simţeam aiurea, pentru că el o făcuse pentru ea. Totuşi, am ascultat-o. Şi mi-a plăcut foarte mult. E un cântec acolo, se numeşte „Asleep”, pe care mi-ar plăcea să-l asculţi. I-am spus surorii mele despre el. Iar după o săptămână, mi-a mulţumit pentru că, atunci când băiatul ăsta a întrebat-o de casetă, ea i-a spus exact ce-i spusesem eu despre cântecul „Asleep”, iar băiatul ăsta a fost foarte mişcat de cât de mult a însemnat pentru ea. Sper că asta înseamnă că voi fi bun la întâlnirile cu fetele, când o veni sorocul.

Totuşi, trebuie să rămân la subiect. Asta-mi spune Bill să fac pentru că scriu cam la fel cum vorbesc. Cred că de-aia mi-a spus să scriu eseul despre *Să ucizi o pasăre cântătoare.*

Băiatul ăsta care-o place pe sora mea e întotdeauna respectuos cu părinţii mei. Din acest motiv, maică-mii îi place foarte mult de el. Tata zice că e moale. Cred că de-aia sora mea îi face ce-i face.

Într-o seară, ea spunea lucruri foarte urâte despre cum nu s-a luat el în gură cu bătăuşul clasei când avea cincisprezece ani sau cam aşa ceva. Ca să-ţi spun drept, nu prea eram atent la ciondăneala lor pentru că tocmai mă uitam la filmul pe care el îl închiriase. Se ceartă tot timpul, aşa că m-am gândit că filmul măcar era ceva diferit, dar m-am înşelat, fiindcă era partea a doua de la alt film.

În tot cazul, după ce ea l-a tot acuzat preţ de vreo patru scene de film, adică vreo zece minute, băiatul a început să plângă. Să plângă rău de tot. M-am întors cu faţa la el şi sora mea a arătat cu degetul spre mine.

— Vezi, până şi Charlie s-a luptat cu bătăuşul clasei. Vezi?

Iar băiatul ăsta s-a făcut roşu la faţă. Şi s-a uitat la mine. Pe urmă, s-a uitat la ea. Şi s-a răsucit şi-a pocnit-o tare peste faţă. Tare de tot. Am încremenit pentru că nu-mi venea să cred că făcuse asta. Nu-i stătea în fire să dea în cineva. El era băiatul care făcea casete cu mixaje, pe teme diverse şi cu coperte colorate, până când a pocnit-o pe soră-mea şi a încetat să mai plângă.

Partea ciudată e că soră-mea n-a făcut nimic. Pur şi simplu s-a uitat la el foarte tăcută. Tare ciudat a mai fost. Sora mea face urât dacă mănânci ton de care nu trebuie, şi uite că acum un băiat tocmai o pocnise şi ea nu reacţiona în niciun fel. S-a înmuiat şi s-a liniştit. Şi mi-a cerut să plec, ceea ce am făcut. După ce-a plecat el, mi-a zis că urmau să „iasă în oraş" şi să nu-i spun mamei sau tatei ce se întâmplase.

Cred că el i-a ţinut piept „bătăuşului" din clasa lui. Şi cred că asta are logică.

În weekendul acela, soră-mea a petrecut mult timp cu băiatul ăsta. Şi au râs mult mai mult ca de obicei. Vineri seara, citeam din noua mea carte, dar am simţit că mi-a obosit creierul aşa că am decis să mă uit la televizor. Şi am deschis uşa de la subsol şi i-am văzut pe sora mea şi pe băiat dezbrăcaţi.

El era deasupra ei şi ea îşi lăsase picioarele de o parte şi de alta a canapelei. Şi a ţipat la mine în şoaptă.

— Ieşi afară, perversule.

Aşa că am plecat. A doua zi, ne-am uitat cu toţii la fratele meu cum joacă fotbal. Iar soră-mea l-a invitat pe băiat la noi. Nu ştiu sigur când plecase noaptea trecută. Se ţineau de mână şi se purtau de parcă totul era minunat. Iar băiatul a spus ceva despre cum echipa de fotbal n-a

mai fost aceeaşi de când fratele meu a absolvit, şi tata i-a mulţumit. Iar când a plecat, tata a zis că băiatul ăsta devenea un tânăr de încredere, care ştie să se descurce. Iar mama a tăcut. Sora mea s-a uitat la mine ca să se asigure că n-o să zic nimic. Şi asta a fost tot.

— Da, este.

Atât a putut să spună sora mea. Şi parcă-l văd pe băiatul ăsta făcându-şi temele pentru şcoală şi gândindu-se la sora mea dezbrăcată. Şi parcă-i văd ţinându-se de mână la meciurile de fotbal pe care nu le urmăresc. Şi parcă-l văd pe băiat vomând într-un tufiş la vreo petrecere. Şi o văd pe sora mea acceptând asta.

Şi m-am simţit foarte rău pentru amândoi.

Mereu cu drag,
Charlie

18 septembrie 1991

Dragă prietene,

Nu ţi-am spus până acum că fac ore de atelier, nu? Ei bine, fac astfel de ore şi sunt orele mele preferate alături de ora de engleză avansată a lui Bill. Am scris eseul despre *Să ucizi o pasăre cântătoare* aseară şi i l-am dat lui Bill azi-dimineaţă. Am hotărât să-l discutăm mâine, în pauza de prânz.

Ideea e, totuşi, că la orele de atelier avem un băiat pe care-l cheamă Nothing. Nu glumesc. Îl cheamă Nothing. Şi e haios. Nothing şi-a căpătat numele când băieţii îl tachinau în gimnaziu. Acum cred că e în anul patru. Băieţii au început să-i zică Patty când de fapt îl cheamă Patrick. Şi Nothing le-a spus: „Uite care-i treaba, ori îmi ziceţi Patrick, ori nimic (Nothing)”.

Aşa că băieţii au început să-i zică Nothing. Şi aşa i-a rămas numele. La vremea aceea era proaspăt venit la noi în şcoală pentru că tatăl lui se însurase cu altă femeie din zona noastră. Cred că n-am să mai folosesc ghilimele pentru numele lui Nothing pentru că e enervant şi îmi întrerupe şirul. Sper că n-o să ţi se pară dificil de urmărit. O să am grijă să diferenţiez lucrurile dacă apare ceva.

Deci, la ora de atelier, Nothing a început să-l imite într-un mod foarte amuzant pe profesorul nostru, domnul Callahan. Chiar şi-a desenat pe faţă nişte perciuni cu creion dermatograf. Haios foc. Când domnul Callahan l-a găsit pe Nothing făcând treaba asta lângă maşina de şlefuit, l-a buşit râsul, pentru că Nothing nu făcea din imitaţia asta ceva răuvoitor. Era doar foarte amuzant. Aş vrea să fi fost şi tu acolo pentru că n-am mai râs atâta de când a plecat fratele meu. Frate-meu spunea bancuri cu polonezi, ceea ce ştiu că e rău, dar pur şi simplu mă făceam că n-aud partea despre polonezi şi ascultam bancurile. Haios.

A, apropo, sora mea mi-a cerut înapoi caseta cu „Frunze de

toamnă". Acum o ascultă tot timpul.

Mereu cu drag,
Charlie

29 septembrie 1991

Dragă prietene,

Am multe să-ţi spun despre ultimele două săptămâni. O mare parte din ele sunt lucruri bune, dar sunt şi o mulţime de lucruri rele. Din nou, nu ştiu de ce se întâmplă asta mereu.

Mai întâi, Bill mi-a dat un calificativ „satisfăcător" la eseul despre *Să ucizi o pasăre cântătoare* pentru că mi-a zis că îmi scriu propoziţiile una după alta, fără pauze. Încerc să exersez acum să nu mai fac asta. Mi-a mai spus că ar trebui să folosesc cuvintele de vocabular pe care le-am învăţat la ore, cum ar fi „corpolent" şi „pizmă". Le-aş folosi şi aici, dar nu prea mi se pare că ar fi potrivite în acest format.

Ca să-ţi spun drept, nu ştiu unde s-ar potrivi. Nu zic că n-ar trebui să le ştim. Fără doar şi poate că trebuie. Dar pur şi simplu, de când sunt, n-am auzit pe nimeni să spună „corpolent" şi „pizmă". Şi aici îi includ şi pe profesori. Atunci, ce rost are să foloseşti cuvinte pe care nimeni altul nu le ştie sau nu le poate rosti cu uşurinţă? Pur şi simplu nu înţeleg.

Acelaşi lucru îl gândesc şi despre unele vedete de cinema care sunt groaznic de privit. Unii dintre oamenii ăştia cred că au cel puţin un milion de dolari şi totuşi continuă să facă filme din astea. Îi muştruluiesc pe oamenii răi. Ţipă la detectivii lor. Dau interviuri pentru reviste. Ori de câte ori văd o anumită vedetă pe coperta unei reviste, nu mă pot abţine să-mi fie milă de ea, pentru că nimeni n-o respectă niciun pic şi totuşi continuă să-i ia interviuri. Iar toate interviurile spun acelaşi lucru.

Încep cu ce mănâncă ele în nu ştiu care restaurant. „În timp ce ______ mestecă delicat salată chinezească de pui, vorbeşte despre dragoste." Şi pe toate copertele scrie acelaşi lucru: „_______ vorbeşte despre ce înseamnă să fii vedetă, dragoste şi noul său film / show de televiziune / album de succes".

Cred că ar fi frumos ca vedetele să dea interviuri prin care să ne facă să înţelegem că sunt exact ca noi, dar, să-ţi spun drept, am senzaţia că totul e o mare minciună. Problema e că nu ştiu cine minte. Şi nu ştiu de ce revistele astea se vând aşa de bine. Şi nu ştiu de ce doamnele de la cabinetul stomatologic se dau în vânt după ele. Cu o sâmbătă în urmă, eram la stomatolog şi-am auzit această conversaţie:

— Ai văzut filmul? în timp ce arăta spre copertă.

— Da. L-am văzut cu Harold.

— Ce părere ai?

— E pur şi simplu drăguţă.
— Mda. Este.
— A, am găsit o reţetă nouă.
— Cu conţinut mic de grăsimi?
— Îhâm.
— Ai ceva timp mâine?
— Nu. Ce-ar fi să-i zici lui Mike s-o trimită prin fax lui Harold?
— Bine.

Apoi, doamnele astea au început să vorbească despre vedeta de care-am pomenit mai devreme şi amândouă aveau opinii foarte ferme.

— Cred că e o neruşinată.
— Ai citit interviul din *Good Housekeeping?*
— De-acum câteva luni?
— Îhâm.
— Ruşinos.
— L-ai citit pe-ăla din *Cosmopolitan?*
— Nu.
— Dumnezeule, practic era acelaşi interviu.
— Nu ştiu de ce o ridică aşa în slăvi.

Faptul că una dintre aceste doamne era mama mea m-a întristat din cale-afară pentru că maică-mea e frumoasă. Şi ţine mereu dietă. Uneori, tata îi zice că e frumoasă, dar ea nu-l aude. Apropo, tata e un soţ foarte bun. E doar pragmatic.

După ce-am fost la dentist, mama m-a dus cu maşina la cimitir, unde sunt înmormântate o mulţime de rude de-ale ei. Tatei nu-i place să meargă la cimitir pentru că îi provoacă repulsie. Dar pe mine nu mă deranjează deloc să merg pentru că mătuşa Helen e îngropată acolo. Mama a fost întotdeauna fata cea frumoasă, cum se zice, iar mătuşa Helen a fost întotdeauna cealaltă fată. Chestia simpatică e că mătuşa Helen n-a ţinut niciodată dietă. Şi mătuşa Helen era „corpolentă”. Hei, am zis-o!

Mătuşa Helen ne lăsa mereu pe noi, copiii, să stăm treji şi să ne uităm la *Saturday Night Live* când eram mici şi avea grijă de noi sau când locuia cu noi şi părinţii noştri se duceau prin vecini să se îmbete şi să joace remi. Când eram mic de tot, îmi amintesc că m-am dus la culcare în timp ce fratele meu şi sora mea au rămas cu mătuşa Helen să urmărească *Love Boat* şi *Fantasy Island.* Nu puteam niciodată să rămân treaz când eram aşa de mic şi îmi doream să pot, pentru că fratele şi sora mea vorbesc uneori despre acele momente. Poate că e trist că acum acestea sunt amintiri. Dar poate că nu e trist. Şi poate e doar faptul că noi am iubit-o pe mătuşa Helen, mai ales eu, şi ăsta era timpul pe care-l puteam petrece cu ea.

N-am să încep să-ţi înşir amintiri despre seriale, în afară de unul, pentru că mi se pare că suntem la subiectul ăsta şi am senzaţia că e

ceva la care oricine se poate raporta într-o mică măsură. Şi întrucât nu te cunosc, mă gândesc că poate o să pot scrie ceva la care să te raportezi.

Toată familia stătea şi se uita la episodul final din *M*A*S*H* şi n-am să-l uit niciodată, deşi eram foarte mic. Mama plângea. Sora mea plângea. Fratele meu se folosea de fiecare dram de tărie pe care-l avea să nu plângă. Iar tata a ieşit în timpul unuia dintre momentele finale ca să-şi facă un sendviş. Acum, nu-mi amintesc prea mult despre episodul în sine pentru că eram prea mic, dar tata nu ieşea niciodată din cameră ca să-şi facă sendviş, decât în pauzele cu reclame şi chiar şi atunci de obicei o trimitea pe mama. M-am dus în bucătărie şi l-am văzut pe tata făcându-şi un sendviş şi... plângând. Plângea chiar mai tare decât mama. Şi nu-mi venea să cred. Când a terminat, a pus la loc lucrurile în frigider şi, după ce s-a oprit din plâns şi s-a şters la ochi, m-a văzut.

Apoi, s-a apropiat de mine, m-a bătut uşurel pe umăr şi mi-a zis:

— Ăsta-i micul nostru secret, da, amice?

— Da, am spus.

M-a luat cu braţul în care nu ţinea sendvişul şi m-a dus în camera cu televizorul şi m-a ţinut în poală tot restul episodului. Iar la sfârşit, m-a ridicat, a închis televizorul şi s-a întors către ceilalţi.

Şi tata a declarat:

— A fost un serial nemaipomenit.

Iar mama a spus:

— Cel mai bun.

Şi sora mea a întrebat:

— Cât timp a durat?

Şi fratele meu a răspuns:

— Nouă ani, proasto!

Şi sora mea i-a răspuns:

— Tu eşti... prost!

Şi tata a spus:

— Terminaţi, imediat!

Şi mama a intervenit:

— Ascultaţi-l pe tata.

Şi fratele meu n-a spus nimic.

Şi sora mea n-a spus nimic.

După câţiva ani, am aflat că fratele meu greşise.

M-am dus la bibliotecă să caut statisticile şi am aflat că episodul pe care îl văzuserăm a fost cel mai urmărit dintre toate emisiunile din istoria televiziunii, ceea ce mi s-a părut uimitor, pentru că avusesem impresia că doar noi cinci îl urmăriserăm.

Ştii... mulţi copii de la şcoală îşi urăsc părinţii. Unii dintre ei sunt bătuţi. Iar alţii sunt prinşi în mijlocul unor vieţi trăite greşit. Unii

dintre ei sunt ca nişte trofee pentru părinţii lor, cu care să se fălească la vecini, ca nişte decoraţii sau stele de aur. Iar unii pur şi simplu vor să bea liniştiţi.

În ceea ce mă priveşte, oricât de mult nu-i înţeleg pe mama şi pe tata şi oricât de milă mi-ar fi de ei uneori, nu pot decât să-i iubesc foarte mult. Mama merge la cimitir unde sunt oamenii pe care-i iubeşte. Tata a plâns la *M*A*S*H* şi mi-a încredinţat secretul lui şi m-a lăsat să stau în poala lui şi mi-a zis „amice”.

Apropo, n-am decât o singură carie şi, cu toate că dentistul îmi spune tot timpul să folosesc aţa dentară, nu pot.

Mereu cu drag,
Charlie

6 octombrie 1991

Dragă prietene,

Mi-e tare ruşine. M-am dus deunăzi la meciul de fotbal de la liceu şi nu ştiu prea bine de ce. Când eram mai mici, eu şi Michael ne duceam la meciuri câteodată, cu toate că niciunul dintre noi nu era atât de popular încât să se ducă acolo. Era doar un loc unde mergeam în zilele de vineri, când nu voiam să ne uităm la televizor. Uneori, o vedeam pe Susan acolo, iar ea şi Michael se ţineau de mână.

Dar, de data asta, m-am dus singur, pentru că Michael nu mai e, şi Susan îşi petrece acum timpul cu alţi băieţi, iar Bridget e tot nebună, şi pe Carl l-a trimis maică-sa la şcoala catolică, iar Dave, cel cu ochelarii incomozi, s-a mutat din cartier. Eu doar mă uitam la oameni, să văd cine era îndrăgostit şi cine venise doar să piardă vremea, şi l-am văzut pe băiatul ăla de care-ţi ziceam. Îţi aminteşti de Nothing? Nothing era acolo la meciul de fotbal şi era unul dintre puţinii oameni care nu era adult şi care chiar se uita la meci. Adică, se uita cu atenţie la meci. Striga tot felul de chestii.

— Hai, Brad!

Aşa-l cheamă pe fundaşul nostru.

Acum, în mod normal, sunt foarte timid, dar Nothing părea genul de individ la care puteai pur şi simplu să te duci la un meci de fotbal, chiar dacă erai cu trei ani mai mic şi nu prea popular.

— Hei, eşti coleg cu mine la atelier!

E o persoană foarte prietenoasă.

— Eu sunt Charlie, am zis, nu foarte sfios.

— Iar eu sunt Patrick. Şi ea e Sam.

A arătat spre o fată foarte frumoasă de lângă el. Ea mi-a făcut cu mâna.

— Bună, Charlie.

Sam avea un zâmbet foarte drăguţ.

Amândoi mi-au spus să stau jos, şi amândoi păreau să vorbească serios, aşa că m-am aşezat. L-am ascultat pe Nothing cum urla spre teren. Şi i-am ascultat analiza pe loc a meciului. Şi mi-am dat seama că era un băiat care ştia fotbal foarte bine. De fapt, ştia fotbal la fel de bine ca fratele meu. Poate că ar trebui să-i zic lui Nothing „Patrick" de-acum încolo, pentru că aşa s-a prezentat şi pentru că aşa îi zice şi Sam.

Apropo, Sam are părul castaniu şi nişte ochi verzi foarte, foarte frumoşi. Genul de verde care nu prea e cine ştie ce. Ţi-aş fi spus asta mai devreme, dar în luminile stadionului, totul părea un pic cam spălăcit. Abia când ne-am dus la Big Boy şi Sam cu Patrick au început să fumeze ţigară de la ţigară am putut să mă uit bine la ea. Lucrul simpatic legat de Big Boy a fost faptul că Patrick şi Sam n-au început să se dea de-ai casei, spunând glume pe care doar ei să le ştie şi făcându-mă să mă chinui ca să ţin pasul cu ei. Nicidecum. Mi-au pus întrebări.

— Câţi ani ai, Charlie?

— Cincisprezece.

— Ce vrei să faci când o să te faci mare?

— Încă nu ştiu.

— Care e formaţia ta preferată?

— Cred că The Smiths, fiindcă-mi place cântecul lor „Asleep", dar nu sunt sigur dacă e aşa, pentru că nu le ştiu prea bine celelalte cântece.

— Care e filmul tău preferat?

— Nu prea ştiu, serios. Toate mi se par la fel.

— Dar cartea ta preferată?

— *Dincoace de Paradis* de F. Scott Fitzgerald.

— De ce?

— Pentru că e ultima pe care-am citit-o.

Asta i-a făcut să râdă pentru că ştiau că fusesem sincer, nu o spusesem ca să mă dau mare. Pe urmă mi-au zis ce preferinţe au ei şi am stat tăcuţi o vreme. Am mâncat plăcintă de dovleac pentru că doamna de-acolo a zis că e de sezon, iar Patrick şi Sam au mai fumat nişte ţigări.

Mă uitam la ei şi păreau chiar fericiţi împreună. Un fel bun de fericire. Şi, cu toate că Sam mi se părea foarte frumoasă şi drăguţă, şi era prima fată pe care mi-am dorit să o invit în oraş într-o zi, când o să ştiu să conduc maşina, nu mă deranja că avea un prieten, mai ales dacă era băiat bun, ca Patrick.

— De cât timp „ieşiţi împreună"? i-am întrebat.

Atunci ei au început să râdă. Să râdă în hohote, de-a dreptul.

— Ce-i atât de amuzant? am întrebat.

— Suntem fraţi, mi-a spus Patrick, continuând să râdă.

— Dar nu semănaţi, am zis.

Atunci Sam mi-a explicat că, de fapt, erau fraţi vitregi, pentru că tatăl lui Patrick se însurase cu mama lui Sam. Am fost foarte bucuros să aflu asta, pentru că zău c-aş vrea să o invit cândva pe Sam în oraş. Mi-aş dori mult. E tare drăguţă.

Totuşi, mi-e ruşine pentru că, în noaptea aia, am avut un vis ciudat. Eram cu Sam. Şi amândoi eram dezbrăcaţi. Iar picioarele ei erau desfăcute peste marginile canapelei. Şi m-am trezit. Şi niciodată în viaţa mea nu m-am simţit aşa de bine. Dar în acelaşi timp m-am simţit şi rău pentru că am văzut-o goală fără permisiunea ei. Cred că ar trebui să vorbesc cu Sam despre asta şi chiar sper ca asta să nu ne împiedice să născocim glumiţe pe care să le ştim numai noi. Ar fi foarte frumos dacă aş avea din nou un prieten. Mi-ar plăcea asta chiar mai mult decât o iubită.

Mereu cu drag,
Charlie

14 octombrie 1991

Dragă prietene,

Tu ştii ce este „masturbarea"? Cred că ştii, pentru că eşti mai mare decât mine. Dar, pentru orice eventualitate, am să-ţi spun. Masturbarea e atunci când îţi freci organele genitale până ajungi la orgasm. Uau!

Mă gândeam că în filmele sau în show-urile alea de televiziune când ăia zic că fac o pauză de cafea, ar trebui să ia o pauză de masturbare. Dar, pe de altă parte, cred că asta ar scădea productivitatea.

Aici nu vreau decât să fiu simpatic. Nu am vorbit serios. Doar voiam să te fac să zâmbeşti. Totuşi, acel „uau" l-am spus serios.

I-am zis lui Sam că am visat că noi doi stăteam întinşi în pielea goală pe canapea şi am început să plâng pentru că mă simţeam aiurea, şi ştii ce-a făcut? A râs. Dar nu un râs răutăcios. Un râs chiar drăguţ, cald. A spus că i se pare că sunt simpatic. Şi a mai spus că nu era nimic în neregulă dacă o visasem. Şi m-am oprit din plâns. Sam m-a întrebat dacă o consideram frumoasă şi i-am spus că mie mi se pare „adorabilă". Sam m-a privit drept în ochi.

— Tu ştii că eşti prea mic pentru mine, Charlie? Ştii asta?

— Da, ştiu.

— Nu vreau să-ţi pierzi timpul gândindu-te la mine în felul ăla.

— N-am să-l pierd. A fost doar un vis.

Sam m-a strâns uşor în braţe şi mi s-a părut ciudat pentru că în familie la mine nu se obişnuieşte să ne strângem în braţe, exceptând-o pe mătuşa Helen. Dar după câteva momente, i-am simţit parfumul lui Sam şi i-am simţit corpul lipit de al meu. Şi am făcut un pas înapoi.

— Sam, mă gândesc la tine în felul ăla.

Ea s-a uitat la mine şi doar a clătinat din cap. Apoi, m-a luat pe după umeri şi m-a condus pe hol. Ne-am întâlnit cu Patrick afară pentru că uneori nu aveau chef să se ducă la ore. Preferau să fumeze.

— Lui Charlie i s-a pus pata pe mine, Patrick, într-un stil charliesc!

— Aşa, care va să zică?

— Încerc să mă abţin, am zis eu, şi ei au început să râdă.

Apoi, Patrick a rugat-o pe Sam să plece, ceea ce ea a şi făcut, şi mi-a explicat nişte lucruri, asta ca să ştiu cum să mă port în preajma altor fete şi să nu-mi pierd timpul gândindu-mă în felul ăla la Sam.

— Charlie, ţi-a spus cineva cum merge treaba?

— Nu cred.

— Ei bine, există reguli pe care le respecţi aici nu pentru că vrei, ci pentru că eşti nevoit. Pricepi?

— Cred că da.

— Bun. Să luăm fetele, de exemplu. Le copiază pe mamele lor şi ce scrie în reviste şi orice ca să ştie cum să se poarte în preajma bărbaţilor.

M-am gândit la mame şi la reviste şi la orice-uri, şi gândul m-a neliniştit, mai ales dacă e vorba şi de televizor.

— Adică, nu e ca-n filme, unde fetelor le plac nemernicii sau ceva de genul ăsta. Nu-i aşa simplu. Lor le place cineva care să le dea un scop.

— Un scop?

— Exact. Ştii, fetelor le place ca băieţii să fie o provocare. Le oferă un fel de mulaj în care să se potrivească felul cum se comportă. Ca o mamă. Ce-ar face o mamă dacă n-ar mai putea să se agite din pricina ta şi să te pună să faci curat în cameră? Şi ce-ai face tu fără grija ei şi dacă nu te-ar pune să faci curat? Toţi avem nevoie de o mămică. Iar o mamă ştie asta. Şi îi dă sentimentul că are un scop în viaţă. Pricepi?

— Mda, am spus, cu toate că nu pricepusem. Dar înţelesesem destul ca să pot spune „mda” şi totodată fără să mint.

— Ideea e că unele fete îşi închipuie că vor reuşi să-i schimbe pe băieţi. Şi cel mai ciudat e că, dacă ajung cu adevărat să-i schimbe, se plictisesc. Le lipseşte provocarea. Trebuie doar să le dai fetelor ceva timp ca să se gândească la o nouă modalitate de a face lucrurile. Unele dintre ele îşi vor da seama mai devreme. Altele, mai târziu. Şi vor fi şi unele care nu-şi vor da seama niciodată. Eu nu mi-aş face prea multe griji în privinţa asta.

Dar cred că eu mi-am făcut griji în privinţa asta. Mi-am făcut griji în privinţa asta încă de când mi-a spus. Mă uit la oameni cum se ţin de mână pe holuri şi încerc să mă gândesc cum funcţionează totul. La petrecerile de la şcoală, stau mai în spate, bat ritmul cu piciorul şi mă întreb cât de multe cupluri dansează pe „cântecul lor”. Pe holuri, văd

fetele purtând gecile băieţilor şi mă gândesc la ideea de proprietate. Şi mă întreb dacă e cineva cu adevărat fericit. Sper să fie. Chiar sper să fie.

Bill mă privea în timp ce mă uitam la oameni şi, după ore, m-a întrebat la ce mă gândeam, şi i-am spus. A ascultat, încuviinţând din cap şi scoţând sunete „afirmative". Când am terminat, faţa lui a căpătat expresia de „discuţie serioasă".

— Întotdeauna te gândeşti aşa de mult, Charlie?

— E aşa de grav?

Voiam doar să-mi spună cineva adevărul.

— Nu neapărat. Atât doar că uneori oamenii se folosesc de gândire ca să nu participe la viaţă.

— Şi e aşa de grav?

— Da.

— Totuşi, eu cred că particip. Nu credeţi că particip?

— Păi, dansezi la petrecerile astea?

— Nu sunt un foarte bun dansator.

— Îţi dai întâlnire cu fetele?

— Păi, n-am maşină, şi chiar dacă aş avea, n-aş putea s-o conduc pentru că am doar cincisprezece ani şi oricum n-am cunoscut o fată care să-mi placă, în afară de Sam, dar sunt prea mic pentru ea şi ar fi nevoită să conducă ea tot timpul, ceea ce nu mi se pare corect.

Bill a zâmbit şi a continuat să-mi pună întrebări. Încet-încet a ajuns la „problemele de acasă". Şi i-am vorbit despre băiatul care face casete cu selecţii, care a lovit-o pe sora mea şi fiindcă ea mi-a zis doar să nu le spun tatei şi mamei despre asta, m-am gândit că lui Bill pot să-i spun. După ce i-am spus, o expresie foarte serioasă s-a aşternut pe faţa lui şi mi-a zis ceva ce nu cred c-o să uit semestrul ăsta sau vreodată.

— Charlie, noi acceptăm dragostea pe care credem c-o merităm.

N-am schiţat niciun gest, am tăcut. Bill m-a bătut uşurel pe umăr şi mi-a dat de citit altă carte. Mi-a spus că totul va fi OK.

De obicei mă duc acasă pe jos pentru că îmi dă senzaţia că am câştigat lucrul ăsta prin muncă. Ce vreau să spun e că mi-aş dori să pot să le povestesc copiilor mei că am mers pe jos la şcoală aşa cum au făcut-o bunicii mei „pe vremuri". E ciudat că-mi fac astfel de planuri ţinând cont că n-am avut până acum nicio întâlnire cu vreo fată, dar cred că are logică. De regulă, îmi ia cam cu o oră mai mult să merg pe jos, prin comparaţie cu autobuzul, dar merită când vremea e frumoasă şi aerul răcoros, cum a fost azi.

Când în sfârşit am ajuns acasă, sora mea stătea pe un scaun. Mama şi tata stăteau în picioare în faţa ei. Şi am ştiut că Bill le dăduse telefon şi le spusese. Şi m-am simţit groaznic. Totul era din vina mea.

Sora mea plângea. Mama era foarte, foarte tăcută. Tata era singurul care vorbea. A spus că sora mea nu mai are voie să se întâlnească cu

băiatul care o bătuse şi că el urma să aibă în seara aceea o discuţie cu părinţii băiatului. Apoi sora mea a zis că totul fusese din vina ei, că ea îl provocase, dar tata a spus că ăsta nu era un motiv.

— Dar îl iubesc!

Nu o mai văzusem niciodată pe sora mea plângând aşa.

— Nu, nu-l iubeşti.

— Te urăsc!

— Nu, nu mă urăşti.

Tatăl meu poate să fie foarte calm uneori.

— El e toată lumea mea.

— Să nu mai spui niciodată lucrul ăsta despre nimeni. Nici măcar despre mine.

Asta a fost maică-mea.

Mama îşi alege cu mare atenţie bătăliile şi pot să vă spun un lucru despre familia mea. Când mama spune în sfârşit ceva, întotdeauna se face cum a zis ea. Şi nici de data asta n-a fost altfel. Sora mea a încetat imediat să mai plângă.

După asta, tata a făcut un gest rar: a sărutat-o pe sora mea pe frunte. Apoi a ieşit din casă, s-a urcat în Oldsmobile-ul lui şi a plecat. M-am gândit că poate se duce să stea de vorbă cu părinţii băiatului. Şi mi-a părut foarte rău pentru ei. La părinţii băiatului mă refer. Pentru că tatăl meu nu pierde nicio luptă. Pur şi simplu, nu le pierde.

Mama s-a dus apoi în bucătărie ca să-i pregătească surorii mele felul ei preferat de mâncare şi atunci sora mea s-a uitat la mine.

— Te urăsc.

A pronunţat cuvintele pe un alt ton decât atunci când i le-a spus tatei. Cu mine chiar a vorbit serios. Cât se poate de serios.

— Te iubesc, a fost tot ce-am putut să-i spun în replică.

— Eşti un ciudat, ştiai asta? Întotdeauna ai fost un ciudat. Toţi spun asta. Mereu au spus asta.

— Încerc să nu mai fiu.

După care, m-am întors şi m-am dus în camera mea, am închis ochii şi, vârându-mi capul sub pernă, am lăsat liniştea să aşeze lucrurile la locul lor.

Apropo, mă gândesc că eşti curios să ştii despre tatăl meu. Ne-a bătut când eram mici sau acum? M-am gândit că ai putea avea o astfel de curiozitate pentru că Bill a avut-o după ce i-am povestit despre băiatul ăla şi sora mea. Ei bine, dacă te întrebi, nu ne-a bătut. Pe fratele şi pe sora mea nici măcar nu i-a atins. Şi singura dată când mi-a tras o palmă a fost când am făcut-o pe mătuşa Helen să plângă. Şi după ce ne-am calmat cu toţii, s-a lăsat în genunchi în faţa mea şi mi-a zis că tatăl lui vitreg l-a bătut mult şi, când era la colegiu, iar mama a rămas gravidă cu fratele meu mai mare, a luat hotărârea să nu-şi bată niciodată copiii. Şi că s-a simţit îngrozitor că totuşi a făcut-o. Şi că

regreta enorm. Şi că n-o să mai dea în mine niciodată. Şi n-a mai făcut-o.

E doar mai încruntat uneori.

Mereu cu drag,
Charlie

15 octombrie 1991

Dragă prietene,

Cred c-am uitat să-ţi zic în ultima mea scrisoare că Patrick a fost cel care mi-a vorbit despre masturbare. Şi cred c-am mai uitat să-ţi spun şi cât de des o fac acum, adică foarte des. Nu-mi place să mă uit la poze. Doar închid ochii şi visez la o femeie pe care n-o cunosc. Şi încerc să nu mă ruşinez. Niciodată nu mă gândesc la Sam când o fac. Niciodată. Asta e foarte important pentru mine pentru că am fost aşa de fericit când a spus „charliesc", pentru că mi s-a părut că e o glumiţă de-a noastră.

Într-o noapte, m-am simţit atât de vinovat, încât i-am promis lui Dumnezeu că n-am s-o mai fac niciodată. Aşa că am început să folosesc pături, dar păturile sunt dureroase, aşa că am început să folosesc perne, dar şi pernele m-au durut, şi am revenit la normal. N-am fost crescut într-un spirit prea religios, pentru că părinţii mei au învăţat la şcoala catolică, dar cred foarte mult în Dumnezeu. Doar că nu i-am dat niciodată un nume lui Dumnezeu, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cu toate acestea, sper că nu L-am dezamăgit.

Apropo, tata a avut o discuţie serioasă cu părinţii băiatului. Mama băiatului s-a supărat foarte, foarte tare şi a ţipat la fiul ei.

Tatăl băiatului a tăcut. Iar tata nu s-a supărat pe ei. Nu le-a spus că au făcut „o treabă foarte proastă" prin modul cum şi-au educat băiatul sau ceva de genul ăsta.

Din punctul lui de vedere, singurul lucru important era să le obţină ajutorul ca să-l ţină pe băiat departe de fiica lui. Odată stabilit lucrul ăsta, i-a lăsat să se ocupe de familia lor şi a venit acasă să se ocupe de a lui. Cel puţin, aşa s-a exprimat.

Singurul lucru pe care l-am întrebat într-adevăr pe tata a fost dacă băiatul avea probleme acasă. Dacă bănuia că părinţii îl băteau pe copilul lor. Mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Pentru că nu ştia şi n-ar fi întrebat niciodată una ca asta şi nici nu i se părea că are vreo importanţă.

— Nu toată lumea are o poveste lacrimogenă, Charlie, şi chiar dacă ar avea, nu e o scuză.

Asta e tot ce-a spus. După aceea, ne-am dus să ne uităm la televizor.

Sora mea e încă supărată pe mine, dar tata spune că am procedat corect. Sper că aşa e, deşi uneori e greu să-ţi dai seama.

Mereu cu drag,
Charlie

28 octombrie 1991

Dragă prietene,

Îmi pare rău că nu ţi-am mai scris de două săptămâni, dar am încercat să „particip", cum mi-a spus Bill. E ciudat, pentru că uneori, citesc o carte şi cred că sunt oamenii din carte. De asemenea, când scriu scrisori, îmi petrec următoarele două zile gândindu-mă la lucrurile pe care le-am lămurit în scrisorile alea. Nu ştiu dacă asta e bine sau rău. Cu toate acestea, încerc să particip.

Apropo, cartea pe care mi-a dat-o Bill este *Peter Pan* de J. M. Barrie. Ştiu la ce te gândeşti. Desenul animat Peter Pan cu băieţii pierduţi. De fapt, cartea e mult mai bună. E despre un băiat care refuză să se maturizeze, iar când Wendy creşte, el se simte trădat. Cel puţin asta am înţeles eu din ea. Cred că Bill mi-a dat cartea ca să-mi servească un fel de lecţie.

Vestea bună e că am citit cartea şi, datorită naturii ei fanteziste, n-am putut să-mi închipui că mă aflu în carte. În felul ăsta am putut să particip şi să continui să citesc.

Din perspectiva participării mele la lucruri, încerc să mă duc la evenimentele sociale care se organizează la mine în şcoală. E prea târziu ca să mă mai înscriu în vreun club sau ceva de genul ăsta, dar tot încerc să merg la lucrurile la care pot să mă duc. Chestii precum meciul de fotbal şi dansul organizate cu ocazia revederilor cu foştii elevi, cu toate că n-am o prietenă.

Nu-mi pot imagina că mă voi întoarce vreodată acasă pentru un astfel de eveniment, după ce voi fi plecat de aici, dar a fost amuzant să mă prefac că aş face-o. I-am găsit pe Patrick şi pe Sam aşezaţi pe locurile lor obişnuite de la peluză, şi am început să mă port ca şi cum nu i-aş mai fi văzut de un an, cu toate că-i văzusem chiar în după-amiaza aceea la masă, când mi-am mâncat portocala, iar ei au fumat.

— Patrick, tu eşti? Şi Sam… ce mult a trecut. Cine bate? Doamne, greu mai e la liceu. Profesorul meu m-a pus să citesc douăzeci şi şapte de cărţi în weekendul ăsta, iar prietena mea m-a rugat să-i scriu nişte pancarte pentru demonstraţia de marţi. Las' să ştie administratorii ăia că suntem puşi pe treabă. Tata e ocupat cu mişcările lui de golf, iar mama nu-şi mai vede capul de-atâta tenis. Trebuie să facem asta din nou. Aş mai sta, dar trebuie s-o iau pe sora mea de la seminarul despre emoţii. Face progrese reale. Mă bucur că v-am văzut.

Şi apoi am plecat. M-am dus la chioşc şi am cumpărat trei cutii de nachos şi o cutie de cola dietetică pentru Sam. Când m-am întors, m-am aşezat şi i-am dat cutiile de nachos lui Patrick şi lui Sam cutia de

cola. Iar Sam a zâmbit. Ce e grozav la Sam e că ei nu i se pare că-s nebun fiindcă mimez că fac diverse lucruri. Nici lui Patrick nu i se pare, dar el era prea ocupat să se uite la meci şi să ţipe la Brad, fundaşul.

Sam mi-a spus în timpul meciului că urmau să se ducă acasă la un amic la o petrecere. Apoi, m-a întrebat dacă vreau să merg, iar eu am spus că da, pentru că n-am mai fost până atunci la vreo petrecere. Văzusem una la mine acasă, totuşi.

Părinţii mei s-au dus la Ohio, la un văr îndepărtat, care ori era înmormântat, ori se căsătorea, nu-mi aduc aminte exact. Şi l-au lăsat pe fratele meu să aibă grijă de casă. Avea şaisprezece ani pe atunci. Frate-meu a profitat de ocazie ca să organizeze o mare petrecere cu bere şi de toate. Mi s-a ordonat să rămân în camera mea, ceea ce a fost OK pentru că acolo şi-au lăsat toţi hainele şi era distractiv să caut lucruri prin buzunarele lor. Cam din zece în zece minute, o fată şi un băiat beat intrau în camera mea să vadă dacă pot să şi-o tragă acolo sau ceva de genul ăsta. Apoi, mă vedeau şi plecau. Mai exact, în afară de un cuplu anume.

Cei doi, despre care am aflat ulterior că erau foarte populari şi se iubeau, au intrat în camera mea şi m-au întrebat dacă mă deranjează că o folosesc şi ei. Le-am zis că fratele şi sora mea mi-au spus să stau acolo, iar ei m-au întrebat dacă pot totuşi s-o folosească, chiar dacă stau şi eu acolo. Am spus că nu văd de ce nu, aşa că cei doi au închis uşa şi-au început să se sărute. Se sărutau cu mare foc. După câteva minute, băiatul şi-a băgat mâna pe sub cămaşa fetei, iar ea a început să protesteze.

— Haide, Dave.

— Ce e?

— E puştiul ăsta aici.

— Nu-i nimic.

Şi băiatul a continuat să se ocupe de cămaşa fetei şi, cu cât ea se împotrivea, cu atât el continua să-şi facă treaba. După câteva minute, ea a încetat să mai protesteze, iar el i-a dat cămaşa jos şi-am văzut că avea un sutien alb, cu dantelă. Sincer, n-am mai ştiut ce să fac în acel moment. Foarte curând, el i-a dat jos şi sutienul şi a început s-o sărute pe sâni. După care şi-a vârât mâinile în pantalonii ei şi ea a început să geamă. Cred că amândoi erau foarte beţi. El a dat să-i scoată pantalonii, dar ea a început să plângă tare, aşa că băiatul a întins mâna spre propriii pantaloni. Şi-a dat jos pantalonii şi chiloţii până la genunchi.

— Te rog, Dave, nu!

Dar băiatul a început să-i vorbească blând despre cât de bine arată, iar ea i-a apucat penisul cu ambele mâini şi-a început să-l frece. Aş fi vrut să pot descrie asta ceva mai frumos, fără să folosesc cuvinte

precum „penis”, dar aşa s-a întâmplat.

După câteva minute, băiatul i-a apăsat fetei capul în jos, iar ea a început să-i sărute penisul. Plângea în continuare. În sfârşit, s-a oprit din plâns, pentru că el i-a băgat penisul în gură şi nu cred că poţi să plângi în poziţia aia. În acel moment am încetat să mă mai uit pentru că începea să-mi fie greaţă, dar ei au continuat şi au mai făcut şi alte lucruri, iar ea continua să zică „nu”. Chiar şi după ce mi-am acoperit urechile, tot o mai auzeam spunând asta.

În cele din urmă, sora mea a venit să-mi aducă un castron cu chipsuri de cartofi, iar când i-a văzut, aceştia s-au oprit. Sora mea era foarte jenată, dar nu la fel de jenată ca fata. Pe faţa băiatului se citea parcă automulţumirea. N-a zis nimic. După ce-au plecat, sora mea s-a întors către mine.

— Au ştiut că eşti aici?

— Da. M-au întrebat dacă pot să folosească şi ei camera.

— Şi de ce nu i-ai oprit?

— N-am ştiut ce vor să facă.

— Perversule! a fost ultimul lucru spus de sora mea înainte să iasă din cameră, ducând cu ea castronul cu chipsuri.

Le-am povestit lui Sam şi lui Patrick tărăşenia şi amândoi au rămas tăcuţi. Sam a spus că o vreme a ieşit şi ea cu Dave, până când a devenit pasionată de muzica punk, iar Patrick a zis că a auzit de petrecerea aia. N-am fost surprins că auzise, pentru că devenise un soi de legendă. Cel puţin aşa am auzit când le-am spus unora dintre băieţi cine era fratele meu mai mare.

Când au venit poliţiştii, l-au găsit pe frate-meu adormit pe acoperiş. Nimeni nu ştie cum a ajuns acolo. Sora mea se giugiulea prin spălător cu un tip din ultimul an. Ea era în anul întâi pe atunci. O mulţime de părinţi au venit acasă la noi ca să-şi ia copiii şi erau multe fete care plângeau şi vomitau. Majoritatea băieţilor îşi luaseră tălpăşiţa între timp. Fratele meu a intrat într-un mare bucluc, iar sora mea a avut parte de o „discuţie serioasă” cu părinţii mei despre influenţele rele. Şi cam asta a fost tot.

Băiatul pe care-l cheamă Dave este acum în ultimul an. Joacă în echipa de fotbal. Este primitor de acoperire. Am văzut un sfârşit de meci când Dave a prins un *touchdown* aruncat de Brad. Jocul s-a sfârşit cu victoria echipei noastre. Şi oamenii au înnebunit în tribune fiindcă am câştigat meciul. Dar eu nu mă puteam gândi decât la petrecerea aia. M-am gândit la ea în tăcere o lungă perioadă de timp, apoi m-am uitat la Sam.

— A violat-o, nu-i aşa?

Ea doar a aprobat din cap. Nu-mi puteam da seama dacă era tristă sau doar ştia mai multe decât mine.

— Ar trebui să spunem cuiva, nu?

De data asta, Sam a clătinat doar din cap. Apoi mi-a vorbit de toate lucrurile prin care trebuie să treci ca să o dovedeşti, mai ales în liceu, când băieţii şi fetele sunt încă populari şi se iubesc încă.

A doua zi, la petrecerea de revedere, i-am văzut dansând împreună. Dave şi fata lui. Şi chiar m-am înfuriat. M-a cam speriat cât de tare m-am înfuriat. M-am gândit să mă duc la Dave şi să-l rănesc cu adevărat, aşa cum, poate, ar fi trebuit să-l rănesc pe Sean. Şi cred că aş fi făcut-o, dar Sam m-a văzut şi şi-a pus mâna pe umărul meu, aşa cum face ea. M-a calmat şi cred că mă bucur că a făcut-o deoarece cred că m-aş fi înfuriat şi mai tare dacă aş fi început să-l bat pe Dave, iar fata lui m-ar fi oprit pentru că îl iubeşte. Cred că asta m-ar fi înfuriat şi mai mult.

Aşa că am decis să fac următorul lucru cel mai bun pe care-l puteam face şi să-i dezumflu cauciucurile lui Dave. Sam ştia care e maşina lui.

Vineri seara, după meciul oficial, am avut un sentiment pe care nu ştiu dacă voi fi vreodată în stare să-l descriu, în afară de a spune că e vorba de un sentiment cald. Sam şi Patrick m-au dus la petrecerea din seara aia şi am stat în mijlocul camionetei lui Sam. Lui Sam îi e dragă camioneta deoarece cred că îi aminteşte de tatăl ei. Sentimentul pe care l-am avut a fost când Sam i-a zis lui Patrick să găsească un post de radio. Iar el nu găsea decât reclame. Şi iar reclame. Şi un cântec foarte prost despre dragoste care conţinea cuvântul „iubito”. Şi pe urmă, alte reclame. Şi în sfârşit a găsit un cântec uluitor despre un băiat, şi toţi am tăcut.

Sam bătea cu mâna pe volan. Patrick îşi ţinea mâna afară, pe geam, şi făcea unde în aer. Iar eu stăteam între ei. După ce s-a terminat cântecul, am spus ceva:

— Mă simt infinit.

Iar Sam şi Patrick s-au uitat la mine de parcă aş fi spus cel mai grozav lucru pe care-l auziseră vreodată. Deoarece cântecul a fost aşa de minunat şi cu toţii am fost atenţi la el. Cinci minute de viaţă au fost petrecute cu folos şi ne-am simţit tineri într-un fel bun. De atunci, am cumpărat discul şi ţi-aş spune ce cântec era, dar sincer, nu e la fel decât dacă te duci cu maşina la prima ta petrecere adevărată şi stai în mijlocul banchetei unei camionete, cu doi oameni de treabă, şi începe să plouă.

Am ajuns la casa unde era petrecerea, iar Patrick a bătut un cod secret. Ar fi greu să-ţi descriu această bătaie în uşă fără s-auzi sunetele. Uşa s-a deschis puţin şi un tip cu părul cârlionţat s-a uitat la noi.

— Patrick, cunoscut ca Patty, cunoscut ca Nothing?

— Bob.

Uşa s-a deschis de tot şi cei doi vechi prieteni s-au îmbrăţişat. Apoi, Sam şi Bob s-au îmbrăţişat şi ei. Pe urmă, Sam a vorbit.

— El e prietenul nostru, Charlie.

Şi n-o să-ţi vină să crezi, dar Bob m-a îmbrăţişat! Sam mi-a spus, pe când ne atârnam hainele, că Bob era „prăjit ca dracu'”. Chiar a trebuit să citez expresia asta, deşi conţine o vorbă urâtă.

Petrecerea se ţinea în subsolul casei. Camera era plină de fum şi copiii erau mult mai mari. Erau două fete care-şi arătau una alteia tatuajele şi inelele prinse în buric.

Băiatul ăsta, Fritz şi nu mai ştiu cum, mânca o mulţime de Twinkies. Prietena lui Fritz îi vorbea despre drepturile femeilor, iar el spunea într-una: „Ştiu, iubito”.

Sam şi Patrick au început să fumeze. Bob s-a dus în bucătărie când a auzit soneria. La întoarcere, ne-a adus câte o cutie de bere Milwaukee Best, atât nouă cât şi celor doi nou-sosiţi. Venise Maggie, care a întrebat unde e baia. Şi mai era Brad, fundaşul echipei de fotbal a liceului. Serios!

Nu ştiu de ce asta m-a emoţionat, dar cred că atunci când vezi pe cineva pe hol sau pe terenul de joc sau ceva de genul ăsta, e plăcut să ştii că acel cineva e o persoană adevărată.

Toată lumea era prietenoasă şi mi-au pus o mulţime de întrebări despre mine. Cred că eram cel mai mic de acolo şi nu voiau să mă simt ca un străin, mai ales după ce am spus că nu vreau bere. Am băut odată o bere cu fratele meu şi pur şi simplu nu mi-a plăcut. E chiar aşa simplu pentru mine.

Unele dintre întrebările care mi s-au pus au fost în ce clasă sunt şi ce vreau să mă fac când o să fiu mare.

— Sunt în anul întâi şi încă nu ştiu ce vreau să mă fac.

M-am uitat în jur şi am văzut că Sam şi Patrick plecaseră cu Brad. Atunci Bob a început să ne împartă mâncare.

— Vrei o prăjitură cu ciocolată?

— Da, mulţumesc.

De fapt, mi-era chiar foame pentru că, de regulă, Sam şi Patrick mă duc la Big Boy după meciurile de fotbal şi cred că deja mă obişnuisem cu asta. Am mâncat prăjitura şi avea un gust cam ciudat, dar totuşi era o prăjitură cu ciocolată şi mi-a plăcut. Dar nu era o prăjitură obişnuită. Dat fiind că eşti mai mare decât mine, cred că ştii ce fel de prăjitură era.

După treizeci de minute, camera a început să-mi alunece din câmpul vizual. Vorbeam cu una dintre fetele cu inel în buric şi aveam impresia că tipa e într-un film. Am început să clipesc des şi să mă uit în jur, iar muzica suna greu, ca apa.

Sam a venit şi, când m-a văzut, s-a întors spre Bob.

— Ce dracu' ai în capul ăla?

— Haide, Sam. Îi place. Întreabă-l.

— Cum te simţi, Charlie?

— Uşor.
— Vezi?
De fapt, Bob părea uşor agitat, ceea ce mai târziu mi s-a spus că era din cauza paranoiei.
Sam s-a aşezat lângă mine şi m-a ţinut de mână, ceea ce a fost fain.
— Vezi ceva, Charlie?
— Uşor.
— Te simţi bine?
— Îhâm.
— Ţi-e sete?
— Îhâm.
— Ce-ai vrea să bei?
— Un milkshake.
Şi toţi cei de faţă, în afară de Sam, au izbucnit în râs.
— E drogat.
— Ţi-e foame, Charlie?
— Îhâm.
— Ce-ai vreau să mănânci?
— Un milkshake.
Nu cred c-ar fi râs mai tare nici dacă ceea ce spusesem n-ar fi fost aşa de amuzant. Apoi, Sam m-a luat de mână şi m-a ridicat în picioare, pe podeaua care se clătina.
— Haide, o să-ţi dăm un milkshake.
În timp ce plecam, Sam s-a întors spre Bob.
— Rămân la părerea că eşti un nemernic.
Bob n-a făcut decât să râdă. Şi Sam a râs şi ea, în sfârşit. Iar eu eram bucuros pentru că toţi păreau aşa de fericiţi precum păreau.
Sam şi cu mine ne-am dus sus în bucătărie şi ea a aprins lumina. Uau! Nu-mi venea să cred ce strălucitoare era. Era ca atunci când vezi un film ziua şi, când ieşi din sală, nu-ţi vine să crezi că afară e încă lumină. Sam a luat nişte îngheţată şi puţin lapte şi un blender. Am întrebat unde e baia, iar ea mi-a arătat că e după colţ, aproape ca şi cum ar fi fost la ea acasă. Cred că ea şi Patrick petreceau mult timp aici când Bob era încă în liceu.
Când am ieşit din baie, am auzit un zgomot în camera unde ne lăsaserăm hainele. Am deschis uşa şi l-am văzut pe Patrick sărutându-l pe Brad. Era un sărut din ăla, furat. M-au auzit la uşă şi s-au întors. Patrick a vorbit primul.
— Tu eşti, Charlie?
— Sam îmi face un milkshake.
— Cine e puştiul ăsta?
Brad părea chiar agitat, şi nu în felul în care era Bob.
— E un prieten de-al meu. Linişteşte-te.
Patrick m-a scos apoi din cameră şi a închis uşa. Şi-a pus mâinile pe

umerii mei şi m-a privit drept în ochi.

— Brad nu vrea ca oamenii să ştie.

— De ce?

— Pentru că e speriat.

— De ce?

— Pentru că e.... ia stai... tu eşti drogat?

— Aşa au zis că sunt, jos. Sam îmi face un milkshake.

Patrick a încercat să se abţină să nu râdă.

— Ascultă-mă, Charlie. Brad nu vrea ca oamenii să ştie. Trebuie să-mi promiţi că n-ai să spui nimănui. Ăsta o să fie micul nostru secret, bine?

— Bine.

— Mulţumesc.

Cu asta, Patrick s-a întors şi a intrat iar în cameră. Am auzit nişte zgomote înăbuşite, iar Brad părea supărat, dar nu mi s-a părut că e treaba mea, aşa că m-am întors în bucătărie.

Trebuie să spun că a fost cel mai bun milkshake pe care l-am băut în viaţa mea. Era atât de delicios, încât aproape că m-am speriat.

Înainte să plecăm de la petrecere, Sam mi-a pus câteva dintre melodiile ei preferate. Una se numea „Blackbird”. Cealaltă, „MLK”. Amândouă era foarte frumoase. Le-am menţionat titlurile pentru că erau la fel de frumoase şi când le-am ascultat limpede la cap.

Înainte să plecăm de la petrecere, s-a mai întâmplat ceva interesant. Patrick a coborât la subsol. Cred că Brad plecase. Iar Patrick a zâmbit. Şi Bob a început să facă mişto de el cum că i s-a pus pata pe fundaş. Iar Patrick a continuat să zâmbească. Nu cred că l-am văzut vreodată pe Patrick zâmbind aşa de mult. Apoi, Patrick a arătat spre mine şi i-a spus ceva lui Bob.

— E o figură, nu-i aşa?

Bob a încuviinţat din cap. Patrick a spus atunci ceva pe care nu cred c-am să-l uit vreodată.

— E un timid.

Iar Bob a încuviinţat din cap cu convingere. Şi toţi cei din cameră au dat din cap aprobativ. Iar eu am început să mă simt agitat, în stilul lui Bob, dar Patrick nu m-a lăsat să devin prea agitat. S-a aşezat lângă mine.

— Tu vezi lucruri. Şi nu vorbeşti despre ele. Şi înţelegi.

Nu ştiam că ceilalţi oameni gândeau lucruri despre mine. Nu ştiam că şi ei priveau. Stăteam pe podeaua subsolului unde avusese loc prima mea petrecere adevărată, între Sam şi Patrick, şi mi-am amintit că Sam m-a prezentat lui Bob drept prietenul ei. Şi mi-am amintit că Patrick făcuse la fel faţă de Brad. Şi am început să plâng. Şi nimeni din camera aia nu s-a uitat ciudat la mine pentru că făceam asta. Şi pe urmă am început să plâng rău de tot.

Bob a ridicat paharul şi le-a cerut tuturor să facă la fel.

— Pentru Charlie.

Şi tot grupul a spus:

— Pentru Charlie.

Nu ştiam de ce făceau asta, dar pentru mine a fost ceva deosebit ceea ce au făcut. Mai ales Sam. Mai ales ea.

Ţi-aş spune mai multe despre petrecerea de revedere, dar acum când mă gândesc la ea, cea mai bună parte a fost aia când i-am dezumflat cauciucurile lui Dave. Am încercat să dansez, aşa cum mi-a sugerat Bill, dar de regulă îmi plac cântecele pe care nu poţi să dansezi, aşa că n-am insistat prea mult. Sam arăta foarte frumoasă în rochia ei, dar am încercat să mă fac că nu observ pentru că încerc să nu mă gândesc la ea în felul ăla.

Am observat totuşi că Brad şi Patrick n-au vorbit nici măcar o dată în tot timpul petrecerii, pentru că Brad ieşise la dans cu o majoretă pe nume Nancy, care e prietena lui. Şi am mai observat că sora mea dansa cu băiatul cu care nu trebuia să danseze, cu toate că un alt băiat o luase de acasă.

După dans, am plecat cu camioneta lui Sam. Patrick a condus de data asta. Pe când ne apropiam de tunelul Fort Pitt, Sam l-a rugat pe Patrick să tragă pe dreapta. Nu ştiam ce se întâmplă. Sam s-a urcat în spatele camionetei, având pe ea doar rochia de petrecere. I-a spus lui Patrick să pornească maşina, iar el avea pe faţă zâmbetul ăla al lui. Cred că mai făcuseră asta înainte.

În tot cazul, Patrick a început să conducă foarte repede şi, chiar înainte să intrăm în tunel, Sam s-a ridicat în picioare, iar vântul i-a transformat rochia în valuri de ocean. Când am intrat în tunel, toate sunetele au fost absorbite într-un vid şi au fost înlocuite de un cântec de pe casetofon. O melodie minunată intitulată „Landslide”. Când am ieşit din tunel, Sam a scos un ţipăt foarte amuzant şi iată-ne! În centrul oraşului. Luminile de pe clădiri şi tot ce te face să te minunezi. Sam s-a aşezat şi-a început să râdă. Patrick a început să râdă. Şi eu am început să râd.

Iar în momentul acela, jur că eram infinitul.

Mereu cu drag,
Charlie

Partea a II-a

7 noiembrie 1991

Dragă prietene,

A fost una din zilele alea în care nu m-a deranjat să mă duc la şcoală, pentru că vremea era foarte frumoasă. Cerul era acoperit de nori, iar aerul parcă era o baie călduţă. Nu cred că m-am mai simţit vreodată aşa de curat. Când am ajuns acasă, a trebuit să tund gazonul ca să-mi primesc banii de buzunar, şi nu m-a deranjat niciun pic. Am ascultat muzică şi am savurat ziua şi mi-am amintit lucruri. Lucruri ca plimbatul prin cartier şi privitul la case şi la peluze şi la copacii multicolori şi mulţumindu-mă cu asta.

Nu ştiu nimic despre Zen sau lucrurile pe care chinezii sau indienii le fac ca parte a religiei lor, dar una dintre fetele de la petrecere, cele cu tatuaje şi inele prinse în buric, a trecut la budism din iulie. Nu prea vorbeşte despre multe chestii în afară de cât de scumpe sunt ţigările. O văd în pauza de prânz uneori, fumând împreună cu Patrick şi Sam. O cheamă Mary Elizabeth.

Mary Elizabeth mi-a spus că ideea cu Zen e că te face să fii conectat cu toate lucrurile din lume. Eşti parte din copaci, iarbă şi câini. Lucruri de genul ăsta. Chiar mi-a explicat cum tatuajul ei exprimă acest lucru, dar nu-mi amintesc în ce mod. Prin urmare, cred că Zen este o zi ca asta, când eşti o parte a aerului şi îţi aminteşti lucruri.

Printre altele, îmi amintesc cum copiii obişnuiau să joace un joc. Iei o minge de fotbal sau ceva de genul ăsta, şi mingea e la unul dintre jucători şi toţi ceilalţi copii încearcă să-i ia mingea acelui băiat. Apoi, cine intră în posesia mingii aleargă cu ea şi copiii încearcă să i-o ia. Asta poate continua ore în şir. Niciodată n-am prea înţeles rostul acestui joc, dar fratelui meu îi plăcea mult. Nu-i plăcea aşa mult să alerge cu mingea, dar îi plăcea să-i atace pe cei care o aveau. Copiii numeau jocul „mânjeşte-l pe poponar”. Nu m-am gândit serios la ce înseamnă asta până acum.

Patrick mi-a spus povestea despre el şi Brad. Acum înţeleg de ce Patrick nu s-a supărat pe Brad la petrecerea de revedere pentru că a dansat cu o fată. Când erau amândoi în primii ani de liceu, Patrick şi Brad s-au dus la o petrecere împreună cu restul băieţilor. Patrick chiar era un băiat popular înainte ca Sam să-i cumpere nişte muzică bună.

Patrick şi Brad s-au îmbătat cam tare la petrecere. De fapt, Patrick mi-a spus că Brad s-a prefăcut că e mult mai beat decât era în realitate. Stăteau la subsol cu o fată pe care o chema Heather, iar când ea s-a dus la baie, Brad şi Patrick au rămas singuri. Patrick a spus că a fost jenant şi excitant pentru amândoi.

— Eşti în clasa domnului Brosnahan, aşa e?
— Ai fost vreodată la un spectacol cu lumini laser al trupei Pink Floyd?
— Bere înainte de spirtoase. Niciodată nu mi-a fost mai rău.
Când au terminat cu discuţiile mărunte, s-au uitat pur şi simplu unul la celălalt. Şi au ajuns să se giugiulească chiar acolo în subsol. Patrick a spus că era ca şi cum greutatea întregii lumi se ridicase de pe umerii lor.
Dar luni, la şcoală, Brad spunea într-una acelaşi lucru.
— Nene, am fost mangă. Nu-mi amintesc nimic.
A spus asta tuturor celor care fuseseră la petrecere. A spus-o de mai multe ori aceloraşi inşi. Ba chiar i-a spus-o şi lui Patrick. Nimeni nu i-a văzut pe Patrick şi Brad giugiulindu-se, dar Brad a spus-o oricum. În vinerea aia, a mai fost o petrecere. Iar de data asta, Patrick şi Brad s-au drogat, deşi Patrick a spus că Brad s-a prefăcut că e mult mai drogat decât era cu adevărat. Şi au ajuns din nou să se giugiulească. Iar luni, la şcoală, Brad a făcut acelaşi lucru.
— Nene, n-am mai ştiut de mine. Nu-mi amintesc nimic.
Asta a continuat vreme de şapte luni.
S-a ajuns la un punct în care Brad se droga sau se îmbăta înainte de orele de şcoală. Şi nu pentru că el şi Patrick s-ar fi giugiulit la şcoală. Nu făceau asta decât la petrecerile de vineri, dar Patrick mi-a zis că Brad nici măcar nu putea să se uite la el pe hol, darămite să mai şi vorbească cu el. Şi era greu şi pentru el, pentru că Patrick chiar îl plăcea pe Brad.
Când a venit vara, Brad n-a mai trebuit să-şi facă griji cu privire la şcoală sau la altceva, aşa că a început să bea şi să fumeze la greu. Acasă la Patrick şi la Sam a avut loc o petrecere cu nişte tipi nu chiar aşa de populari. Brad şi-a făcut apariţia, ceea ce a provocat oarecare senzaţie, pentru că el era un popular, dar Patrick a păstrat secretul cu privire la motivul pentru care Brad venise la petrecere. După ce majoritatea invitaţilor au plecat, Brad şi Patrick s-au dus în camera lui Patrick.
În noaptea aia au făcut sex pentru prima oară.
Nu vreau să intru în detalii în privinţa asta pentru că e o treabă intimă, dar am să spun că Brad şi-a asumat rolul fetei dacă ne gândim la unde se bagă lucrurile. Cred că e important să-ţi spun asta. Când au terminat, Brad a început să plângă rău de tot. Băuse o grămadă. Şi se drogase la greu.
Indiferent ce făcea Patrick, Brad continua să plângă. Nici măcar nu l-a lăsat pe Patrick să-l ţină în braţe, ceea ce mie mi se pare un lucru trist, pentru că, dacă fac sex cu cineva, aş vrea să-l ţin în braţe.
În sfârşit, Patrick i-a ridicat pantalonii lui Brad şi i-a spus:
— Prefă-te şi tu că ai adormit.

Apoi, Patrick s-a îmbrăcat şi a ocolit prin casă ca să intre în camera unde se ţinea petrecerea din altă direcţie decât dormitorul lui. Şi el plânsese foarte tare şi hotărâse că, dacă-l întreabă cineva, să spună că ochii lui erau roşii de la fumat iarbă. În sfârşit, şi-a venit în fire şi a intrat în camera cu petrecerea. S-a prefăcut beat de-a binelea. S-a dus la Sam.

— L-ai văzut pe Brad?

Sam a văzut privirea lui Patrick. Apoi, a vorbit către cei prezenţi:

— Hei, l-a văzut cineva pe Brad?

Nimeni nu-l văzuse, ca atare, câţiva au pornit în căutarea lui. Până la urmă, l-au găsit în camera lui Patrick… adormit.

În cele din urmă, Patrick i-a sunat pe părinţii lui Brad pentru că era serios îngrijorat din pricina lui. Nu le-a spus de ce, dar a spus că lui Brad i se făcuse rău la petrecere şi era nevoie să vină să-l ia de acolo. Părinţii lui Brad au venit, iar tatăl lui Brad, ajutat de alţi câţiva băieţi, printre care şi Patrick, l-au cărat pe Brad la maşină.

Patrick nu ştie dacă Brad era cu adevărat adormit în acel moment, dar, dacă nu era, atunci se pricepea foarte bine să se prefacă. Părinţii lui Brad l-au trimis la o cură de dezintoxicare, pentru că tatăl lui Brad nu voia ca el să rateze şansa unei burse sportive. Patrick nu l-a mai văzut pe Brad toată vara.

Părinţii lui Brad nu şi-au dat seama niciodată de ce fiul lor se droga şi se îmbăta tot timpul. Nici altcineva. În afară de cei care ştiau.

Când a început anul şcolar, Brad l-a evitat cât a putut de mult pe Patrick. Nu se ducea niciodată la aceleaşi petreceri unde mergea şi Patrick sau chestii de genul ăsta, până în urmă cu vreo lună. Aia a fost noaptea în care a aruncat cu pietre în geamul lui Patrick şi i-a spus că nimeni nu poate să ştie, iar Patrick a înţeles. Nu se mai văd acum decât noaptea, pe terenurile de golf şi la petreceri precum cele organizate de Bob, unde oamenii sunt liniştiţi şi înţeleg aceste lucruri.

L-am întrebat pe Patrick dacă a fost trist că a trebuit să păstreze secretul, iar Patrick mi-a spus că n-a fost trist, pentru că acum, cel puţin, Brad nu mai trebuie să se îmbete sau să se drogheze ca să facă dragoste.

Mereu cu drag,
Charlie

8 noiembrie 1991

Dragă prietene,

Bill mi-a dat primul B la ora de engleză avansată pentru eseul despre *Peter Pan!* Sincer să fiu, nu ştiu ce am făcut diferit faţă de celelalte eseuri. Mi-a spus că simţul limbii mi se îmbunătăţeşte, precum şi structura propoziţiilor. Cred că e grozav faptul că devin mai

bun fără să observ. Apropo, Bill îmi dă numai note de A în carnetul de note şi în scrisorile adresate părinţilor. Notele pe eseuri sunt doar între noi doi.

Am decis că poate vreau să mă fac scriitor când oi fi mare. Numai că nu prea ştiu despre ce am să scriu.

M-am gândit că poate-am să scriu la vreo revistă, ca să pot să văd şi eu un articol în care să nu se spună lucruri precum cele menţionate înainte. „În timp ce-şi ştergea de pe buze muştarul cu miere, _____ mi-a vorbit despre al treilea soţ al ei şi despre puterea vindecătoare a cristalelor.” Dar, sincer, cred că aş fi un reporter foarte prost pentru că nu-mi pot imagina cum aş sta faţă în faţă la o masă cu un politician sau cu o vedetă de cinema şi să-i pun întrebări. Cred că le-aş cere un autograf pentru mama sau ceva de genul. Iar pentru că aş face una ca asta, probabil că m-ar concedia. Aşa că m-am gândit că poate-ar fi mai bine să scriu pentru un ziar, fiindcă aş putea să le pun întrebări unor oameni obişnuiţi, dar sora mea zice că ziarele mint tot timpul. Nu ştiu dacă e adevărat, aşa că va trebui să văd când mă voi face mare.

Am început să lucrez pentru un fanzin numit *Punk Rocky*. Este o revistă xeroxată despre punk rock şi *The Rocky Horror Picture Show*. Nu scriu pentru ei, dar le dau o mână de ajutor.

Mary Elizabeth e şefă aici, la fel cum e şefă şi la reprezentaţiile *The Rocky Horror Picture Show*. Mary Elizabeth este o persoană foarte interesantă pentru că are un tatuaj care simbolizează budismul şi un inel în buric, şi-şi poartă părul într-un stil care te scoate din minţi, dar când e şefă peste ceva se poartă ca tata când se întoarce acasă după o „zi lungă”. Este în ultimul an şi spune că sora mea e o muieruşcă snoabă. I-am spus să nu mai zică niciodată aşa ceva despre sora mea.

Dintre toate lucrurile pe care le-am făcut până acum anul ăsta, cred că cel mai mult îmi place *The Rocky Horror Picture Show*. Patrick şi Sam m-au dus la cinematograf ca să-l văd în seara de Halloween. E chiar amuzant pentru că toţii copiii ăia sunt costumaţi la fel ca personajele din film şi interpretează filmul în faţa ecranului. De asemenea, actorii ţipă la film atunci când le vine rândul. Cred că deja ştii asta, dar m-am gândit să-ţi spun totuşi, în caz că nu ştii.

Patrick interpretează rolul lui „Frank ’N Furter”. Sam o interpretează pe „Janet”. Mi-e foarte greu să mă uit la film pentru că Sam se plimbă pe scenă în lenjerie intimă în timp ce joacă rolul lui Janet. Mă străduiesc să nu mă gândesc la ea în felul acela, dar asta devine din ce în ce mai greu.

Ca să-ţi spun adevărul, o iubesc pe Sam. Şi nu e o iubire ca-n filme. Doar că uneori o privesc şi mi se pare că este cea mai frumoasă şi mai drăguţă persoană din lume. Totodată, e foarte deşteaptă şi amuzantă. I-am scris un poem după ce am văzut-o în *The Rocky Horror Picture Show,* dar nu i l-am arătat pentru că mi-a fost ruşine. Ţi l-aş transcrie

aici, dar cred că ar fi o lipsă de respect faţă de Sam.

Ideea e că Sam se întâlneşte acum cu un băiat pe care-l cheamă Craig.

Craig e mai mare decât fratele meu. Cred că ar putea să aibă şi douăzeci şi unu de ani, pentru că bea vin roşu. În spectacol, Craig îl joacă pe „Rocky”. Patrick spune că Craig este „mişto clădit şi arată beton”. Nu ştiu de unde-şi găseşte Patrick expresiile.

Dar cred că are dreptate, Craig e mişto clădit şi arată beton. În plus, e o persoană foarte creativă. Face eforturi să urmeze Institutul de Artă de aici fiind model masculin pentru cataloagele JCPenney şi lucruri de genul ăsta. Îi place să facă poze şi am văzut câteva dintre ele. Mi s-au părut foarte bune. Există o singură fotografie a lui Sam, care e foarte frumoasă. Mi-ar fi imposibil să-ţi descriu cât de frumoasă e fotografia, dar o să încerc.

Dacă asculţi cântecul „Asleep” şi te gândeşti la zilele alea cu vreme frumoasă care te fac să-ţi aminteşti lucruri şi te gândeşti la cei mai frumoşi ochi pe care i-ai văzut vreodată şi plângi, iar persoana te ţine în braţe, atunci cred că poţi să-ţi imaginezi fotografia.

Vreau ca lui Sam să nu-i mai placă de Craig.

Acum, mă gândesc că poate crezi că îmi doresc asta pentru că sunt gelos pe el. Nu sunt. Sincer. E doar faptul că el n-o ascultă cu adevărat când ea îi vorbeşte. Nu vreau să spun că ar fi un tip rău, pentru că nu e. Doar că pare mereu cu atenţia îndreptată în altă parte.

E ca şi cum i-ar face o poză lui Sam şi poza ar ieşi frumoasă. Iar el îşi închipuie că motivul pentru care poza e frumoasă e dat de modul în care a făcut-o. Dacă aş face eu poza, aş şti că singurul motiv pentru care e frumoasă este Sam.

Eu cred că e rău când un băiat se uită la o fată şi crede că felul cum o vede el pe fată e mai bun decât e fata cu adevărat. Şi cred că e rău când cea mai sinceră modalitate în care un băiat se poate uita la o fată e prin obiectivul unui aparat foto. Îmi vine foarte greu să văd cum Sam se simte mai bine în ceea ce o priveşte doar pentru că un băiat mai mare se uită la ea în felul ăsta.

Am întrebat-o pe sora mea despre asta şi ea mi-a zis că Sam are o stimă de sine scăzută. Mi-a mai spus că Sam a avut o poreclă când era în anul al doilea. După spusele surorii mele, Sam era o „expertă orală”. Sper că înţelegi ce înseamnă asta, pentru că zău că nu mă pot gândi la Sam şi să-ţi explic expresia.

Chiar sunt îndrăgostit de Sam şi mă doare foarte tare.

Am întrebat-o pe sora mea despre băiatul de la dans. N-a vrut să vorbească despre asta până nu i-am promis că nu mai spun nimănui, nici măcar lui Bill. Aşa că i-am promis. A spus că se vede cu băiatul ăla în secret, de când tata i-a interzis să se mai întâlnească cu el. Mi-a zis că se gândeşte la el când nu e prezent. Zice că se vor căsători după

ce termină amândoi colegiul, iar el termină şi facultatea de drept.

Mi-a spus să nu-mi fac griji fiindcă el n-a mai lovit-o din seara aia. Şi mi-a mai zis să nu-mi fac griji pentru că n-are s-o mai lovească niciodată. N-a spus mai multe de atât, cu toate că a tot vorbit.

A fost drăguţ să stau cu sora mea în seara aia pentru că ei nu-i place aproape niciodată să vorbească cu mine. Am fost surprins că mi-a spus atât de multe, dar bănuiesc că, întrucât ţine lucrurile în secret, nu poate să spună oricui. Şi mai cred că, pur şi simplu, ardea să poată spune cuiva.

Dar, oricât de mult a insistat să nu-mi fac griji, chiar că îmi fac griji pentru ea. La urma urmelor, e sora mea.

Mereu cu drag,
Charlie

12 noiembrie 1991

Dragă prietene,

Îmi plac Twinkies, iar motivul pentru care spun asta e că toţi trebuie să ne gândim la motive pentru a trăi. La ora de ştiinţă, domnul Z. ne-a vorbit despre un experiment în care au luat un şobolan sau şoarece, şi au pus acel şobolan sau şoarece într-o parte a unei cuşti. În cealaltă parte, au pus o bucăţică de mâncare. Iar şobolanul sau şoarecele se duce la mâncare şi-o mănâncă. Apoi, au pus iar şobolanul sau şoarecele într-o parte a cuştii şi, de data asta, au făcut să treacă un curent electric prin locurile în care şobolanul sau şoarecele ar fi trebuit să păşească pentru a ajunge la bucăţica de mâncare. Au făcut asta o vreme, iar şobolanul sau şoarecele a încetat să se mai ducă la mâncare la o anumită valoare a tensiunii electrice. Pe urmă, au repetat experimentul, dar au înlocuit mâncarea cu ceva ce oferea şobolanului sau şoarecelui o plăcere intensă. Nu ştiu ce era chestia aia care le dădea plăcere intensă, dar bănuiesc că o fi vreo iarbă specială pentru şobolani sau şoareci. În tot cazul, oamenii de ştiinţă au aflat că şobolanul sau şoarecele a suportat un voltaj mult mai mare pentru plăcere. Chiar mai mare decât pentru mâncare.

Nu ştiu care e semnificaţia experimentului, dar mi se pare foarte interesant.

Mereu cu drag,
Charlie

15 noiembrie 1991

Dragă prietene,

Aici e tot mai frig. Vremea frumoasă de toamnă s-a cam dus. Vestea bună e că se apropie vacanţa, care acum îmi place în mod deosebit

pentru că fratele meu se va întoarce acasă în curând. Poate chiar de Ziua Recunoştinţei! Cel puţin sper s-o facă de dragul mamei.

Fratele meu n-a mai sunat acasă de vreo câteva săptămâni deja şi mama vorbeşte într-una despre notele lui, obiceiurile lui legate de somn şi lucrurile pe care le mănâncă, iar tata spune mereu acelaşi lucru.

— N-o să se accidenteze.

Personal, îmi place să cred că fratele meu are parte la colegiu de o viaţă ca aceea din filme. Nu mă refer la genul de filme cu petreceri mari organizate pe la sediul vreunei fraternităţi. Mai degrabă mă gândesc la filmul în care băiatul cunoaşte o fată deşteaptă care poartă multe bluze de trening şi bea cacao. Discută despre cărţi şi alte subiecte şi se sărută în ploaie. Cred că aşa ceva ar fi cel mai potrivit pentru el, mai ales dacă fata are o frumuseţe neconvenţională. Cred că ăsta e genul cel mai bun de fete. Personal, „super modelele" mi se par ciudate. Nu ştiu de ce am impresia asta.

Fratele meu, pe de altă parte, are pe pereţii din camera lui postere cu „supermodele", maşini, bere şi chestii de genul ăsta. Cred că dacă mai adaugi o podea murdară, probabil că aşa arată camera lui. Fratelui meu nu i-a plăcut niciodată să-şi facă patul, dar îşi ţinea dulapul cu haine foarte bine organizat. Imaginează-ţi!

Ideea e că, atunci când dă telefon acasă, fratele meu nu spune prea multe. Vorbeşte puţin despre cursurile la care merge, dar cel mai mult vorbeşte despre echipa de fotbal. Echipa se bucură de multă atenţie pentru că băieţii sunt foarte buni şi au câţiva jucători chiar foarte mari. Fratele meu zice că, probabil, unul dintre băieţi va fi într-o bună zi milionar, dar că e „prost ca noaptea". Cred că asta înseamnă să fii tare prost.

Fratele meu ne-a spus o poveste cum toată echipa stătea în vestiar, vorbind despre toate chestiile pe care trebuiseră să le facă pentru a intra în echipa de fotbal a colegiului. În final au ajuns să discute despre testele SAT{1}, pe care eu nu le-am dat niciodată.

Şi un tip a spus: „Eu am luat un 710".

Şi fratele meu a zis: „Mate sau oral?"

Şi tipul a răspuns: „A?"

Şi toată echipa a râs.

Întotdeauna mi-am dorit să fac parte dintr-o echipă sportivă ca asta. Nu sunt chiar sigur de ce, dar mereu m-am gândit că ar fi distractiv să am nişte „zile glorioase". Pentru ca apoi să am ce să le povestesc copiilor şi partenerilor de golf. Cred că aş putea să le vorbesc oamenilor despre *Punk Rocky* şi mersul pe jos de la şcoală acasă şi chestii de genul ăsta. Poate că astea sunt zilele mele glorioase şi nici măcar nu-mi dau seama de asta pentru că nu implică o minge.

Când eram mic, jucam jocuri sportive, şi eram chiar foarte bun, dar

problema era că mă făcea să fiu prea agresiv, aşa că doctorii i-au spus mamei că va trebui să încetez.

Tata a avut cândva zile glorioase. Am văzut poze cu el din tinereţe. Era un bărbat tare chipeş. Nu cunosc alt mod de a exprima asta. Arăta aşa cum arată toate pozele vechi. Pozele vechi respiră soliditate şi tinereţe, iar oamenii din fotografii par întotdeauna mai fericiţi decât tine.

Mama mea e foarte frumoasă în pozele vechi. De fapt, e mai frumoasă decât oricine, în afară poate de Sam. Uneori, mă uit la părinţii mei acum şi mă întreb ce s-a întâmplat de au ajuns aşa. Şi apoi mă întreb ce se va întâmpla cu sora mea după ce prietenul ei va absolvi facultatea de drept. Şi cum va arăta chipul fratelui meu pe un cartonaş de fotbal, sau cum va arăta dacă nu va ajunge niciodată pe cartonaşele de fotbal. Tata a jucat baseball în colegiu doi ani, dar a trebuit să renunţe când mama a rămas gravidă cu fratele meu. Atunci a început să lucreze la birou. Sincer, nu ştiu cu ce se ocupă tatăl meu.

Câteodată, spune o poveste. E o poveste grozavă. Este vorba de campionatul de baseball pe stat, de când era în liceu. Era în a doua jumătate a celei de-a noua reprize şi la prima bază era un alergător. Au fost două mingi în afară şi echipa tatălui meu era în urmă cu o alergare. Tata era mai mic ca vârstă decât cei mai mulţi dintre coechipieri pentru că era abia în anul al doilea, şi cred că echipa a crezut că o să piardă jocul. Toată presiunea era pe el. Era tare agitat. Şi de-a dreptul speriat. Dar, după câteva aruncări, a început să se simtă „în zonă". Când aruncătorul şi-a luat avânt şi a aruncat următoarea minge, a ştiut exact unde are să se ducă mingea. A lovit-o mai tare decât lovise orice altă minge în viaţa lui. Şi a făcut un circuit complet al rombului şi, astfel, echipa lui a câştigat campionatul. Lucrul cel mai grozav legat de povestea asta e că, ori de câte ori o povesteşte tata, nu se schimbă niciodată. Nu e genul care să exagereze.

Mă gândesc la toate lucrurile astea uneori, când urmăresc un joc de fotbal cu Patrick şi Sam. Mă uit la teren şi mă gândesc la băiatul care tocmai a reuşit eseul. Cred că astea sunt zilele glorioase pentru băiatul ăla şi că acest moment va deveni cândva o altă poveste, pentru că toţi oamenii care reuşesc să înscrie eseuri sau să înscrie un punct decisiv la baseball vor deveni odată taţi. Iar când copiii lor se vor uita la fotografiile lor din album, vor crede că taţii lor erau solizi şi chipeşi şi arătau cu mult mai fericiţi decât sunt ei.

Eu doar sper să-mi amintesc să le spun copiilor mei că sunt la fel de fericiţi cum arăt eu în pozele mele vechi. Şi sper ca ei să mă şi creadă.

Mereu cu drag,
Charlie

18 noiembrie 1991

Dragă prietene,

Fratele meu a sunat ieri în sfârşit şi nu poate ajunge acasă de Ziua Recunoştinţei pentru că a rămas în urmă cu şcoala din cauza fotbalului. Maică-mea s-a supărat aşa de tare, încât m-a luat să-mi cumpere haine noi.

Ştiu că îţi închipui că ceea ce mă pregătesc să scriu e o exagerare, dar îţi garantez că nu e. Din momentul în care ne-am urcat în maşină până când am ajuns acasă, maică-mea, literalmente, n-a încetat o clipă să vorbească. Nici măcar una. Nici măcar când mă aflam în garderobă ca să-mi probez pantalonii de stofă.

Stătea la uşa cabinei şi îşi făcea griji cu glas tare. Lucrurile despre care vorbea erau cât se poate de diverse. Mai întâi, că tata ar fi trebuit să insiste ca fratele meu să vină acasă măcar pentru o după-amiază. Apoi, că soră-mea ar face bine să se gândească la viitorul ei şi să înceapă să trimită cereri de înscriere la şcolile „sigure”, în caz că alea bune nu sunt accesibile. Apoi a început să spună că griul e o culoare care mi se potriveşte.

Înţeleg cum gândeşte mama mea. Chiar înţeleg.

E ca atunci când eram mici şi ne duceam la magazinul alimentar. Sora şi fratele meu se certau din motivele pentru care se certau de obicei, iar eu stăteam pe fundul căruciorului de cumpărături. Iar maică-mea se supăra atât de tare spre finalul cumpărăturilor, că împingea căruciorul repede, iar eu mă simţeam ca într-un submarin.

Ieri a fost o situaţie asemănătoare, doar că acum am stat pe scaunul din faţă.

Când i-am văzut azi la şcoală pe Sam şi Patrick, amândoi au admis că mama avea gusturi foarte bune în materie de îmbrăcăminte. I-am spus asta mamei când m-am întors acasă de la şcoală şi ea a zâmbit. M-a întrebat dacă vreau să-i invit pe Sam şi Patrick la noi la cină, după ce se termină vacanţa, pentru că maică-mea se agită şi-aşa destul în timpul vacanţei. I-am sunat pe Sam şi Patrick şi mi-au spus că or să vină.

Sunt chiar nerăbdător!

Ultima oară când am avut un prieten la cină a fost anul trecut, când l-am invitat pe Michael. Am mâncat tacos. Partea cu adevărat grozavă a fost că Michael a rămas să doarmă la noi peste noapte. Şi până la urmă, am dormit foarte puţin. În cea mai mare parte a timpului, am discutat despre fete, filme şi muzică. Singura parte de care-mi amintesc clar a fost când ne-am plimbat prin cartier noaptea. Părinţii mei erau adormiţi, la fel ca restul caselor. Michael s-a uitat în toate ferestrele. Era întuneric şi linişte. A spus:

— Crezi că oamenii ăştia sunt de treabă?

— Andersonii? Da. Sunt bătrâni, am spus.
— Dar ăstălalţi?
— Ei bine, doamnei Lambert nu-i place când mingile de baseball ajung în curtea ei.
— Şi ăştia de-aici?
— Doamna Tanner e în vizită la mama ei de trei luni. Domnul Tanner îşi petrece weekendurile şezând pe veranda din spate şi ascultând meciurile de baseball. Nu prea ştiu dacă sunt de treabă sau nu, pentru că n-au copii.
— E bolnavă?
— Cine?
— Mama doamnei Tanner.
— Nu cred. Mama ar fi ştiut şi nu mi-a zis nimic.
Michael a încuviinţat din cap.
— Să ştii că divorţează.
— Crezi tu?
— Îhâm.
Am continuat să ne plimbăm. Lui Michael îi plăcea uneori să se plimbe în tăcere. Ar trebui să-ţi spun, cred, că mama a auzit că părinţii lui Michael au divorţat între timp. A mai spus că doar şaptezeci la sută dintre căsătorii rezistă după pierderea unui copil. Cred că a citit asta în vreo revistă.

Mereu cu drag,
Charlie

23 noiembrie 1991

Dragă prietene,
Îţi plac sărbătorile cu familia? Prin familie nu mă refer la mama şi la tatăl tău, ci la familia unchiului, a mătuşii şi a vărului tău. Personal, îmi plac. Am mai multe motive pentru asta.
Mai întâi, sunt foarte interesat şi fascinat de modul în care fiecare îi iubeşte pe ceilalţi, dar niciunul nu-i place cu adevărat pe ceilalţi. În al doilea rând, certurile sunt întotdeauna la fel.
De regulă, încep când tatăl mamei mele (bunicul) termină de băut al treilea pahar. Cam ăla e momentul când începe să pălăvrăgească mult. De obicei, bunicul se plânge de negrii care se mută în vechiul cartier şi atunci sora mea se supără pe el, după care bunicul îi spune că nu ştie despre ce vorbeşte pentru că locuieşte în suburbii. Şi apoi se plânge că nimeni nu-l vizitează la azilul de bătrâni unde stă el acum. Şi, în sfârşit, începe să vorbească despre toate secretele familiei, ca de exemplu, despre vărul cutare care „i-a tras-o” chelneriţei ăleia de la Big Boy. Probabil că ar trebui să menţionez că bunicul meu nu aude prea bine, aşa că spune toate lucrurile astea foarte tare.

Sora mea încearcă să-i ţină piept, dar nu câştigă niciodată. Bunicul e categoric mai încăpăţânat decât ea. Maică-mea o ajută de obicei pe mătuşa ei să pregătească mâncarea, despre care bunicul spune mereu că e „prea uscată”, chiar dacă e vorba de supă. Iar mătuşa ei începe atunci să plângă şi se încuie în baie.

În casa mătuşii mele există o singură baie, aşa că asta devine o problemă când toată berea începe să-i afecteze pe verii mei. Stau chirciţi într-o poziţie sugestivă şi bat tare în uşă timp de câteva minute şi aproape că reuşesc s-o convingă pe mătuşa să iasă, după care ciclul se reia. Cu excepţia unei singure mese din astea, când bunicul a adormit imediat după cină, verii mei sunt obligaţi de fiecare dată să-şi facă nevoile afară, în tufişuri. Dacă te uiţi pe geam afară, cum fac eu, îi poţi vedea şi arată de parcă au plecat la o partidă de vânătoare. Îmi pare teribil de rău pentru verişoarele mele şi pentru celelalte surori ale mătuşii pentru că ele nu au opţiunea tufişurilor, mai ales dacă e frig.

Ar trebui să precizez că, de obicei, tata bea şi tace. Tata nu e deloc un mare băutor, dar când e nevoit să petreacă timpul cu familia mamei, se „matoleşte”, cum zice vărul meu Tommy. În adâncul sufletului, eu cred că tata ar prefera să-şi petreacă sărbătorile cu familia lui în Ohio. În felul acesta, n-ar mai trebui să stea în preajma bunicului. Nu-l place pe bunicul prea mult, dar nu zice nimic despre asta. Nici măcar pe drumul de întoarcere acasă. Pur şi simplu nu crede că e locul lui acolo.

Când seara se apropie de final, bunicul e de regulă prea beat ca să mai facă ceva. Tata, împreună cu fratele meu şi verii mei, îl cară afară la maşina persoanei care e cel mai puţin supărată pe el. Întotdeauna a picat în sarcina mea să le deschid uşile. Bunicul meu este foarte gras.

Îmi amintesc că odată, când fratele meu l-a dus cu maşina la azil, am mers şi eu cu ei. Fratele meu l-a înţeles dintotdeauna pe bunicul. Rareori se supăra pe el, în afară de cazul când bunicul spunea vreun lucru rău despre mama sau sora mea sau făcea o scenă în public. Îmi amintesc că ningea tare şi că a fost un drum foarte tăcut. Aproape paşnic. Iar bunicul s-a calmat şi a început să vorbească într-un cu totul alt fel.

Ne-a spus că, la şaisprezece ani, a fost nevoit să renunţe la şcoală pentru că tatăl lui a murit şi cineva trebuia să susţină familia. A vorbit despre vremea când trebuia să se ducă la fabrică de trei ori pe zi ca să vadă dacă se ivea ceva de lucru pentru el. Şi cât de foame îi era pentru că se asigura ca mai întâi ceilalţi membri ai familiei să mănânce. Lucrurile despre care vorbea, noi nu le puteam înţelege pentru că eram norocoşi. Apoi, a vorbit despre fetele lui, mama şi mătuşa Helen.

— Ştiu ce sentimente are mama voastră pentru mine. Şi Helen, la fel. Odată… m-am dus la fabrică… nimic de lucru… absolut nimic… m-am întors acasă la două dimineaţa… nervos din cale-afară. Bunica

voastră mi-a arătat carnetele lor de note. Note mediocre. Iar ele erau fete deştepte. Aşa că m-am dus în camera lor şi le-am bătut ca să le intre minţile în cap. Şi când am terminat şi ele plângeau, le-am arătat carnetele de note şi le-am spus: „Chestia asta n-o să se mai întâmple niciodată". Încă mai vorbeşte despre asta… mama voastră… dar, ştiţi ceva… nu s-a mai întâmplat niciodată… s-au dus la colegiu… amândouă. Îmi doresc doar să fi putut să le trimit eu… întotdeauna mi-am dorit să le trimit. Îmi doresc ca Helen să fi putut înţelege asta. Cred că mama voastră a înţeles… în sufletul ei… e o femeie de treabă… trebuie să fiţi mândri de ea.

Când i-am povestit mamei, s-a întristat foarte tare, pentru că el n-a putut să-i spună niciodată lucrurile astea. Nici măcar o dată. Nici atunci când a condus-o la altar.

Dar de această Zi a Recunoştinţei a fost altfel. Fiindcă era vorba de meciul fratelui meu, pentru care am adus o videocasetă ca să-l poată urmări rudele mele. Întreaga familie stătea adunată în jurul televizorului, chiar şi mătuşile mele, care nu se uitau niciodată la fotbal. O să ţin minte mereu expresiile de pe chipurile lor când fratele meu a intrat pe teren. Era un amestec din toate lucrurile. Unul dintre verii mei lucrează la o benzinărie. Iar un alt văr e şomer de doi ani, de când s-a rănit la mână. Şi al treilea văr tot îşi propune să se întoarcă la colegiu de vreo şapte ani. Iar tata a spus odată că erau invidioşi pe fratele meu pentru că avea o şansă în viaţă şi chiar făcea ceva în privinţa asta.

Dar în momentul când fratele meu a intrat pe teren, toate acestea s-au şters şi toţi s-au simţit mândri. La un moment dat, fratele meu a făcut o figură foarte bună în al treilea interval de joc şi toţi au ovaţionat, chiar dacă unii dintre noi văzuseră deja meciul. M-am uitat la tata şi zâmbea. M-am uitat la mama şi zâmbea, chiar dacă era neliniştită ca nu cumva fratele meu să se rănească, ceea ce era ciudat pentru că era o casetă video cu înregistrarea unui meci mai vechi şi ea ştia că el nu păţise nimic. Mătuşile şi verii mei şi copiii lor şi toţi ceilalţi zâmbeau şi ei. Chiar şi sora mea. Doar doi dintre cei de faţă nu zâmbeau: eu şi bunicul.

Bunicul plângea.

Genul de plâns liniştit şi tainic. Genul de plâns pe care doar eu l-am observat. M-am gândit la el cum a intrat în camera mamei când era mică şi a început s-o bată, arătându-i carnetul de note şi spunându-i că notele alea rele nu mai trebuie să se repete vreodată. Şi mă gândesc acum că poate se referea la fratele meu mai mare. Sau la sora mea. Sau la mine. Că se va asigura că el va fi ultimul care să lucreze într-o fabrică.

Nu ştiu dacă asta e bine sau rău. Nu ştiu dacă e mai bine să-ţi laşi copiii să fie fericiţi şi să nu se ducă la colegiu. Nu ştiu dacă e mai bine

să fii apropiat de fiica ta sau să te asiguri că are o viaţă mai bună decât tine. Pur şi simplu, nu ştiu. M-am mulţumit să tac şi să mă uit la el.

Când meciul s-a încheiat şi s-a terminat şi cina, toată lumea şi-a exprimat recunoştinţa. Mare parte din asta era legată de fratele meu sau de familie sau de copii sau de Dumnezeu. Şi toată lumea a spus-o serios, indiferent de ceea ce se va întâmpla mâine. Când mi-a venit rândul, m-am gândit la asta mult pentru că era prima oară când stăteam la masa mare cu toţi adulţii, întrucât fratele meu nu era acolo să-şi ocupe locul.

— Sunt recunoscător că fratele meu a jucat fotbal la televizor şi nimeni nu s-a certat.

Aproape toţi de la masă s-au arătat jenaţi. Unii păreau chiar supăraţi. Tata arăta de parcă ştia că am dreptate, dar nu voia să spună nimic pentru că nu era familia lui. Mama era neliniştită de ceea ce ar fi putut să facă tatăl ei. O singură persoană de la masă a spus ceva. Era mătuşa mea, cea care de regulă se încuie în baie.

— Amin.

Şi cumva, asta a lămurit situaţia.

Când ne pregăteam cu toţii să plecăm, m-am dus la bunicul şi l-am strâns în braţe, apoi l-am sărutat pe obraz. Şi-a şters cu palma urma buzelor mele de pe obraz şi s-a uitat cu asprime la mine. Nu-i place ca băieţii din familie să-l atingă. Dar eu sunt foarte bucuros c-am făcut-o, pentru eventualitatea c-o să moară. N-am apucat să fac asta cu mătuşa Helen.

Mereu cu drag,
Charlie

7 decembrie 1991

Dragă prietene,

Ai auzit vreodată de o chestie numită „Moşul secret"? E un fel de joc în care un grup de prieteni trag nişte nume dintr-o pălărie şi trebuie să cumpere o mulţime de cadouri de Crăciun pentru persoana trasă la sorţi. Cadourile sunt aşezate în „secret" în dulapurile lor din vestiar când aceştia nu sunt de faţă. Pe urmă, la final, se organizează o petrecere şi toţi participanţii dezvăluie cine sunt cu adevărat în timp ce îşi dăruiesc ultimele cadouri.

Sam a început să facă treaba asta cu un grup de prieteni cu trei ani în urmă. Acum, a devenit un fel de tradiţie. Şi se presupune că petrecerea de final e întotdeauna cea mai bună petrecere a anului. Se întâmplă în noaptea de după ultima zi de şcoală, înainte de vacanţă.

Nu ştiu cine m-a tras pe mine. Eu l-am tras pe Patrick.

Chiar mă bucur că mi-a picat Patrick, cu toate că aş fi vrut-o pe

Sam. De vreo câteva săptămâni nu l-am mai văzut pe Patrick decât la orele de atelier, pentru că-şi petrece majoritatea timpului cu Brad, aşa că gândindu-mă la cadouri e o bună modalitate de a mă gândi la el.

Primul cadou o să fie o casetă cu mixaje. Pur şi simplu, ştiu că aşa ar trebui. Am ales deja cântecele şi o temă. Se numeşte „O iarnă". Dar am decis să nu colorez de mână coperta. Prima faţă are o mulţime de cântece de-ale trupelor Village People şi Blondie, pentru că lui Patrick îi place mult genul ăsta de muzică. Mai are şi „Smells Like Teen Spirits" de la Nirvana, pe care Sam şi Patrick o îndrăgesc. Dar a doua faţă e cea care-mi place mai mult. Are nişte cântece de iarnă.

Iată-le:

Asleep de la The Smiths

Vapour Trail de la Ride

Scarborough Fair de la Simon & Garfunkel

A Whiter Shade of Pale de la Procol Harum

Time of No Reply de la Nick Drake

Dear Prudence de la Beatles

Gypsy de la Suzanne Vega

Nights în White Satin de la Moody Blues

Daydream de la Smashing Pumpkins

Dusk de la Genesis (înainte ca Phil Collins să facă parte din formaţie!)

MLK de la U2

Blackbird de la Beatles

Landslide de la Fleetwood Mac

Şi în sfârşit.

Asleep de la The Smiths (din nou!)

Mi-am petrecut toată noaptea înregistrând caseta şi sper ca lui Patrick să-i placă la fel de mult ca şi mie. Mai ales faţa a doua. Sper să fie genul de faţă a doua pe care s-o poată asculta ori de câte ori merge singur cu maşina şi să simtă că face parte din ceva ori de câte ori e trist. Sper să poată fi asta pentru el.

Am avut un sentiment uluitor când am ţinut în sfârşit caseta în mână. M-am gândit pur şi simplu că în palma mea se află această casetă care conţine toate aceste amintiri şi sentimente şi o mare fericire şi tristeţe. Chiar acolo, în palma mea. Şi m-am gândit la cât de mulţi oameni au îndrăgit acele cântece. Şi cât de mulţi oameni au depăşit o mulţime de momente grele datorită acestor cântece. Şi cât de mulţi oameni s-au bucurat de vremuri fericite cu aceste cântece. Şi la cât de mult înseamnă de fapt aceste cântece. M-am gândit că ar fi fost minunat ca eu să fi compus unul dintre acele cântece. Cu siguranţă că, dacă aş fi compus vreunul dintre ele, aş fi fost foarte mândru. Sper că oamenii care au scris acele cântece sunt fericiţi. Sper că au sentimentul că e de ajuns. Sper cu adevărat, pentru că m-au făcut

fericit. Iar eu sunt doar o persoană.

Abia aştept să-mi iau carnetul de şofer. O să se întâmple în curând!

Apropo, nu ţi-am mai vorbit despre Bill de o vreme. Dar cred că nu sunt multe de spus pentru că îmi tot dă cărţi pe care nu le dă altor elevi, iar eu le citesc, şi el îmi tot cere să scriu eseuri despre ele, ceea ce fac. În ultima lună şi ceva, am citit *Marele Gatsby* şi *Pace separată.* Încep să sesizez o adevărată tendinţă în cărţile pe care Bill mi le dă spre lectură. Şi exact ca în cazul casetei cu cântece, este uluitor să o ţin pe fiecare dintre ele în palmă. Toate sunt preferatele mele. Toate.

Mereu cu drag,
Charlie

11 decembrie 1991

Dragă prietene,

Lui Patrick i-a plăcut caseta foarte mult! Cred că ştie că eu sunt Moşul lui secret, totuşi, pentru că ştie că doar eu aş fi făcut o casetă ca aia. De asemenea, îmi ştie scrisul de mână. Habar n-am de ce nu mă gândesc la lucrurile astea decât când e prea târziu. Chiar ar fi trebuit să o păstrez pentru ultimul meu cadou.

Apropo, m-am gândit la al doilea cadou pentru Patrick. Este poezie magnetică. Ai auzit de asta? În caz că n-ai auzit, o să-ţi explic. Un băiat sau o fată pune o grămadă de cuvinte pe o foaie magnetizată şi apoi taie cuvintele în fragmente separate. Tu le aşezi pe frigider şi pe urmă scrii poeme în timp ce-ţi faci un sendviş. E foarte amuzant.

Darul pe care l-am primit de la Moşul meu secret n-a fost nimic deosebit. Asta mă întristează. Pariez pe oricât că Mary Elizabeth e Moşul meu secret pentru că numai ea ar fi în stare să-mi dăruiască nişte ciorapi.

Mereu cu drag,
Charlie

19 decembrie 1991

Dragă prietene,

Între timp am primit nişte „pantaloni de stofă” de la un magazin second-hand. Am mai primit o cravată, o cămaşă albă, pantofi şi o curea veche. Bănuiesc că ultimul meu cadou, de la petrecere, va fi o haină de costum, pentru că doar asta a mai rămas. Am fost înştiinţat printr-un bilet dactilografiat să port la petrecere tot ce am primit drept cadou. Sper ca în spatele acestei poveşti să fie ceva.

Vestea bună e că lui Patrick i-au plăcut foarte mult toate cadourile mele. Cadoul al treilea a fost o cutie de acuarele şi un bloc de desen. M-am gândit că i-ar plăcea să le primească, chiar dacă nu le foloseşte

niciodată. Cadoul al patrulea a fost o muzicuţă şi o carte despre cântatul la muzicuţă. Cred că intră în aceeaşi categorie cu acuarelele, dar eu chiar sunt de părere că toată lumea ar trebui să aibă acuarele, poezie magnetică şi o muzicuţă.

Ultimul meu cadou de dinaintea petrecerii este o carte care se numeşte *Primarul din strada Castro.* E despre un om pe care-l cheamă Harvey Milk, care a fost un lider al comunităţii gay din San Francisco. M-am dus la bibliotecă atunci când Patrick mi-a spus că era gay şi am făcut ceva cercetări, pentru că sincer nu prea ştiam mare lucru despre asta. Am găsit un articol despre un film documentar dedicat lui Harvey Milk. Şi pentru că nu am găsit filmul, i-am căutat numele şi am găsit cartea.

Eu n-am citit-o, dar, după descrierea de pe copertă, pare foarte bună. Sper să însemne ceva pentru Patrick. Abia aştept să vină petrecerea, ca să-i pot da lui Patrick cadoul. Apropo, mi-am luat toate testele finale de semestru şi a fost o perioadă foarte încărcată şi ţi-aş fi povestit mai multe despre asta, dar nu mi se pare la fel de interesat ca toate celelalte lucruri care au legătură cu sărbătorile.

Mereu cu drag,
Charlie

21 decembrie 1991

Dragă prietene,

Uau. Uau. Aş putea să-ţi desenez scena, dacă vrei. Stăteam toţi în casa lui Sam şi Patrick, pe care n-am mai văzut-o până acum. Este o casă de oameni bogaţi. Foarte curată. Şi ne dădeam unul altuia ultimele cadouri. Luminile de afară erau aprinse şi ningea, şi totul arăta magic. De parcă am fi fost altundeva. De parcă am fi fost într-un loc mai bun.

A fost prima oară când i-am întâlnit pe părinţii lui Sam şi Patrick. Au fost tare drăguţi. Mama lui Sam e foarte frumoasă şi spune bancuri excelente. Sam a spus că, în tinereţe, a fost actriţă. De asemenea, găteşte foarte bine. O mulţime de părinţi te fac să te simţi foarte stingherit când te întâlneşti cu ei. Dar nu şi ai lui Sam şi Patrick. Au fost foarte prietenoşi tot timpul cât a durat cina şi, când am terminat de mâncat, au plecat ca să putem să ne desfăşurăm petrecerea. Nici măcar n-au venit să ne controleze sau ceva de genul ăsta. Nici măcar o dată. Ne-au lăsat pur şi simplu să credem că era casa noastră. Prin urmare, am decis să ţinem petrecerea în camera „pentru jocuri”, care nu are niciun joc, ci un covor mare.

Când le-am spus că eu eram Moşul secret al lui Patrick, toată lumea a râs pentru că toată lumea ştia, iar Patrick a făcut tot ce-a putut să se prefacă surprins, ceea ce a fost drăguţ din partea lui. Apoi, toată

lumea a întrebat care era ultimul meu cadou şi le-am spus că era o poezie pe care o citisem cu mult timp în urmă. Era o poezie după care Michael făcuse o copie pentru mine. Şi am citit-o de o mie de ori de atunci pentru că ştiu cine a scris-o. Nu ştiu dacă a apărut în vreo carte sau în vreun manual. Şi nu ştiu ce vârstă are autorul. Dar ştiu că vreau să-l sau s-o cunosc. Vreau să ştiu că persoana asta e OK.

Aşadar, toţi mi-au zis să mă ridic în picioare şi să citesc poezia. Şi n-am avut trac pentru că toţi încercam să ne purtăm ca nişte maturi şi am băut brandy. Şi m-am încălzit. Încă mai simt un pic de căldură, dar trebuie să-ţi povestesc asta. Prin urmare, m-am ridicat şi, chiar înainte să citesc poezia, i-am rugat pe toţi ca, dacă ştiau cine o scrisese, să-mi spună.

Când am terminat de citit poezia, toţi au rămas tăcuţi. O tăcere foarte tristă. Dar, în mod uimitor, n-a fost deloc o tristeţe rea. A fost ceva care i-a făcut pe toţi să se uite unul la celălalt şi să ştie că sunt acolo. Sam şi Patrick s-au uitat la mine. Iar eu m-am uitat la ei. Şi cred că ei ştiau. Nu ceva anume, serios. Pur şi simplu, ştiau. Şi cred că asta e tot ce poţi să ceri vreodată de la un prieten.

Acela a fost momentul în care Patrick a pus să cânte a doua faţă a casetei pe care o făcusem pentru el şi le-a turnat tuturor încă un pahar de brandy. Cred că toţi eram cam caraghioşi cum beam băutura aia, dar nu ne-am simţit caraghioşi. Pot să-ţi spun asta.

În timp ce cântecele continuau să se deruleze, Mary Elizabeth s-a ridicat în picioare. Dar nu avea o haină de costum. A reieşit că nu era deloc Moşul meu secret. Era Moşul secret al unei alte fete cu tatuaj şi inel în buric, al cărei nume adevărat era Alice. I-a dăruit nişte lac de unghii negru, pe care Alice pusese ochii mai de mult. Iar Alice i-a fost foarte recunoscătoare. Eu stăteam acolo, uitându-mă prin încăpere. Căutând haina de costum. Neştiind cine ar putea s-o ţină.

Apoi s-a ridicat Sam şi i-a dat lui Bob o pipă artizanală pentru marijuana lucrată în stilul indienilor americani, ceea ce a părut un cadou adecvat.

Au urmat alte înmânări de cadouri. Şi alte îmbrăţişări. Şi iată că s-a ajuns la final. Nu mai rămăsese nimeni în afară de Patrick. Iar el s-a ridicat şi s-a dus în bucătărie.

— Vrea cineva chipsuri?

Toată lumea a zis că vrea. Iar el a apărut cu trei tuburi de Pringles şi o haină de costum. Şi s-a apropiat de mine. Şi a spus că toţi marii scriitori purtau tot timpul costum.

Aşa că mi-am pus costumul, cu toate că nu simţeam că îl merit cu adevărat pentru că nu scrisesem decât eseuri pentru Bill, dar a fost un cadou foarte frumos şi toţi cei de faţă au aplaudat. Sam şi Patrick au fost amândoi de acord că arătam foarte bine. Mary Elizabeth a zâmbit. Cred că a fost prima oară în viaţa mea când am simţit că arăt „bine”.

Ştii la ce mă refer? Senzaţia aia plăcută pe care o ai când te uiţi în oglindă şi părul îţi stă cum trebuie pentru prima oară în viaţa ta? Nu cred că ar trebui să punem atâta preţ pe greutate, muşchi şi o zi cu părul bine aranjat, dar, când se întâmplă, e drăguţ. Chiar este.

Restul serii a fost cu totul deosebit. Dat fiind că o mulţime de oameni plecau cu familiile în locuri precum Florida şi Indiana, am făcut toţi schimb de cadouri cu oameni pentru care nu fuseserăm Moşi Secreţi.

Bob i-a dat lui Patrick o doză de marijuana cu o felicitare de Crăciun ataşată. Chiar a ambalat-o.

Mary Elizabeth i-a dat lui Sam nişte cercei. Aşa a făcut şi Alice. Iar Sam le-a dat şi ea cercei. Cred că ăsta e un lucru intim la fete. Trebuie să recunosc că m-am simţit un pic trist pentru că, în afară de Sam şi Patrick, nimeni nu mi-a dat vreun cadou. Cred că nu sunt prea apropiat de ei, ceea ce e logic. Dar tot m-am simţit puţin trist. Pe urmă a venit rândul meu. I-am dat lui Bob un mic tub cu soluţie pentru bule de săpun pentru că mi se părea că se potriveşte cu personalitatea lui. Cred că am avut dreptate.

— E prea mult, a fost tot ce-a spus.

Şi-a petrecut restul serii suflând baloane de săpun spre tavan.

A urmat Alice. I-am dat o carte scrisă de Anne Rice pentru că întotdeauna vorbea despre ea. Şi s-a uitat la mine de parcă nu-i venea să creadă că ştiam că-i place Anne Rice. Cred că nu ştia cât de mult vorbea sau cât de atent ascultam eu. Dar mi-a mulţumit, totuşi. Apoi a venit rândul lui Mary Elizabeth. I-am dat patruzeci de dolari în interiorul unui bilet. Pe bilet scria ceva foarte simplu: „Să se cheltuiască pentru tipărirea color a următorului număr din *Punk Rock*”.

Şi s-a uitat la mine ciudat. Pe urmă, toţi au început să se uite la mine ciudat, în afară de Sam şi Patrick. Cred că începuseră să se simtă aiurea pentru că nu-mi cumpăraseră nimic. Dar eu nu cred că ar fi trebuit să se simtă aşa, fiindcă nu cred că asta e ideea, serios. Mary Elizabeth a zâmbit şi mi-a mulţumit, după care a încetat să mă mai privească în ochi.

Ultima a fost Sam. Mă tot gândisem la acest cadou, de multă vreme. Cred că mă gândisem la acest cadou de prima oară când am văzut-o. Nu când am întâlnit-o sau am văzut-o, ci prima oară când am văzut-o cu adevărat, dacă ştii la ce mă refer. Avea ataşat un bilet.

În bilet, îi scriam lui Sam că acel cadou îmi fusese dăruit de mătuşa Helen. Era un disc vechi pe 45 de turaţii pe minut pe care se afla cântecul „Something” de la Beatles. Îl ascultam tot timpul când eram mic şi mă gândeam la lucruri despre oameni mari. Mă duceam la fereastra dormitorului şi priveam la reflexia mea în sticlă şi la copacii din spatele ei şi ascultam cântecul ore-n şir. Am hotărât atunci că dacă

o să întâlnesc pe cineva despre care să cred că e la fel de frumos ca şi cântecul, i-l voi dărui acelei persoane. Şi nu m-am referit la frumuseţea exterioară. M-am gândit la frumuseţe în toate privinţele. Aşa că i l-am dăruit lui Sam.

Sam s-a uitat la mine cu căldură. Şi m-a îmbrăţişat. Iar eu am închis ochii pentru că nu voiam să ştiu de nimic în afară de braţele ei. Şi m-a sărutat pe obraz şi mi-a şoptit în aşa fel încât să nu audă nimeni:

— Te iubesc.

Ştiam că o spune la modul prietenesc, dar nu mi-a păsat pentru că era a treia oară când auzeam asta de la cineva de când murise mătuşa Helen. Celelalte două ocazii au fost de la mama mea.

După asta, nu mi-a venit să cred că Sam chiar mi-a dăruit un cadou pentru că sincer am crezut că acel „te iubesc” fusese cadoul. Dar chiar mi-a dăruit ceva. Şi pentru prima oară ceva aşa de drăguţ m-a făcut să zâmbesc şi nu să plâng. Cred că Sam şi Patrick au fost la acelaşi magazin de vechituri, deoarece cadourile lor se potriveau. M-a dus în camera ei şi m-a pus să stau în faţa măsuţei de toaletă, care era acoperită cu o faţă de pernă în culori frumoase. A ridicat faţa de pernă şi, iată-mă, îmbrăcat în costumul meu de haine vechi, uitându-mă la o maşină de scris veche cu panglică nouă. În maşină era o foaie de hârtie albă.

Pe acea bucată de hârtie, Sam scrisese: „Să scrii despre mine câteodată”. Şi i-am bătut un răspuns, stând în picioare acolo, în dormitorul ei. Pur şi simplu, am bătut la maşină:

„Am să scriu”.

Iar Sam s-a uitat la hârtie şi apoi la mine.

— Charlie… tu ai sărutat vreodată o fată?

Am clătinat din cap. Era atâta linişte.

— Nici măcar când erai mic?

Am clătinat iar din cap. Iar ea a părut foarte tristă.

Mi-a vorbit despre prima oară când a fost sărutată. Mi-a spus că s-a întâmplat cu unul dintre prietenii tatălui ei. Avea şapte ani. Şi n-a spus nimănui despre asta, în afară de Mary Elizabeth şi apoi lui Patrick, în urmă cu un an. Şi a început să plângă. Şi a spus ceva pe care n-am să-l uit. Niciodată.

— Ştiu că tu ştii că-mi place de Craig. Şi mai ştiu că ţi-am spus să nu te gândeşti la mine în felul ăla. Şi ştiu că nu putem să fim împreună aşa. Dar vreau să uiţi toate lucrurile alea pentru un minut. Bine?

— Bine.

— Vreau să fiu sigură că prima persoană pe care o săruţi te iubeşte. Bine?

— Bine.

Acum plângea şi mai tare. Şi eu plângeam, pentru că atunci când

aud aşa ceva pur şi simplu nu mă pot abţine.

— Vreau să fiu sigură de asta, bine?

— Bine.

Şi m-a sărutat. A fost genul de sărut despre care n-aş putea să le vorbesc niciodată prietenilor mei. A fost genul de sărut care m-a făcut să ştiu că n-am fost niciodată atât de fericit toată viaţa mea.

Odată, pe o foaie de hârtie galbenă cu linii verzi
a scris un poem
Şi l-a intitulat „Chops”
pentru că aşa îl chema pe câinele lui
Şi despre asta era vorba
Iar profesorul i-a dat notă maximă
şi o steluţă de aur
Iar mama lui l-a lipit pe uşa bucătăriei
şi li-l citea mătuşilor lui
Ăla a fost anul când părintele Tracy
i-a dus pe toţi copiii la zoo
Şi i-a lăsat să cânte în autobuz
Şi s-a născut surioara lui
cu unghii micuţe şi fără păr
Iar mama şi tatăl lui se sărutau mult
Iar fata de după colţ i-a trimis o
felicitare semnată cu un şir de X-uri
iar el a trebuit să-l întrebe pe tatăl lui ce însemnau X-urile
Iar tatăl lui îl învelea mereu când se culca noaptea
Şi era mereu acolo ca s-o facă

Odată pe o foaie de hârtie albă cu linii albastre
a scris un poem
Şi l-a intitulat „Toamna”
pentru că aşa se chema anotimpul
Şi despre asta era vorba
Iar profesorul i-a dat notă maximă
şi i-a cerut să scrie mai clar
Iar mama lui nu l-a mai lipit pe uşa bucătăriei
pentru că o vopsise de curând
Iar copiii i-au spus
că părintele Tracy fuma trabucuri
Şi lăsa chiştoacele pe strane
Şi uneori acestea făceau găuri
Acela a fost anul când surorii lui i-au pus ochelari
cu lentile groase şi rame negre
Iar fata de după colţ a râs
când i-a cerut să se ducă să-l vadă pe Moş Crăciun

Iar copiii i-au spus de ce mama şi tatăl lui se sărutau mult
Iar tatăl lui nu-l învelea niciodată când se culca noaptea
Iar tatăl lui s-a înfuriat rău
când a strigat după el să vină să-l învelească.

Odată pe o foaie ruptă din blocnotes
a scris un poem
Şi l-a intitulat „Inocenţă: O întrebare”
pentru că aia era întrebarea despre fata lui
Şi despre asta era vorba
Iar profesorul i-a dat notă maximă
şi i-a aruncat o privire ciudată şi fixă
Iar mama lui nu l-a mai lipit pe uşa bucătăriei
pentru că nu i l-a arătat
Ăla a fost anul când părintele Tracy a murit
Iar el a uitat cum se sfârşeşte
Crezul Apostolilor
Şi a prins-o pe sora lui
cum se giugiulea pe veranda din spate
Iar mama şi tatăl lui nu se mai sărutau niciodată
şi nici măcar nu vorbeau
Iar fata de după colţ
avea prea mult fond de ten
Care-l făcea să tuşească atunci când o săruta
dar o săruta totuşi
pentru că asta trebuia să facă
Şi la trei dimineaţa s-a băgat singur în pat
în timp ce tatăl lui sforăia zgomotos

Iată de ce pe spatele unei pungi de hârtie
a încercat un alt poem
Şi l-a intitulat „Absolut nimic”
Pentru că despre asta era vorba cu adevărat
Iar el şi-a dat singur o notă maximă
şi câte o tăietură pe fiecare încheietură blestemată
Şi l-a lipit pe uşa băii
pentru că de data asta nu mai credea
că poate să ajungă la bucătărie.

Ăsta e poemul pe care i l-am citit lui Patrick. Nimeni nu ştia cine l-a scris, dar Bob a spus că-l mai auzise înainte şi că din câte înţelesese era biletul de adio al unui băiat care-şi luase zilele. Sper din toată inima că n-a fost aşa, pentru că nu ştiu dacă-mi place finalul.

Mereu cu drag,

23 decembrie 1991

Dragă prietene,

Sam şi Patrick au plecat ieri cu familia lor spre Marele Canion. Nu mă simt prea rău din cauza asta pentru că încă-mi mai amintesc sărutul lui Sam. Îmi dă o senzaţie de linişte şi de bine. Chiar m-am gândit să nu mă mai spăl pe gură, aşa cum fac la televizor, dar apoi m-am gândit că ar fi prea scabros. Aşa că, în loc de asta mi-am petrecut ziua de azi plimbându-mă prin cartier. Chiar mi-am scos afară sania cea veche şi fularul cel vechi. Chestia asta are pentru mine ceva liniştitor.

M-am dus pe jos până la dealul unde ne dăm cu sania. Erau mulţi copii mici acolo. I-am văzut zburând. Făcând sărituri şi luându-se la întrecere. Şi m-am gândit că toţi copiii ăia mici se vor face mari cândva. Şi toţi copiii ăia mici vor face lucrurile pe care le facem noi. Şi toţi se vor săruta într-o zi. Dar, deocamdată, datul cu sania e de ajuns. Cred că ar fi nemaipomenit dacă ar fi întotdeauna de ajuns datul cu sania, dar nu este.

Chiar sunt bucuros că ziua mea de naştere şi Crăciunul vin în curând pentru că asta înseamnă că vor trece în curând, fiindcă deja simt cum mă voi duce într-un loc neprielnic, unde obişnuiam să mă duc. După ce mătuşa Helen a dispărut, am mers în locul acela. Lucrurile au degenerat atât de tare, încât maică-mea a trebuit să mă ducă la doctor şi a trebuit să stau acasă un an. Dar acum încerc să nu mă gândesc prea mult la asta pentru că asta înrăutăţeşte lucrurile.

E cam ca atunci când te uiţi la imaginea ta din oglindă şi îţi rosteşti numele. Ei bine, uneori, pot să fac asta, dar nu am nevoie să stau o oră în faţa oglinzii. Se întâmplă foarte repede şi lucrurile încep să alunece. Deschid ochii, dar nu văd nimic. Şi apoi încep să respir foarte profund şi încerc să văd ceva, dar nu pot. Nu se întâmplă tot timpul, dar când se întâmplă, mă sperie.

Aproape că s-a întâmplat şi azi-dimineaţă, dar m-am gândit la sărutul lui Sam şi a dispărut.

Probabil că n-ar trebui să scriu atât de mult despre asta pentru că îmi aduce în minte prea multe. Mă face să mă gândesc prea mult. Iar eu încerc să particip. Dar e greu pentru că Sam şi Patrick sunt plecaţi la Marele Canion.

Mâine o să mă duc cu mama să cumpărăm cadouri pentru toată lumea. Şi pe urmă sărbătorim ziua mea de naştere. M-am născut pe 24 decembrie. Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată asta. E mai aparte să ai o astfel de aniversare, pentru că e atât de aproape de Crăciun. După asta, o să-mi iau examenul pentru permisul de conducere, aşa că voi

avea ocupaţie cât timp Sam şi Patrick sunt plecaţi.

În seara asta, m-am uitat la televizor împreună cu sora mea, dar ea n-a vrut să vadă programele speciale de Crăciun, aşa că am hotărât să mă duc la etaj şi să citesc.

Bill mi-a dat o carte să citesc în vacanţă. Se numeşte *De veghe în lanul de secară.* A fost cartea preferată a lui Bill, când era de vârsta mea. A spus că e genul de carte pe care o faci să fie a ta.

Am citit primele douăzeci de pagini. Deocamdată, nu ştiu ce părere am în privinţa ei, dar pare potrivită pentru această perioadă. Sper ca Sam şi Patrick să sune de ziua mea. M-ar face să mă simt mult mai bine.

Mereu cu drag,
Charlie

25 decembrie 1991

Dragă prietene,

Stau în vechiul dormitor al tatei din Ohio. Familia e încă la parter. Nu mă simt bine deloc. Nu ştiu ce e în neregulă cu mine, dar simt cum mă cuprinde spaima. Mi-aş dori să ne întoarcem acasă în seara asta, dar întotdeauna rămânem peste noapte. Nu vreau să-i vorbesc mamei despre asta pentru că n-aş face decât s-o îngrijorez. Le-aş spune lui Sam şi Patrick, dar n-au sunat ieri. Şi am plecat azi-dimineaţă, după ce-am desfăcut cadourile. Poate că au sunat în după-amiaza asta. Sper să nu fi sunat în după-amiaza asta pentru că eu n-am fost acolo. Sper că nu te deranjează că-ţi spun asta. Pur şi simplu nu ştiu ce să mai fac. Întotdeauna mă întristez când se întâmplă asta şi îmi doresc ca Michael să fi fost aici. Şi-mi doresc ca şi mătuşa Helen să fi fost aici. Mi-e dor de mătuşa Helen în felul ăsta. Cititul cărţii nu ajută nici el. Nu ştiu. Pur şi simplu gândesc prea repede. Mult prea repede. E ca în seara asta.

Familia urmărea filmul *O viaţă minunată,* care e un film foarte frumos. Iar eu nu m-am putut gândi decât la de ce n-au făcut filmul despre unchiul Billy? George Bailey a fost un om important în oraş. Datorită lui, mulţi oameni au putut să plece de la periferie. A salvat un oraş, iar când tatăl lui a murit, a fost singurul om din oraş care a putut s-o facă. A vrut să trăiască o viaţă de aventuri, dar a rămas acasă şi şi-a sacrificat visurile pentru binele comunităţii. Iar când asta l-a întristat, şi-a pus în gând să se sinucidă. Voia să moară pentru că banii de la asigurarea lui de viaţă ar fi ajutat familia să supravieţuiască. Şi atunci a coborât un înger care i-a arătat cum ar fi fost viaţa dacă el nu s-ar fi născut niciodată. Cum ar fi avut de suferit întregul oraş. Şi cum soţia lui ar fi rămas „fată bătrână”. Iar anul ăsta sora mea nici măcar n-a mai spus nimic despre cât de învechită era chestia respectivă. În

fiecare an, ea spune ceva despre faptul că Mary îşi câştigă existenţa muncind şi, doar pentru că nu e măritată, nu înseamnă că nu e nimic de capul ei. Dar anul ăsta n-a mai zis nimic. Nu ştiu de ce. M-am gândit c-o avea legătură cu băiatul ăla al ei secret. Sau poate că e vorba de ceea ce s-a întâmplat în maşină în drum spre casa bunicii. Eu voiam ca filmul să fie despre unchiul Bill pentru că a băut mult, era gras şi, înainte de toate, a pierdut banii. Voiam ca îngerul să coboare din cer şi să ne arate că viaţa unchiului Bill avusese un rost. Pe urmă, cred că m-aş fi simţit mai bine.

A început de ieri, de acasă. Nu-mi place ziua mea de naştere. Nu-mi place deloc. M-am dus la cumpărături cu mama şi sora mea, iar mama era într-o dispoziţie proastă din cauza aglomeraţiei din parcări şi a cozilor. Iar sora mea era într-o dispoziţie proastă pentru că nu putea să-i cumpere băiatului ei secret un cadou şi să-l ascundă de mama. Ar fi vrut să se întoarcă singură, mai târziu. Iar eu mă simţeam straniu. De-a dreptul straniu, pentru că pe când mă preumblam prin magazine, nu ştiam ce cadou i-ar fi plăcut tatălui meu să primească de la mine, ştiam ce să le cumpăr sau să le dau lui Sam şi Patrick, dar nu ştiam ce-aş putea să cumpăr sau să dau sau să fac pentru propriul meu tată. Fratelui meu îi plac posterele cu fete şi cutiile de bere. Surorii mele îi plac bonurile cadou pentru tuns. Mamei mele îi plac filmele vechi şi plantele. Tatei îi place doar golful, iar ăsta nu e un sport de iarnă, poate doar în Florida, dar noi nu locuim acolo. Şi baseball nu mai joacă. Nici măcar nu-i place să i se aducă aminte, decât dacă spune el poveştile. Voiam doar să ştiu ce să-i cumpăr tatălui meu pentru că-l iubesc. Şi nu-l cunosc. Iar lui nu-i place să vorbească despre astfel de lucruri.

— Ei bine, de ce nu puneţi bani împreună, tu şi sora ta, să-i cumpăraţi puloverul ăla?

— Nu vreau. Vreau să-i cumpăr ceva. Ce fel de muzică îi place?

Tata nu prea mai ascultă muzică, iar chestiile care-i plac, le are.

— Ce fel de cărţi îi place să citească?

Tata nu mai citeşte aşa de multe cărţi pentru că le ascultă de pe casete în drum spre muncă şi le ia gratis de la bibliotecă.

Ce fel de filme? Ce fel de orice?

Sora mea a hotărât să cumpere singură puloverul. Şi a început să se înfurie pe mine pentru că avea nevoie de timp ca să se întoarcă la magazin ca să cumpere cadoul pentru iubitul ei secret.

— Cumpără-i şi tu nişte mingi de golf, Charlie. Dumnezeule!

— Bine, dar ăla e un sport de vară.

— Mamă. Fă-l, te rog, să cumpere odată ceva!

— Charlie. Calmează-te. E în regulă.

Mă simţeam tare trist. Nu ştiam ce se întâmplă. Mama încerca să fie cât mai drăguţă pentru că atunci când am o stare din asta, ea e cea

care se străduieşte cu adevărat să ţină situaţia sub control.

— Îmi pare rău, mami.

— Nu, să nu-ţi pară rău. Vrei să-i iei un cadou frumos tatălui tău. Ăsta e un lucru bun.

— Mamă!

Sora mea s-a înfuriat de-a binelea. Mama nici măcar nu s-a uitat la sora mea.

— Charlie, poţi să-i cumperi tatălui tău ce vrei. Ştiu că o să-i placă. Acum, calmează-te. E în regulă.

Mama m-a dus la patru magazine diferite. De fiecare dată, sora mea a stat pe cel mai apropiat scaun şi a oftat din greu. În cele din urmă, am găsit magazinul perfect. Era un loc unde se vindeau filme. Şi am găsit o videocasetă cu ultimul episod din *M*A*S*H,* fără reclame. Şi m-am simţit mult mai bine. Apoi, am început să-i spun mamei despre cum am văzut cu toţii acel episod.

— Ştie cum a fost, Charlie. Doar a fost şi ea acolo. Hai să mergem odată.

Mama i-a spus surorii mele să-şi vadă de treaba ei şi m-a ascultat când am spus povestea pe care deja o ştia, omiţând partea în care tatăl meu a plâns, pentru că ăsta e micul nostru secret. Mama chiar mi-a spus că ştiu să povestesc foarte bine. O iubesc pe mama mea. Şi, de data asta, i-am spus c-o iubesc. Şi ea mi-a spus că şi ea mă iubeşte. Şi lucrurile au fost în regulă o vreme.

Stăteam la masă, la cină, aşteptându-l pe tata să se întoarcă de la aeroport cu fratele meu. Întârziase mult şi mama a început să-şi facă griji pentru că afară ningea tare. Şi a ţinut-o pe sora mea acasă ca s-o ajute la pregătitul cinei. Voia să fie o masă extra specială pentru fratele meu şi pentru mine, ţinând cont că el venea acasă, iar eu îmi aniversam ziua. Dar sora mea nu voia decât să-i cumpere un cadou iubitului ei. Era într-o dispoziţie tare proastă. Era ca fetele alea răzgâiate din filmele anilor optzeci, iar mama repeta într-una „domnişoară”, după fiecare propoziţie.

În sfârşit, tata a sunat şi ne-a anunţat că, din cauza zăpezii, avionul fratelui meu va avea o mare întârziere. N-am auzit decât ce vorbea mama.

— Dar e cina de ziua de naştere a lui Charlie… Nu mă aştept să faci nimic în privinţa asta… l-a pierdut? Întreb şi eu… N-am spus că a fost vina ta… nu… nu pot s-o ţin caldă… se usucă… ce… dar e felul lui preferat… bun, şi ce să le dau să mănânce… bineînţeles că le e foame… deja ai întârziat o oră… ăi, puteai să suni şi tu…

Nu ştiu cât timp a vorbit mama la telefon pentru că n-am mai rezistat să stau la masă şi să ascult. M-am dus în camera mea şi-am citit. Nu-mi mai era foame, oricum. Nu voiam decât să fiu într-un loc liniştit. După o vreme, mama a intrat în cameră. A spus că tata sunase

din nou şi că vor ajunge acasă cam în treizeci de minute. M-a întrebat dacă era ceva în neregulă şi am ştiut că nu se referea la sora mea, am ştiut că nu se referea la faptul că se certase cu tata la telefon pentru că lucrurile astea se mai întâmplă uneori. Doar a observat că fusesem foarte trist şi nu credea că din cauza plecării prietenilor mei, pentru că ieri, când mă întorsesem de la săniuş, arătam OK.

— E vorba de mătuşa Helen?

Felul în care a spus-o m-a făcut să încep să simt.

— Te rog, nu-ţi face asta, Charlie.

Dar mi-am făcut-o. Aşa cum fac în fiecare an, de ziua mea.

— Îmi pare rău.

Mama nu mă lasă să vorbesc despre asta. Ştie că încetez să mai ascult şi încep să respir foarte repede. Mi-a acoperit gura şi mi-a şters ochii. M-am calmat îndeajuns ca să cobor la parter. Şi m-am calmat îndeajuns ca să mă bucur când fratele meu a ajuns acasă. Iar când am mâncat cina, n-a fost prea uscată. Apoi, ne-am dus afară să punem lumânările decorative, asta fiind o activitate în cursul căreia toţi vecinii noştri umplu cu nisip pungi de hârtie maro şi le înşiră pe marginea străzii. Apoi, înfigem câte o lumânare în nisipul din fiecare pungă şi, când aprindem lumânările, strada se transformă într-o „pistă de aterizare” pentru Moş Crăciun. Îmi place să aşez lumânările în fiecare an pentru că e ceva foarte frumos, e o tradiţie şi o bună abatere a atenţiei de la ziua mea de naştere.

Membrii familiei mele mi-au dat nişte cadouri tare drăguţe de ziua mea. Soră-mea e încă furioasă pe mine, dar mi-a cumpărat oricum un disc cu The Smiths. Iar fratele meu mi-a adus un poster semnat de întreaga echipă de fotbal. Tata mi-a dat nişte discuri pe care sora mea i-a spus să le cumpere. Iar mama mi-a dat unele dintre cărţile pe care le îndrăgise în copilărie. Una dintre ele era *De veghe în lanul de secară.*

Am început să citesc cartea primită de la mama din locul în care rămăsesem cu cititul la cartea de la Bill. Şi m-a făcut să nu mă mai gândesc la ziua mea. Nu m-am gândit decât la faptul că în curând o să-mi iau examenul pentru permisul de conducere. Iar ăsta era un lucru destul de bun la care să te gândeşti. Şi pe urmă m-am gândit la orele de instruire pentru şoferi pe care le urmasem în ultimul semestru.

Domnul Smith, care e cam scund de statură şi miroase ciudat, nu ne lăsa pe niciunul dintre noi să dăm drumul la radio în timp ce conduceam. Mai erau doi elevi din anul al doilea, un băiat şi o fată. Când îmi venea mie rândul să conduc, îşi atingeau picioarele pe furiş, pe bancheta din spate a maşinii. Pe urmă, eram şi eu. Aş vrea să am o mulţime de poveşti despre orele de conducere auto. Sigur, erau filmele alea despre moartea pe autostradă. Şi sigur că erau şi ofiţeri de poliţie care veneau să stea de vorbă cu noi. Şi sigur că a fost drăguţ să-mi

primesc permisul de şofer elev, dar mama şi tata au spus că nu vor să mă lase să conduc până când nu e absolut necesar, deoarece asigurarea este foarte scumpă. Şi n-aş putea niciodată să o rog pe Sam să mă lase să-i conduc camioneta. Pur şi simplu, n-aş putea.

Lucrurile de genul ăsta m-au făcut să-mi păstrez calmul în seara aniversării mele.

A doua zi dimineaţa, Crăciunul a început frumos. Tatei i-a plăcut mult caseta cu *M*A*S*H,* ceea ce m-a făcut foarte fericit, mai ales când şi-a spus propria poveste despre noaptea când urmăriserăm episodul. A omis şi el partea în care plânsese, dar mi-a făcut cu ochiul, aşa că am ştiut că-şi amintise. Chiar şi drumul de două ore până la Ohio a fost de fapt OK în prima jumătate de oră, cu toate că a trebuit să stau pe partea bombată a banchetei din spate, pentru că tatăl meu punea într-una întrebări despre colegiu, iar fratele meu vorbea fără întrerupere. Are o relaţie cu una dintre majoretele care fac numere acrobatice în timpul meciurilor de fotbal. O cheamă Kelly. Tata s-a arătat foarte interesat de asta. Sora mea a făcut o remarcă despre faptul că ceea ce fac majoretele e o prostie şi ceva sexist, iar fratele meu i-a spus să tacă. Kelly îşi lua diploma în filosofie. L-am întrebat dacă această Kelly este frumoasă într-un fel neconvenţional.

— Nu, e frumoasă într-un stil aţâţător.

Iar sora mea a început să spună că felul cum arată o femeie nu este lucrul cel mai important. Am fost de acord, dar pe urmă fratele meu a început să zică despre soră-mea că e doar o „lesbi rea de gură". Apoi, mama i-a spus fratelui meu să nu folosească un asemenea limbaj în faţa mea, ceea ce e ciudat, ţinând cont de faptul că sunt probabil singurul membru al familiei care are un prieten gay. Poate că nu e, dar e unul care chiar vorbeşte despre asta. Nu sunt sigur. Oricum ar fi, tata a întrebat cum s-au cunoscut fratele meu şi Kelly.

Fratele meu şi Kelly s-au întâlnit la un restaurant numit Ye Olde College Inn sau ceva de genul ăsta, la Penn State. Urmau să comande un desert celebru numit „lipicioase la grill". În tot cazul, Kelly era cu suratele ei de la organizaţie şi tocmai se pregăteau să plece, când ei i-a scăpat pe jos o carte chiar în faţa fratelui meu şi a continuat să meargă. Fratele meu zice că, deşi Kelly neagă asta, e sigur că a lăsat să cadă cartea dinadins. Frunzele erau verzi de-a binelea când el a prins-o din urmă în faţa sălii de jocuri. Cel puţin, aşa a descris el situaţia. Au petrecut restul după-amiezii jucând vechi jocuri video precum Donkey Kong şi cuprinşi de nostalgie, ceea ce, ca o afirmaţie cu caracter general, mi s-a părut trist şi drăguţ totodată. L-am întrebat pe fratele meu dacă prietena lui bea cacao.

— Ai tras ceva pe nară?

Şi încă o dată mama l-a rugat pe fratele meu să nu mai folosească astfel de termeni în faţa mea, ceea ce mi s-a părut iarăşi straniu pentru

că, aşa cred, sunt singura persoană din familia mea care a consumat vreodată droguri. Poate că şi fratele meu. Nu sunt sigur. În mod cert, nu şi sora mea. Dar, de fapt, poate că toată familia mea a luat droguri şi pur şi simplu nu ne spunem unul altuia asemenea lucruri.

Sora mea şi-a petrecut următoarele zece minute denunţând sistemul grecesc al fraternităţilor din colegiu. Tot spunea poveşti despre „iniţieri" şi despre cum au mai murit copii înainte. Apoi a zis o poveste despre o comunitate de fete care le pune pe noile membre să stea în picioare în chiloţi şi cineva le încercuieşte „grăsimea" cu markere magice de culoare roşie. Ăla a fost momentul când fratele meu n-a mai răbdat şi a exclamat.

— Un căcat!

Nici acum nu-mi vine să cred că fratele meu a înjurat în maşină, iar mama şi tata n-au spus nimic. Probabil că, fiind acum la colegiu, e în regulă. Pe sora mea nu a deranjat-o cuvântul. Şi-a continuat discursul.

— Nu e un căcat. Aşa am auzit.

— Ai grijă, domnişoară, a spus tata de pe scaunul din faţă.

— Serios? Şi ia zi, unde-ai auzit? a întrebat fratele meu.

— Am auzit la postul naţional de radio, a spus sora mea.

— Oh, Doamne, a făcut fratele meu, râzând în hohote.

— Ei da, acolo am auzit.

Mama şi tata ai fi zis că se uită la un meci de tenis prin parbriz pentru că dădeau din cap într-una. Nu spuneau nimic. Nu se uitau în spate. Trebuie să precizez, totuşi, că tata a pornit radioul unde se difuza muzică de Crăciun, şi l-a dat la un volum asurzitor.

— Numai tâmpenii ai în capul ăla. De unde ştii tu astfel de lucruri? N-ai fost la colegiu. Kelly nu s-a dus la nicio chestie din asta.

— Ei, da… de parcă ţi-ar spune.

— Da… mi-ar spune. Nu avem secrete.

— Vai, ce tip sensibil eşti, numai bun pentru curentul new age.

Voiam să înceteze cu cearta pentru că începeam să mă supăr, aşa că am pus o altă întrebare.

— Vorbiţi despre cărţi şi probleme?

— Mulţumesc de întrebare, Charlie. Da. De fapt, chiar vorbim. Cartea preferată a lui Kelly se întâmplă să fie *Walden* de Henry David Thoreau. Şi Kelly s-a întâmplat să spună că mişcarea transcendentală este o paralelă apropiată la zilele şi epoca noastră.

— Oooo, ce cuvinte mari!

Nimeni nu ştie să-şi dea ochii peste cap ca sora mea.

— Oh, scuze. Vorbea cineva cu tine? Eu tocmai îi povesteam fratelui meu mai mic despre prietena mea. Kelly spune că speră că un bun candidat democrat va putea să-i ţină piept lui George Bush. Kelly spune că speranţa ei e ca în sfârşit E.R.A.{2} să fie adoptată, dacă se va întâmpla. Exact. E.R.A. despre care tot schelălăi tu mereu. Până şi

majoretele se gândesc la astfel de lucruri. Şi între timp, mai ştiu să se distreze.

Sora mea şi-a încrucişat braţele la piept şi a început să fluiere. Fratele meu era prea pornit ca să se mai oprească. Am remarcat că gâtul tatei se înroşise foarte tare.

— Dar mai e o diferenţă între tine şi ea. Vezi tu… Kelly crede în drepturile femeii atât de mult, încât n-ar lăsa niciodată un tip s-o lovească. Cred că nu se poate spune asta despre tine.

Jur pe Dumnezeu, aproape c-am simţit că murim. Tata a pus o frână atât de bruscă, încât fratele meu era cât pe ce să zboare peste scaun. Când mirosul de cauciuc ars a început să se disipeze, tata a tras adânc aer în piept şi s-a întors. Mai întâi, s-a întors spre fratele meu. N-a spus un cuvânt. Pur şi simplu, s-a uitat fix la el.

Fratele meu se uita la tata ca o căprioară prinsă de verii mei. După două secunde lungi, fratele meu s-a întors către sora mea. Cred că se simţea prost pentru felul cum îi ieşiseră cuvintele din gură.

— Scuză-mă, te rog. Haide, nu mai plânge.

Sora mea plângea atât de tare, încât m-am speriat. Apoi, tata s-a întors către sora mea. Nici de data asta n-a zis nimic. Doar a pocnit din degete ca să-i abată atenţia de la plâns. La început, a fost derutată pentru că el nu o privea cu căldură. Dar apoi, s-a uitat în jos, a ridicat din umeri şi s-a întors spre fratele meu.

— Îmi cer scuze pentru ce-am spus despre Kelly. Pare o fată de treabă.

Apoi, tata s-a întors către mama. Iar mama s-a întors spre noi.

— Eu şi tatăl vostru nu mai vrem să vă auzim certându-vă. Mai ales în casa familiei. S-a înţeles?

Uneori, tata şi mama alcătuiesc o adevărată echipă. Priveliştea e uluitoare. Fratele şi sora mea au încuviinţat amândoi din cap şi au coborât privirea. Apoi, tata s-a întors către mine.

— Charlie?

— Da, tată.

E important să spui „tată” în astfel de momente. Şi dacă ţi se adresează cu prenumele-numele de familie, trebuie să fii cu băgare de seamă. Ştiu ce spun.

— Charlie, vreau să conduci maşina restul drumului până acasă la mama mea.

Toată lumea din maşină a ştiut că asta era probabil cea mai rea idee pe care tata o avusese vreodată în viaţa lui. Dar nimeni nu l-a contrazis. S-a dat jos din maşină în mijlocul drumului. S-a urcat pe bancheta din spate, între fratele şi sora mea. Eu m-am urcat pe scaunul şoferului, am reuşit să opresc motorul de două ori şi mi-am pus centura de siguranţă. Am şofat tot restul drumului. N-am mai transpirat aşa de când făceam sport şi afară era frig.

Familia tatălui meu seamănă destul de mult cu familia mamei mele. Fratele meu a spus cândva că e ca şi cum ar fi vorba de aceiaşi veri cu alte nume. Marea diferenţă o aduce bunica. O iubesc pe bunica. Toată lumea o iubeşte pe bunica mea. Ne aştepta pe alee, aşa cum a făcut mereu. Întotdeauna ştia când vine cineva.

— Charlie conduce acum?

— A împlinit şaisprezece ani ieri.

— Aha.

Bunica mea e foarte bătrână şi nu-şi mai aminteşte multe lucruri, dar face cele mai delicioase prăjituri. Când eram foarte mic, o aveam pe mama mamei, care avea mereu bomboane, şi pe mama tatei, care avea mereu prăjituri. Mama mi-a spus că, atunci când eram mic, le strigam „bunica-bomboană” şi „bunica-prăjitură”. De asemenea, numeam crusta aluatului de pizza „oase de pizza”. Nu ştiu de ce îţi spun asta.

E ca prima mea amintire, care cred că e prima oară când am fost conştient că sunt viu. Mama şi mătuşa Helen m-au dus la grădina zoologică. Cred că aveam trei ani. Nu-mi amintesc chestia asta. În tot cazul, ne uitam la două vaci. Vaca şi viţelul ei mic. Şi nu aveau prea mult loc în care să se mişte. În orice caz, viţelul stătea chiar sub mama lui, se plimba în jurul ei, şi vaca-mamă a făcut un „caca” chiar pe capul viţelului. Mi s-a părut cel mai amuzant lucru pe care-l văzusem vreodată în toată lumea şi am râs pe chestia asta vreo trei ore. La început, mama şi mătuşa Helen au râs şi ele, pentru că erau fericite că râd. Se pare că nu vorbeam mai deloc când eram mic şi, ori de câte ori păream un copil normal, erau fericiţi. Dar, când am ajuns la a treia oră, au încercat să mă facă să încetez cu râsul, ceea ce mă făcea să râd şi mai tare. Nu cred că au fost chiar trei ore, dar a părut un timp îndelungat. Când şi când, mă mai gândesc la întâmplarea asta. Pare un început mai degrabă „prielnic”.

După îmbrăţişări şi strângeri de mână, ne-am dus în casa bunicii, şi toata familia tatei era acolo. Unchiul Phil, cu dinţii lui falşi, şi mătuşa Rebecca, sora tatei. Mama mi-a spus că mătuşa Rebecca tocmai divorţase din nou, aşa că nu trebuia să pomenim de nimic. Singurul lucru la care mă puteam gândi erau prăjiturile, dar bunica nu mai făcuse prăjituri anul ăsta pentru că o duruse şoldul.

În schimb, ne-am aşezat cu toţii să ne uităm la televizor şi verii mei au discutat despre fotbal cu fratele meu. Şi unchiul Phil a băut. Şi pe urmă am mâncat. Şi a trebuit să stau la masa copiilor mici pentru că sunt mai mulţi veri din partea familiei tatălui meu.

Copiii mici discută despre cele mai stranii lucruri. Chiar aşa.

După cină a venit momentul să ne uităm la *O viaţă minunată* şi am început să mă simt din ce în ce mai trist. Pe când urcam scările spre vechea cameră a tatei şi mă uitam la fotografiile vechi, am început să

mă gândesc că a existat o vreme când pozele astea nu erau amintiri. Că poza aia chiar a fost făcută de cineva şi că oamenii de acolo tocmai mâncaseră sau făcuseră ceva.

Primul soţ al bunicii mele a murit în Coreea. Tata şi mătuşa Rebecca erau foarte tineri. Iar bunica s-a mutat cu cei doi copii să trăiască împreună cu fratele ei, unchiul Phil.

În sfârşit, după câţiva ani, bunica se simţea foarte tristă pentru că avea doi copilaşi mici şi obosise să facă tot timpul pe chelneriţa. Aşa că, într-o zi, lucra la restaurantul ăla unde avea slujba şi apare un şofer de camion care o invită în oraş. Bunica era foarte foarte frumoasă, în stilul fotografiilor vechi. S-au întâlnit de câteva ori şi în cele din urmă s-au căsătorit. S-a dovedit a fi un individ îngrozitor. Îl bătea pe tata mereu. Şi la fel o bătea şi pe mătuşa Rebecca. Şi o snopea şi pe bunica în bătaie. Tot timpul. Cred că bunica n-a putut să facă nimic în privinţa asta, pentru că a durat aşa timp de şapte ani.

Povestea a luat sfârşit când unchiul Phil a văzut vânătăile pe care le avea mătuşa Rebecca şi a smuls în final adevărul de la bunica. Apoi, şi-a luat cu el câţiva prieteni de la fabrică. Şi l-au găsit pe al doilea soţ al bunicii într-un bar. Şi l-au bătut de l-au snopit. Unchiului Phil îi place să povestească întâmplarea asta când bunica nu e prin preajmă. Povestea se tot schimbă, dar ideea principală rămâne aceeaşi. Individul a murit după patru zile, la spital.

Nici acum nu ştiu cum de n-a ajuns unchiul Phil la puşcărie pentru ceea ce a făcut. L-am întrebat pe tata odată, şi mi-a zis că oamenii care trăiau în cartierul lui înţelegeau că unele lucruri nu au nimic de a face cu poliţia. A spus că dacă cineva se atingea de sora sau de mama ta, trebuia să plătească, şi toţi ceilalţi întorceau privirea în altă parte.

E tare păcat că treaba asta a mers aşa vreme de şapte ani pentru că mătuşa Rebecca a avut parte de acelaşi fel de soţi. Totuşi, la ea a fost diferit, pentru că şi cartierele se mai schimbă. Unchiul Phil era prea bătrân şi tata a plecat din oraşul natal. Ea a trebuit să obţină ordine de restricţie de la tribunal.

Mă gândesc la cum vor fi, când vor creşte mari, verii mei, care sunt copiii mătuşii Rebecca. O fată şi doi băieţi. E trist, totuşi, pentru că îmi închipui că singura fată dintre ei va ajunge ca mătuşa Rebecca, iar unul dintre băieţi va ajunge probabil ca tatăl lui. Celălalt băiat ar putea ajunge ca tata, pentru că e bun la sport şi a avut un tată diferit faţă de fratele sau sora lui. Tata vorbeşte mult cu el şi-l învaţă cum să arunce şi cum să lovească o minge cu bâta. Când eram mic, eram gelos pe chestia asta, dar nu mai sunt. Pentru că fratele meu a zis că vărul meu e singurul din familia lui care are o şansă. Are nevoie de tată. Cred că înţeleg asta acum.

Vechea cameră a tatei este cam la fel cum a lăsat-o, doar că mai decolorată. Pe birou e un glob pământesc, care a fost rotit de multe

ori. Şi mai sunt vechi postere cu jucători de baseball. Şi tăieturi din ziare cu tata câştigând marele meci când era în anul al doilea. Nu ştiu cum, dar chiar am înţeles de ce tata a trebuit să plece din casa asta. Când a ştiut că bunica nu-şi va găsi niciodată un alt bărbat pentru că nu mai putea să aibă încredere în oameni şi că nici nu va mai căuta altceva pentru că nu ştia cum. Şi când a văzut că sora lui începe să aducă acasă versiuni mai tinere ale tatălui lor vitreg, cu care se întâlnea. N-a mai putut să rămână.

M-am întins pe patul lui vechi şi m-am uitat pe fereastră la copacul acela, care era probabil mult mai scund când tata se uita la el. Şi pot să simt ce a simţit în noaptea când şi-a dat seama că, dacă nu pleacă, nu va avea parte niciodată de viaţa lui. Ci de viaţa altora. Cel puţin, aşa s-a exprimat el. Poate că ăsta-i motivul pentru care familia din partea tatei se uită an de an la acelaşi film. E logică treaba. Ar trebui probabil să precizez că tata nu plânge niciodată la final.

Nu ştiu dacă bunica sau mătuşa Rebecca îl vor ierta vreodată pe tata pentru că le-a părăsit. Doar unchiul Phil a înţeles partea aceea. E mereu ciudat să vezi cum tata se schimbă în preajma mamei şi a surorii sale. Se simte prost şi, de fiecare dată, el şi sora lui fac o plimbare singuri.

Mă întreb ce spune mătuşa Rebecca în maşină, la întoarcerea acasă. Mă întreb ce cred copiii ei. Mă întreb dacă vorbesc despre noi. Mă întreb dacă se uită la familia mea şi se întreabă cine are şansa să reuşească în viaţă. Pariez că aşa fac.

Mereu cu drag,
Charlie

26 decembrie 1991

Dragă prietene,

Stau în dormitorul meu după o călătorie care a durat două ore. Sora mea şi fratele meu s-au purtat frumos unul cu altul, aşa că n-a mai trebuit să conduc.

De regulă, la întoarcere, ne ducem în vizită la mormântul mătuşii Helen. E un fel de tradiţie. Fratele şi tatăl meu nu vor niciodată aşa de mult să meargă, dar ştiu să nu spună nimic din cauza mamei şi a mea. Sora mea e cam neutră, dar şi ea e sensibilă la anumite lucruri.

De câte ori ne ducem la mormântul mătuşii Helen, mie şi mamei mele ne place să discutăm despre lucruri cu adevărat minunate despre ea. În cei mai mulţi ani vorbim despre cum mă lăsa să stau treaz şi să mă uit la *Saturday Night Live*. Iar mama mea zâmbeşte pentru că ştie că, dacă ar fi fost copil, şi ei i-ar fi plăcut să stea trează şi să urmărească spectacolul.

Amândoi punem acolo flori şi, uneori, câte un cartonaş. Am vrea

doar să ştie că ne e dor de ea, că ne gândim la ea şi că a fost un om deosebit. Nu a înţeles asta destul când era vie, aşa spune mama mea. Şi, la fel ca tata, cred că mama se simte vinovată în privinţa asta. Atât de vinovată încât, în loc să-i dea bani, i-a oferit o casă în care să locuiască.

Vreau să ştii de ce mama mea e vinovată. Ar trebui probabil să-ţi spun de ce, dar nu prea ştiu dacă e bine. Trebuie să vorbesc despre asta cu cineva. Nimeni din familia mea nu va vorbi vreodată despre asta. E doar un lucru pe care ei nu-l fac. Vorbesc despre lucrurile urâte care i s-au întâmplat mătuşii Helen şi pe care nu voiau să mi le spună când eram mic.

Ori de câte ori vine Crăciunul, e singurul lucru la care mă pot gândi. În adâncul sufletului. Este unul dintre lucrurile care mă fac să fiu foarte trist în adâncul sufletului meu.

N-am să spun cine. N-am să spun când. Am să spun doar că mătuşa mea Helen a fost molestată. Urăsc cuvântul ăsta. De către cineva foarte apropiat de ea. N-a fost tatăl ei. În cele din urmă, i-a spus tatălui ei. El n-a crezut-o din cauză că era vorba despre acea persoană. Un prieten de familie. Ceea ce a agravat lucrurile. Bunica mea n-a spus nici ea vreodată ceva. Iar bărbatul continua să vină în vizită la ei.

Mătuşa Helen a băut mult. Mătuşa Helen a luat multe medicamente. Mătuşa Helen a avut multe probleme cu bărbaţii şi băieţii. A fost o fiinţă foarte nefericită în cea mai mare parte a vieţii ei. Se interna în spitale tot timpul. În tot felul de spitale. În sfârşit, s-a dus la un spital care a ajutat-o să înţeleagă lucrurile îndeajuns încât să încerce să le facă normal, aşa că s-a mutat în casa familiei mele. A început să se ducă la şcoală ca să obţină o slujbă bună. I-a spus ultimului ei bărbat rău să o lase în pace. A început să slăbească fără să ţină vreo dietă. Avea grijă de noi, astfel că părinţii mei puteau să meargă în oraş, să bea ceva sau să joace diverse jocuri de societate. Ne lăsa să stăm treji până târziu. Era singura persoană în afară de mama, tata, fratele şi sora mea, care îmi cumpăra două cadouri. Unul de ziua mea de naştere. Celălalt, de Crăciun. Chiar şi când s-a mutat în casa noastră şi n-avea bani. Întotdeauna îmi cumpăra două cadouri. De fiecare dată erau cele mai bune cadouri.

Pe 24 decembrie 1983, un poliţist a bătut la uşa noastră. Mătuşa Helen suferise un accident groaznic de maşină. Ningea foarte tare. Poliţistul i-a spus mamei că mătuşa Helen murise. Era un tip foarte cumsecade, pentru că, atunci când mama a început să plângă, i-a spus că a fost un accident foarte urât şi că mătuşa Helen a murit pe loc. Cu alte cuvinte, nu a suferit. Nu mai exista suferinţă.

Poliţistul a rugat-o pe mama să vină să identifice cadavrul. Tata era încă la muncă. Atunci ne-am apropiat eu cu fratele şi sora mea. Era a şaptea aniversare pentru mine. Aveam cu toţii pălării de petrecere pe

cap. Mama i-a pus pe fratele şi pe sora mea să le poarte. Sora mea a văzut-o pe mama plângând şi a întrebat-o ce se întâmplase. Mama nu putea să zică nimic. Poliţistul s-a lăsat pe un genunchi şi ne-a spus ce s-a întâmplat. Fratele şi sora mea au început să plângă. Dar nu şi eu. Ştiam că poliţistul făcuse o greşeală.

Mama i-a rugat pe fratele şi pe sora mea să aibă grijă de mine şi a plecat cu poliţistul. Cred că ne-am uitat la televizor. Nu cred că-mi amintesc cu adevărat. Tata a venit acasă înaintea mamei.

— Ce-i cu feţele astea lungi la voi?

I-am spus. N-a plâns. A întrebat dacă suntem bine. Fratele şi sora mea au spus că nu. Eu am spus că da. Poliţistul făcuse o greşeală. E multă zăpadă afară. Probabil că n-a reuşit să vadă bine. Mama s-a întors acasă. Plângea. S-a uitat la tatăl meu şi a încuviinţat din cap. Tatăl meu a ţinut-o în braţe. Atunci am înţeles că poliţistul nu făcuse nicio greşeală.

Nu prea ştiu ce s-a mai întâmplat şi nici n-am întrebat anume. Îmi amintesc doar că m-am dus la spital. Îmi amintesc cum stăteam într-o cameră cu lumini puternice. Îmi amintesc de un doctor care-mi punea întrebări. Îmi amintesc că i-am spus că mătuşa Helen era singura care mă îmbrăţişa. Îmi amintesc că mi-am văzut familia în ziua de Crăciun într-o sală de aşteptare. Îmi amintesc că nu mi s-a dat voie să mă duc la înmormântare. Îmi amintesc că nu mi-am luat niciodată rămas-bun de la mătuşa Helen.

Nu ştiu cât timp am continuat să merg la doctor. Nu-mi amintesc cât timp nu m-au mai trimis la şcoală. A fost un timp îndelungat. Asta ştiu. Tot ce-mi amintesc este ziua când am început să mă fac mai bine pentru că mi-am amintit de ultimul lucru pe care mătuşa Helen l-a spus exact înainte să plece cu maşina prin zăpadă.

Tocmai îşi îmbrăca paltonul. I-am dat cheile de la maşină pentru că eu eram mereu cel care le găsea. Am întrebat-o unde se duce. Mi-a spus că e secret. Am tot bătut-o la cap pe mătuşa Helen, lucru pe care-l adora. Îi plăcea felul cum îi puneam într-una întrebări. În cele din urmă, a clătinat din cap, a zâmbit şi mi-a şoptit în ureche:

— Mă duc să-ţi cumpăr cadoul de ziua ta.

Atunci a fost ultima oară când am văzut-o. Îmi place să cred că mătuşa Helen va avea parte acum de slujba bună pentru care studia. Îmi place să cred că va întâlni un bărbat cumsecade. Îmi place să cred că va fi scăpat de greutatea în plus de care întotdeauna a vrut să scape, fără să ţină o dietă.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care mama, doctorul şi tata mi le-au spus despre vinovăţie, nu pot să-mi scot din minte ceea ce ştiu. Şi ştiu că mătuşa Helen ar fi fost în viaţă şi azi dacă s-ar fi mulţumit să-mi cumpere un singur cadou, ca toţi ceilalţi. Ar fi trăit dacă m-aş fi născut într-o zi în care nu ninge. Aş da orice să fac să-mi dispară asta din

minte. Îmi e teribil de dor de ea. Trebuie să mă opresc din scris pentru că sunt prea trist.

Mereu cu drag,
Charlie

30 decembrie 1991

Dragă prietene,

În ziua de după ce ţi-am scris, am terminat de citit *De veghe în lanul de secară.* De atunci, am citit cartea de trei ori. Nu prea ştiu ce altceva să fac. Sam şi Patrick vin în sfârşit acasă în seara asta, dar n-am să ajung să-i văd. Patrick se duce să se întâlnească cu Brad pe undeva. Sam se întâlneşte cu Craig. O să mă întâlnesc cu amândoi mâine, la Big Boy, şi pe urmă la Bob, la petrecerea de Anul Nou.

Partea interesantă e că voi conduce singur maşina până la Big Boy. Tata mi-a zis că n-am voie să şofez până nu se face vremea frumoasă, ceea ce s-a şi întâmplat un pic ieri. Am pregătit o casetă cu selecţii pentru această ocazie. Se numeşte „Prima oară când am şofat”. Poate că sunt prea sentimental, dar îmi place să mă gândesc că, atunci când voi fi bătrân, voi putea să mă uit la toate casetele astea şi să-mi amintesc de drumurile de acum cu maşina.

Prima oară când am condus singur a fost când am mers s-o văd pe mătuşa Helen. A fost pentru prima oară când am fost s-o văd fără să fiu însoţit nici măcar de mama. Am făcut să fie un moment special. Am cumpărat flori cu banii mei de Crăciun. Chiar am făcut o casetă cu selecţii pe care am lăsat-o la mormânt. Sper că nu crezi din cauza asta că aş fi un ciudat.

I-am spus mătuşii Helen totul despre viaţa mea. Despre Sam şi Patrick. Despre prietenii lor. Despre prima mea petrecere de Anul Nou de mâine. I-am spus despre cum fratele meu o să joace ultimul lui meci de fotbal din sezon în ziua de Anul Nou. I-am spus despre plecarea fratelui meu şi despre cum mama a plâns. I-am vorbit despre cărţile pe care le-am citit. I-am spus despre cântecul „Asleep”. I-am spus despre când ne-am simţit cu toţii infiniţi. I-am spus că mi-am luat permisul de conducere. Cum ne-a dus mama cu maşina acolo. Şi cum am condus la întoarcere. Şi cum poliţistul cu care am dat examenul nici măcar nu arăta ciudat şi nici n-avea un nume caraghios, ceea ce mi s-a părut o chestie incorectă.

Îmi amintesc că tocmai când mă pregăteam să-mi iau rămas-bun de la mătuşa Helen, am început să plâng. Şi era un fel adevărat de plâns. Nu de tipul panicat, pe care-l practic des. Şi i-am făcut mătuşii Helen promisiunea că voi plânge doar din cauza unor lucruri importante pentru că mi-ar displăcea teribil să cred că, plângând atât de mult cât plâng eu, ar diminua din greutatea plânsului pentru mătuşa Helen.

Pe urmă, mi-am luat rămas-bun şi am plecat cu maşina acasă.

Am citit cartea din nou în noaptea aia pentru că ştiam că, dacă n-o citesc, probabil că voi începe să plâng din nou. Şi mă refer la plânsul acela panicat. Am citit până am fost complet epuizat şi a trebuit să mă culc. De dimineaţă, am terminat cartea şi apoi am început imediat s-o citesc. Orice ca să nu-mi vină să plâng. Pentru că îi făcusem acea promisiune mătuşii Helen. Şi pentru că nu vreau să încep din nou să gândesc. Nu aşa cum am făcut ultima săptămână. Nu pot să gândesc iar. Niciodată.

Nu ştiu dacă ai simţit vreodată aşa ceva. Că ai vrea să dormi o mie de ani. Sau pur şi simplu să nu exişti. Sau să nu fii conştient că exişti. Sau ceva de genul ăsta. Cred că să-ţi doreşti asta e ceva foarte morbid, dar aşa vreau când ajung aşa. De-aia încerc să nu gândesc. Vreau doar ca totul să înceteze să se învârtească. Dacă situaţia se înrăutăţeşte, s-ar putea să fiu nevoit să mă duc iar la doctor. Aşa de rău devine iar.

Mereu cu drag,
Charlie

1 ianuarie 1992

Dragă prietene,

Acum e 4 dimineaţa, ceea ce înseamnă că suntem în noul an cu toate că e încă 31 decembrie, mai exact, oamenii dorm. Eu nu pot dormi. Toţi ceilalţi dorm sau fac sex. Eu m-am uitat la televizor şi am mâncat jeleuri. Şi am văzut lucrurile în mişcare. Am vrut să-ţi spun despre Sam şi Patrick şi Craig şi Brad şi Bob şi toţi ceilalţi, dar acum nu prea-mi pot aminti.

Afară e liniştit. Ştiu asta. Şi, mai devreme, am mers cu maşina la Big Boy. Şi i-am văzut pe Sam şi Patrick. Şi ei erau cu Brad şi Craig. Şi asta m-a făcut foarte trist pentru că eu voiam să fiu singur cu ei. Asta nu s-a mai întâmplat înainte.

Lucrurile erau mai rele cu o oră în urmă şi mă uitam la un copac, dar era mai întâi un dragon şi apoi un copac, şi mi-am amintit de acea zi cu vreme frumoasă când făceam parte din aer. Şi mi-am amintit că am tuns gazonul în acea zi pentru banii de buzunar exact la fel cum acum dau zăpada cu lopata de pe alee, pentru banii de buzunar. Aşa că am început să dau zăpada de pe aleea lui Bob, ceea ce zău că e ciudat să faci la o petrecere de Anul Nou.

Obrajii îmi erau roşii de frig exact ca faţa de băutor a domnului Z şi pantofii lui negri şi vocea lui spunând că, atunci când o omidă intră în stadiul de cocon, trece prin adevărate torturi şi că pentru digerarea gumei de mestecat e nevoie de şapte ani. Şi băiatul ăsta de la petrecere, Mark, care mi-a dat asta, a apărut de niciunde şi, privind la cer, mi-a spus să mă uit la stele. Prin urmare, m-am uitat în sus, şi ne

aflam în cupola asta uriaşă ca un bulgăre de zăpadă din sticlă, iar Mark a spus că uluitoarele stele albe erau, de fapt, doar nişte găuri în sticla neagră a cupolei, iar când te duceai la cer, sticla se spărgea şi nu vedeai nimic decât o foaie mare de un alb stelar, care e mai luminos decât orice, dar nu îţi răneşte ochii. Era vast şi deschis şi diafan de liniştit, iar eu m-am simţit atât de mic.

Uneori, mă uit afară şi mă gândesc că o mulţime de alţi oameni au văzut această zăpadă înainte. Exact la fel cum o mulţime de alţi oameni au citit cărţile alea înainte. Şi au ascultat acele cântece.

Mă întreb cum se simt în noaptea asta.

Nu prea ştiu ce spun. Probabil că n-ar trebui să scriu asta pentru că văd în continuare lucrurile mişcându-se. Vreau să le opresc din mişcare, dar nu se vor opri pentru câteva ore. Aşa a spus Bob înainte să plece în dormitorul lui cu Jill, o fată pe care n-o cunosc.

Cred că ceea ce spun e că toate acestea îmi sunt foarte familiare. Dar nu sunt ale mele ca să fiu familiarizat cu ele. E doar cum a simţit acel alt copil. Acum când e liniştit afară, iar tu vezi lucrurile mişcându-se, şi nu vrei ca ele să se mişte, şi toată lumea doarme. Şi toate cărţile pe care le-ai citit au fost citite de alţi oameni. Şi fata aia care e drăguţă pentru tine e drăguţă şi pentru alţi oameni. Şi ştii că, dacă te-ai fi uitat la faptele astea când erai fericit, te-ai fi simţit minunat pentru că descrii „unitatea”.

E ca atunci când te emoţionează o fată şi vezi un cuplu ţinându-se de mână şi te simţi fericit pentru cei doi. Şi alte dăţi vezi acelaşi cuplu şi te înfurie atât de tare. Şi tu nu vrei decât să te simţi mereu fericit pentru ei deoarece ştii că, dacă simţi asta, înseamnă că şi tu eşti fericit.

Tocmai mi-am amintit ce m-a făcut să mă gândesc la toate astea. O să încerc să-mi trec gândurile pe hârtie pentru că poate dacă scriu o să-mi iasă din minte. Şi n-am să mă mai supăr. Dar ideea e că îi aud pe Sam şi Craig făcând sex şi, pentru prima oară în viaţă, înţeleg finalul acelui poem.

Şi n-am vrut niciodată să-l înţeleg. Trebuie să mă crezi.

Mereu cu drag,
Charlie

Partea a III-a

4 ianuarie 1992

Dragă prietene,

Îmi pare rău pentru acea ultimă scrisoare. Ca să-ţi spun drept, nu prea îmi amintesc mare lucru din ea, dar ştiu, după felul cum m-am trezit, că probabil n-a fost prea drăguţă. Tot ce-mi amintesc din restul acelei nopţi a fost că am răscolit toată casa după un plic şi un timbru. Când în sfârşit le-am găsit, am scris adresa şi am coborât dealul, trecând de copaci până la oficiul poştal pentru că am ştiut că, dacă n-o pun într-o cutie poştală din care să n-o mai pot lua înapoi, n-aş mai fi trimis niciodată acea scrisoare.

E straniu cât de important mi se părea în acel moment.

Cum am ajuns la oficiul poştal, am lăsat scrisoarea în cutia poştală. Şi am simţit asta ca pe un gest final. Şi calm. Apoi, am început să vomit, şi nu m-am oprit până n-a răsărit soarele. M-am uitat la drum şi am văzut o mulţime de maşini, şi am ştiut că toţi se duceau acasă la bunicii lor. Şi am ştiut că mulţi dintre ei îl vor urmări, mai târziu în ziua aceea, pe fratele meu jucând fotbal. Iar mintea mea juca şotron.

Fratele meu… fotbal… Brad… Dave şi prietena lui în camera mea… paltoanele… frigul… iarna… „Frunze de toamnă”… să nu spui nimănui… perversule… Sam şi Craig… Sam… Crăciunul… maşina de scris… cadoul… mătuşa Helen… şi copacii care se mişcau într-una… pur şi simplu nu se mai opreau… aşa că m-am întins jos şi am făcut un înger de zăpadă.

Poliţistul m-a găsit adormit şi cu o paloare vânătă.

M-am oprit din tremurat mult după ce mama şi tata m-au dus cu maşina acasă de la urgenţe. Nimeni n-a intrat în bucluc pentru că lucrurile astea mi se întâmplau în copilărie, când vedeam doctorii. Plecam pur şi simplu şi adormeam pe undeva. Toată lumea a ştiut că m-am dus la o petrecere, dar nimeni, nici măcar sora mea, n-a crezut că asta fusese cauza. Iar eu am tăcut din gură pentru că nu voiam ca Sam sau Patrick sau Bob sau oricine să dea de vreun bucluc. Dar, cel mai mult dintre toate, nu doream să-i văd faţa mamei şi mai ales a tatei dacă mă auzeau spunând adevărul.

Aşa că n-am spus nimic.

Am tăcut şi m-am uitat în jurul meu. Şi am observat lucruri. Punctele de pe tavan. Sau faptul că pătura pe care mi-o dăduseră era aspră. Sau cum faţa doctorului părea elastică. Sau cum totul a devenit o şoaptă asurzitoare, când mi-a spus că ar trebui să încep să merg din nou la psihiatru. A fost prima oară când un doctor le-a spus asta părinţilor mei cu mine în cameră. Iar halatul lui era foarte alb. Iar eu

eram foarte obosit.

Singurul lucru la care m-am putut gândi toată ziua a fost că am pierdut cu toţii meciul de fotbal al fratelui meu din cauza mea şi că speram ca sora mea să-l înregistreze pe casetă. Din fericire, l-a înregistrat.

Am ajuns acasă, mama a făcut ceai şi tata m-a întrebat dacă vreau să stau şi să urmăresc meciul, iar eu i-am spus că da. L-am văzut pe fratele meu făcând un joc excelent, dar, de data asta, nimeni n-a ovaţionat. Toţi se uitau la mine cu coada ochiului. Iar mama a spus o mulţime de lucruri încurajatoare despre cum am avut rezultate foarte bune anul ăsta la şcoală şi că poate doctorul mă va ajuta să-mi limpezesc gândurile. Mama poate să tacă şi să vorbească în acelaşi timp atunci când e convinsă de ceva.

Tata îmi tot dădea „pumnişori de iubire". Pumnişorii de iubire sunt pumni molatici de încurajare care sunt administraţi pe genunchi, umăr şi braţ. Sora mea a spus că mă poate ajuta să-mi aranjez părul. Mă simţeam ciudat să-i văd că-mi acordă atâta atenţie.

— Ce vrei să spui? Ce nu e în regulă cu părul meu?

Sora mea s-a mulţumit să se uite în jur, jenată. Mi-am dus mâna la cap şi mi-am dat seama că o mare parte din păr îmi dispăruse. Sincer, nu-mi amintesc când am făcut-o, dar, după cum arăta, cred că luasem un foarfece şi începusem să tai fără nicio strategie. Peste tot lipseau bucăţi mari din el. Era tranşat ca şi cum de el se ocupase un măcelar. Nu m-am mai uitat mult timp la oglinda de la petrecere pentru că faţa mea era diferită şi mă înspăimânta. Altfel, aş fi observat.

Sora mea m-a ajutat într-adevăr să-l mai aranjez un pic şi am avut noroc pentru că toţi cei de la şcoală, inclusiv Sam şi Patrick, au considerat că arată mişto.

— Şic, a fost cuvântul folosit de Patrick.

Cu toate acestea, am decis să nu mai iau niciodată LSD.

Mereu cu drag,
Charlie

14 ianuarie 1992

Dragă prietene,

Mă simt ca un mare şarlatan pentru că mi-am readus viaţa la normal şi nimeni nu ştie asta. Mi-e greu să stau în dormitorul meu şi că citesc aşa cum am făcut mereu. Mi-e greu chiar şi să vorbesc cu fratele meu la telefon. Nimeni nu i-a spus că n-am văzut meciul în direct din cauza mea.

M-am dus la bibliotecă şi am împrumutat o carte pentru că începeam să mă sperii. Când şi când lucrurile începeau din nou să se mişte, iar sunetele erau grave şi dogite. Şi nu puteam să-mi adun

gândurile. În carte se spunea că uneori oamenii iau LSD şi că nu scapă cu adevărat de el. Se spunea că LSD-ul intensifică un anumit tip de neurotransmiţător. Se mai spunea că, în esenţă, drogul provoacă douăsprezece ore de schizofrenie şi că, dacă deja ai o mare cantitate de neurotransmiţător, nu mai ieşi din starea aia.

În bibliotecă, am început să respir repede. Mi-a fost foarte rău pentru că mi-am amintit de unii dintre copiii schizofrenici din spital, de când eram mic. Şi nu m-a ajutat că asta s-a întâmplat a doua zi după ce-am observat că toţi copiii erau îmbrăcaţi în hainele lor noi de Crăciun, aşa că am decis să port la şcoală noul meu costum primit de la Patrick, şi am fost tachinat fără milă timp de nouă ore în şir. A fost o zi foarte proastă. Am chiulit pentru prima oară în viaţa mea de la o oră şi am ieşit afară să-i văd pe Sam şi Patrick.

— Ce elegant eşti, Charlie, mi-a spus Patrick, zâmbind larg.

— Îmi daţi şi mie o ţigară? am spus.

Nu am fost în stare să zic „arde-mă cu o mahoarcă”. Nu la prima mea ţigară. Pur şi simplu, n-am putut.

— Sigur, a spus Patrick.

Sam l-a oprit.

— Ce-ai păţit, Charlie?

Le-am spus ce păţisem, ceea ce l-a făcut pe Patrick să mă tot întrebe dacă am avut un „trip naşpa”.

— Nu. Nu. Nu e vorba de asta.

Chiar începeam să mă supăr.

Sam şi-a pus braţul pe după umărul meu şi mi-a spus că ştie prin ce trec. Mi-a mai spus că nu trebuie să-mi fac griji. După ce o faci, îţi aminteşti cum arătau lucrurile atunci. Atâta tot. Ca, de exemplu, cum drumul se preschimbă în valuri. Şi cum faţa ta era din plastic şi ochii aveau două dimensiuni diferite. Totul e în mintea ta.

Atunci mi-a dat o ţigară.

Când am aprins-o, n-am tuşit. Chiar am simţit că mă calmează. Ştiu că e rău pentru sănătate, dar era adevărat.

— Acum, concentrează-te pe fum, a spus Sam.

Şi m-am concentrat pe fum.

— Acum, fumul arată normal, nu?

— Îhâm, cred c-am spus.

— Acum, uită-te la cimentul de jos. Se mişcă?

— Îhâm.

— OK… acum concentrează-te pe foaia de hârtie care se află acolo, pe jos.

Şi m-am concentrat pe foaia de hârtie care se afla pe jos.

— Se mişcă cimentul acum?

— Nu. Nu se mişcă.

De acolo porneşti spre starea în care o să fii OK, spre starea în care

probabil că n-o să te mai droghezi cu acid, a continuat Sam să explice ceea ce numea „transa”. Transa se întâmplă când nu te concentrezi pe nimic şi toată imaginea de ansamblu te înghite şi se mişcă în jurul tău. A spus că de obicei era ceva metaforic, dar, pentru oamenii care n-ar mai trebui niciodată să ia LSD, este ceva real.

Atunci am început să râd. Mă simţeam tare uşurat. Iar Sam şi Patrick au zâmbit. M-am bucurat că au început şi ei să zâmbească, pentru că nu suportam să le văd feţele atât de îngrijorate.

De atunci, lucrurile au încetat să se mai mişte în cea mai mare parte a timpului. N-am mai chiulit de la nicio oră. Şi cred că acum nu mă mai simt ca un mare şarlatan pentru că am încercat să-mi readuc viaţa la normal. Bill a fost de părere că eseul meu despre *De veghe în lanul de secară* (pe care l-am scris cu noua mea maşină de scris veche!) a fost cel mai bun de până acum. A spus că mă „dezvoltam” într-un ritm rapid şi, drept „recompensă”, mi-a dat un tip diferit de carte. E vorba de *Pe drum* de Jack Kerouac.

Am ajuns acum să fumez până la vreo zece ţigări pe zi.

Mereu cu drag,
Charlie

25 ianuarie 1992

Dragă prietene,

Mă simt minunat! Şi vorbesc serios. Trebuie să-mi amintesc starea asta pentru data viitoare când o să mai am o săptămână groaznică. Ai făcut vreodată asta? Te simţi foarte prost şi pe urmă starea dispare şi nu ştii de ce. Încerc să-mi amintesc, când mă simt aşa de minunat, că într-o zi va mai veni o săptămână groaznică, aşa că va trebui să pun deoparte cât mai multe detalii minunate reuşesc, astfel încât în acea săptămână groaznică să-mi pot aminti acele detalii şi să cred că mă voi simţi din nou minunat. Nu prea funcţionează, dar cred că e foarte important să încerci.

Psihiatrul meu e un tip foarte drăguţ. E mult mai bun decât ultimul meu psihiatru. Vorbim despre lucruri pe care le simt, le gândesc şi mi le aduc aminte. Ca atunci când eram mic şi o dată când am plecat pe stradă, în cartierul meu. Eram în pielea goală, ţineam o umbrelă de culoare albastru-deschis, cu toate că nu ploua. Şi am fost tare fericit pentru că am făcut-o să zâmbească pe mama. Iar ea zâmbeşte rar. Aşa că mi-a făcut o poză. Iar vecinii s-au plâns.

Altădată, am văzut o reclamă la un film despre un bărbat acuzat de crimă, cu toate că nu comisese el crima. Rolul principal din film era interpretat de un tip din serialul *M*A*S*H*. Probabil că de-asta îmi aduc aminte. Reclama spunea că tot filmul era despre cum încerca el să dovedească faptul că era nevinovat şi că, în ciuda încercărilor sale, risca să ajungă la închisoare. Asta m-a speriat rău. M-am speriat de cât

de mult m-a speriat. Să fii pedepsit pentru ceva ce n-ai făcut. Sau să fii o victimă nevinovată. E ceva pe care nu vreau să-l trăiesc niciodată.

Nu ştiu dacă e important să-ţi spun toate astea, dar în acel moment a fost ca o „descoperire".

Lucrul cel mai bun legat de psihiatrul meu este că are reviste de muzică în sala de aşteptare. La una dintre vizite, am citit un articol despre Nirvana şi nu conţinea vreo referinţă la vreun sos cu muştar şi miere sau la lăptuci. Totuşi, se vorbea într-una despre problemele legate de stomac ale vocalistului. Mi s-a părut ciudat.

Aşa cum ţi-am spus, Sam şi Patrick iubesc cântecele lui, aşa că am crezut c-o să citesc ceva ca să pot discuta cu ei. În final, revista îl compara cu John Lennon de la Beatles. I-am spus asta mai târziu lui Sam, iar ea s-a înfuriat rău. A spus că, dacă semăna cu cineva, atunci acela era Jim Morrison, dar, pe bune, nu e ca nimeni altul, decât ca el însuşi. Eram toţi la Big Boy, după *Rocky Horror,* şi a început această mare discuţie.

Craig a spus că întotdeauna toată lumea compară pe toată lumea cu toată lumea şi, din această cauză, oamenii sunt discreditaţi, ca la orele lui de fotografie.

Bob a spus că totul era legat de faptul că părinţii noştri nu vor să se desprindă de copiii lor şi că asta îi ucide când nu pot să aibă un punct de referinţă.

Patrick a spus că, întrucât totul se întâmplase deja, era greu să descoperi un tărâm nou. Nimeni nu poate să fie la fel de mare ca Beatles pentru că Beatles au dat deja muzicii un „context". Motivul pentru care sunt aşa de mari e că nu au avut cu cine să se compare, aşa că singura lor limită a fost cerul.

Sam a adăugat că, în zilele noastre, o formaţie sau un cântăreţ s-ar compara cu Beatles după al doilea album, iar vocea lor personală ar fi mai puţin pregnantă începând cu acel moment.

— Tu ce părere ai, Charlie?

Nu-mi amintesc unde auzisem sau citisem lucrul ăsta. Am spus că poate o găsisem în *Dincoace de Paradis* de F. Scott Fitzgerald. Aproape de finalul cărţii, puştiul, care e personajul principal, e luat de un gentleman mai vârstnic. Amândoi se duc la un meci de fotbal din Ivy League şi au o controversă. Domnul cel vârstnic este un om cu o bună reputaţie. Puştiul e „blazat".

În tot cazul, cei doi au o discuţie şi puştiul este un idealist, într-o manieră temporară. Vorbeşte despre „generaţia neliniştită" din care face parte şi lucruri de genul asta. Iar el spune ceva de genul: „Asta nu e o perioadă potrivită pentru eroi pentru că nimeni nu va lăsa să se întâmple asta". Acţiunea cărţii se petrece în anii 1920, ceea ce mi s-a părut nemaipomenit pentru că am presupus că acelaşi tip de conversaţie poate avea loc şi la Big Boy. Probabil că deja a avut loc cu

părinţii şi bunicii noştri. Probabil că se întâmplă cu noi chiar acum.

Deci, am spus că mi se pare că revista încearcă să-l facă un erou, dar pe urmă cineva ar putea să scoată la iveală ceva care să-l facă să pară mai neînsemnat ca persoană. Şi nu ştiam de ce pentru că mie mi se părea doar un tip care scrie cântece pe care o mulţime de oameni le adoră şi mi s-a părut că asta era de ajuns pentru oricine dintre cei interesaţi. Poate că mă înşel, dar toată lumea de la masă a început să vorbească despre asta.

Sam a dat vina pe televiziune. Patrick, pe guvern. Craig a dat vina pe „media corporatistă”. Bob era la baie.

Nu ştiu ce a fost şi ştiu că de fapt n-am realizat nimic, dar ne-am simţit excelent să stăm acolo şi să discutăm despre locul nostru în cadrul lucrurilor. Era ca atunci când Bill mi-a spus să „particip”. M-am dus la petrecerea de revedere, cum ţi-am spus mai înainte, dar de data asta a fost mult mai distractiv. A fost deosebit de distractiv să mă gândesc că oamenii din lumea largă aveau conversaţii similare în localul lor echivalent cu Big Boy.

Le-aş fi spus asta celor de la masă, dar ei de fapt se distrau fiind cinici, iar eu nu voiam să le stric distracţia. Aşa că am stat la locul meu o vreme şi-am privit-o pe Sam stând alături de Craig şi am încercat să nu fiu prea trist din pricina asta. Trebuie să spun că nu prea mi-a reuşit. Dar, la un moment dat, Craig vorbea despre ceva, iar Sam s-a întors către mine şi mi-a zâmbit. A fost un zâmbet ca în filme, cu încetinitorul, şi pe urmă totul a fost în regulă.

I-am spus asta psihiatrului, dar el a spus că e prea devreme să tragem vreo concluzie.

Nu ştiu. Am avut o zi excelentă. Sper că şi tu.

Mereu cu drag,
Charlie

2 februarie 1992

Dragă prietene,

Pe drum a fost o carte foarte bună. Bill nu mi-a cerut să-i scriu un eseu despre ea pentru că, aşa cum am spus, era „o recompensă”. Mi-a cerut totuşi să-l vizitez la cabinetul lui după ore să discutăm despre ea, ceea ce am şi făcut. M-a servit cu un ceai, iar eu m-am simţit ca un adult. Chiar m-a lăsat să fumez o ţigară în cabinetul lui, dar m-a îndemnat să mă las de fumat din cauza riscurilor pentru sănătate. Chiar avea un prospect în birou, pe care mi l-a dat. Acum îl folosesc ca semn de carte.

Am crezut că eu şi Bill vom discuta despre carte, dar am ajuns să discutăm despre „lucruri”. A fost nemaipomenit să avem atât de multe discuţii la rând. Bill m-a întrebat despre Sam şi Patrick şi părinţii mei

şi i-am spus că mi-am luat permisul de conducere şi despre discuţia de la Big Boy. I-am spus şi despre psihiatrul meu. Nu i-am povestit totuşi despre petrecere sau despre sora mea şi prietenul ei. Încă se întâlnesc în secret, ceea ce sora mea zice că le „sporeşte pasiunea”.

După ce am terminat să-i vorbesc lui Bill despre viaţa mea, l-am întrebat despre a lui. A fost plăcut şi asta, pentru că n-a încercat să facă impresie şi să facă vreo legătură cu mine sau ceva de genul ăsta. A fost doar el însuşi. Mi-a spus că şi-a făcut studiile universitare la un colegiu din Vest care nu dă diplome, ceea ce mi s-a părut neobişnuit, dar Bill mi-a spus că a fost cea mai bună educaţie pe care a primit-o vreodată. A spus că o să-mi dea o broşură la momentul potrivit.

După ce şi-a obţinut licenţa la Universitatea Brown, Bill a călătorit o vreme prin Europa, iar când s-a întors acasă, s-a înscris în organizaţia Învaţă pentru America. Când se va termina anul acesta, se gândeşte să se mute la New York şi să scrie piese de teatru. Cred că e încă destul de tânăr, dar mi s-a părut nepoliticos să-l întreb. L-am întrebat totuşi dacă are o prietenă şi mi-a spus că nu are. Părea trist când a spus-o, dar am decis să nu îmi bag nasul pentru că mi s-a părut că ar fi prea personal. Apoi mi-a dat următoarea carte pentru lectură. Se numeşte *Prânzul dezgolit.*

Am început s-o citesc când am ajuns acasă şi, ca să-ţi spun adevărul, nu ştiam despre ce vorbea tipul. Nu i-aş spune niciodată lui Bill asta. Sam mi-a spus că William S. Burroughs a scris cartea în perioada când se droga cu heroină şi că ar trebui „să mă las purtat de val”. Aşa am şi făcut. Tot n-aveam habar despre ce vorbeşte, aşa că m-am dus la parter ca să mă uit la televizor cu sora mea.

Programul era *Gomer Pyle* şi sora mea era foarte tăcută şi posomorâtă. Am încercat să vorbesc cu ea, dar mi-a spus să tac şi să o las în pace. Aşa că m-am uitat la emisiune câteva minute, dar avea şi mai puţină logică decât cartea, prin urmare am decis să-mi fac temele la matematică, ceea ce a fost o greşeală pentru că matematica n-a avut niciodată vreo logică pentru mine.

Am fost confuz toată ziua.

Aşa că am încercat s-o ajut pe mama la bucătărie, dar am scăpat cratiţa cu mâncare, iar ea mi-a spus să citesc la mine în cameră până se întoarce tata acasă, dar tocmai cititul a fost cel care a declanşat toată această tâmpenie. Din fericire, tata a ajuns acasă înainte ca eu să iau din nou cartea, şi mi-a spus să încetez „să-mi las să atârne umerii ca o maimuţă” pentru că voia să vadă meciul de hochei. Am urmărit împreună cu el meciul o vreme, dar nu m-am putut abţine să nu-l tot întreb din ce ţări erau jucătorii, iar el „îşi odihnea ochii”, ceea ce însemna că dormea, dar nu voia ca eu să schimb canalul. Aşa că mi-a spus să mă duc să mă uit la televizor cu sora mea, ceea ce am făcut, dar ea mi-a spus să mă duc s-o ajut pe mama la bucătărie, ceea ce am

făcut, dar ea mi-a zis să mă duc să citesc la mine în cameră. Ceea ce am făcut.

Am citit deja o treime din carte şi, până acum, e destul de bună.

Mereu cu drag,
Charlie

8 februarie 1992

Dragă prietene,

Am o întâlnire cu o fată la dansul Sadie Hawkins. În caz că n-ai avut parte de aşa ceva, e un dans la care fetele îi invită pe băieţi. În cazul meu, fata este Mary Elizabeth, iar băiatul sunt eu. Îţi vine să crezi?!

Cred că a început când am ajutat-o pe Mary Elizabeth să capseze ultimul număr din *Punk Rocky* vineri, înainte să ne ducem la *The Rocky Horror Picture Show*. Mary Elizabeth a fost tare drăguţă în ziua aceea. A spus că a fost cel mai bun număr pe care-l făcuserăm din două motive, şi ambele motive erau legate de mine.

Mai întâi de toate, era color, iar în al doilea rând, conţinea poemul pe care i-l dădusem lui Patrick.

Chiar a fost un număr grozav. Cred că o să gândesc la asta şi când o să fiu mai mare. Craig a inclus câteva dintre fotografiile lui color. Sam a introdus nişte ştiri „underground" despre câteva formaţii. Mary Elizabeth a scris un articol despre candidaţii democraţi. Bob a inclus o retipărire a manifestului lui pro-cânepă. Iar Patrick a creat un cupon fals care făcea reclamă la un „blow job" gratuit pentru cei care cumpără o prăjitură Smiley de la Big Boy. *Se aplică anumite restricţii!*

Era chiar şi o fotografie nud (din spate) a lui Patrick. Sam l-a pus pe Craig să facă poza. Mary Elizabeth le-a spus tuturor să păstreze secretul asupra informaţiei că poza era a lui Patrick, ceea ce a făcut toată lumea, cu excepţia lui Patrick.

Toată seara a strigat într-una: „Arat-o, iubito! Arat-o!", care e replica lui preferată din filmul lui preferat, *Producătorii.*

Mary Elizabeth mi-a spus că, după părerea ei, Patrick a rugat-o să includă poza în acest număr pentru ca Brad să poată avea o fotografie cu el fără să pară suspect, dar el n-a vrut să confirme asta. Brad a cumpărat un exemplar fără să se uite la revistă, aşa că poate că Mary Elizabeth avea dreptate.

Când m-am dus în seara aceea la *The Rocky Horror Picture Show,* Mary Elizabeth era foarte furioasă deoarece Craig nu apăruse. Nimeni nu ştia de ce. Nici măcar Sam. Problema era că nu se afla nimeni acolo care să-l joace pe Rocky, robotul musculos (nu sunt aşa de sigur ce este). După ce s-a uitat în jur la toţi cei prezenţi, Mary Elizabeth s-a întors către mine.

— Charlie, de câte ori ai văzut spectacolul?

— De zece ori.
— Crezi că poţi să-l joci pe Rocky?
— Nu sunt mişto clădit şi nu arăt beton.
— Nu contează. Poţi să-i joci rolul?
— Cred că da.
— Crezi sau ştii?
— Cred.
— E bine şi-aşa.

Următorul lucru pe care-l ştiu e că nu eram îmbrăcat decât în papuci şi costum de baie, pe care cineva îl vopsise în auriu. Nu ştiu cum mi se întâmplă lucrurile astea uneori. Eram foarte agitat, mai ales pentru că, în spectacol, Rocky trebuie s-o pipăie pe Janet pe tot corpul, iar Sam o juca pe Janet. Patrick glumea într-una că o să am o „erecţie”. Speram din tot sufletul să nu se întâmple aşa ceva. Odată, am avut o erecţie în clasă şi a trebuit să ies la tablă. A fost un moment groaznic. Iar când mintea mea a luat acea experienţă şi a adăugat un reflector şi faptul că aveam pe mine doar un costum de baie, am intrat în panică. Aproape că am ratat spectacolul, dar pe urmă Sam mi-a spus că ea voia cu adevărat ca eu să joc rolul lui Rocky şi cred că asta a fost tot ce-aveam nevoie să aud.

N-am să intru în detalii privind întregul spectacol, dar am avut parte de cele mai bune momente din toată viaţa mea. Nu glumesc. Am ajuns să mă prefac că fredonez un cântec, am şi dansat şi am purtat până şi un „boa din pene” în marea scenă de final, despre care nu aş fi avut nicio părere, pentru că face parte din spectacol, dar Patrick nu se mai putea opri să vorbească despre asta.

— Charlie în boa din pene! Charlie în boa din pene!

Pur şi simplu nu se putea opri din râs.

Dar cea mai bună parte a fost scena cu Janet unde a trebuit să ne pipăim unul pe celălalt. N-a fost partea cea mai bună pentru că am ajuns s-o pipăi pe Sam şi ea să mă pipăie pe mine. E exact contrariul. Ştiu că sună prosteşte, dar e adevărat. Chiar înainte de scenă, m-am gândit la Sam şi m-am gândit că, dacă aş pipăi-o în felul acela pe scenă şi aş face-o cu gândul la asta, ar fi ceva ieftin. Şi oricât de mult mă gândesc că aş putea dori cândva să o pipăi în felul acela, n-am vrut niciodată să fie ceva ieftin. Nu vreau să se întâmple între Rocky şi Janet. Vreau să fie între Sam şi mine. Şi vreau ca şi ea să îşi dorească asta. Aşa că doar ne-am jucat rolurile.

Când s-a terminat spectacolul, am făcut cu toţii o reverenţă şi s-au auzit aplauze de peste tot. Patrick chiar m-a împins în faţa celorlalţi actori ca să-mi fac reverenţa personală. Cred că asta este iniţierea pentru noii membri ai distribuţiei. Nu m-am putut gândi decât la ce drăguţ a fost că toată lumea m-a aplaudat şi ce bucuros am fost că nimeni din familia mea n-a fost acolo să mă vadă jucându-l pe Rocky

în boa din pene. Mai ales tata.

Am avut totuşi o erecţie, dar abia mai târziu, în parcarea de la Big Boy.

S-a întâmplat când Mary Elizabeth m-a invitat la dansul de la Sadie Hawkins, după care a spus:

— Îţi stătea foarte bine în costumul ăla.

Îmi plac fetele. Chiar îmi plac. Pentru că ele cred că poţi să arăţi bine în costum de baie chiar şi când nu arăţi. Erecţia m-a făcut totuşi să mă simt vinovat în retrospectivă, dar cred că n-am ce să fac în privinţa asta.

I-am spus surorii mele că am fost invitat la dans, dar ea era cu gândurile aiurea. Apoi, am încercat să-i cer sfatul despre cum să mă port cu o fată la întâlnire întrucât nu mai ieşisem niciodată cu o fată, dar n-a vrut să-mi răspundă. Nu din răutate. Pur şi simplu „se uita în gol". Am întrebat-o dacă e bine şi mi-a spus că are nevoie să fie lăsată în pace, aşa că am urcat la mine şi am terminat *Prânzul dezgolit.*

După ce-am terminat-o, am stat întins în pat, uitându-mă la tavan, şi am zâmbit pentru că era o linişte plăcută.

Mereu cu drag,
Charlie

9 februarie 1992

Dragă prietene,

Trebuie să-ţi spun ceva despre ultima mea scrisoare. Ştiu că Sam nu m-ar fi invitat niciodată la dans. Ştiu că ea l-ar fi adus pe Craig, şi dacă nu era Craig, atunci era Patrick, dat fiind că prietena lui Brad, Nancy, se duce cu Brad. Cred că Mary Elizabeth este o fată foarte deşteaptă şi drăguţă, şi sunt bucuros că ea e prima fată cu care ies în oraş. Dar după ce am acceptat invitaţia, iar Mary Elizabeth a anunţat asta grupului, am vrut ca Sam să fie geloasă. Ştiu că nu e bine să vrei ceva de genul ăsta, dar chiar mi-am dorit.

Totuşi, Sam n-a fost geloasă. Ca să-ţi spun drept, nu cred că putea să fie mai fericită în privinţa asta, ceea ce era greu.

Chiar mi-a spus cum să mă port cu o fată la întâlnire, ceea ce a fost foarte interesant. A spus că, unei fete ca Mary Elizabeth, nu trebuie să-i spui că e frumoasă. Trebuie să-i spui ce drăguţ e îmbrăcată, pentru că felul cum se îmbracă e alegerea ei, pe câtă vreme felul cum arată chipul ei nu e. Mi-a mai spus că, pentru unele fete trebuie să faci chestii de genul să-i deschizi portiera maşinii şi să-i cumperi flori, dar cu Mary Elizabeth (mai ales fiind vorba de dansul de la Sadie Hawkins), nu trebuie să fac asta. Aşa că am întrebat-o ce trebuie să fac, iar ea mi-a spus că trebuie să-i pun o mulţime de întrebări şi să nu mă deranjeze că Mary Elizabeth nu se opreşte din vorbit. Am spus că

nu mi se părea foarte democratic, dar Sam a spus că ea face asta tot timpul cu băieţii.

Sam a spus totuşi că treburile sexuale erau dificile cu Mary Elizabeth întrucât ea mai avusese prieteni înainte şi e mult mai experimentată decât mine. A spus că cel mai bun lucru de făcut când nu ştii ce să faci vizavi de orice chestie sexuală este să fii atent la cum te sărută persoana aceea şi să o săruţi în acelaşi fel. Ea spune că ăsta e un lucru foarte sensibil, iar eu vreau să fiu aşa, fără doar şi poate.

Aşa că am spus:

— Poţi să-mi arăţi?

Iar ea mi-a zis:

— Nu face pe deşteptul.

Am vorbit aşa unul cu celălalt când şi când. Întotdeauna o fac să râdă. După ce Sam mi-a arătat un truc cu bricheta Zippo, i-am pus mai multe întrebări despre Mary Elizabeth.

— Şi dacă nu vreau să fac nimic sexual cu ea?

— Spune-i că nu eşti pregătit.

— Merge să-i spun asta?

— Uneori.

Am vrut să-i spun lui Sam despre cealaltă latură a lui „uneori”, dar n-am vrut să fie prea personal şi, în adâncul sufletului, n-am vrut să ştiu. Aş vrea să nu mai fiu îndrăgostit de Sam. Chiar aş vrea.

Mereu cu drag,
Charlie

15 februarie 1992

Dragă prietene,

Nu mă simt prea bine pentru că totul e încurcat. M-am dus la dans şi i-am spus lui Mary Elizabeth ce bine e îmbrăcată. I-am pus întrebări şi am lăsat-o să vorbească tot timpul. Am aflat multe despre „obiectificare”, nativii americani şi burghezie.

Dar, cel mai mult dintre toate, am aflat despre Mary Elizabeth.

Mary Elizabeth vrea să meargă la Berkeley şi să obţină două licenţe. Una pentru ştiinţe politice. Cealaltă, pentru sociologie, cu o specializare pe studiile feministe. Mary Elizabeth urăşte liceul şi vrea să exploreze relaţiile dintre lesbiene. Am întrebat-o dacă i se pare că fetele sunt frumoase şi s-a uitat la mine ca la un prost, zicând:

— Nu asta e ideea.

Filmul preferat al lui Mary Elizabeth este *Reds.* Cartea ei preferată este autobiografia unei femei care e unul din personajele din *Reds.* Nu-mi amintesc cum o cheamă. Culoarea preferată a lui Mary Elizabeth este verdele. Anotimpul ei preferat este primăvara. Aroma ei preferată de îngheţată (refuză să mănânce iaurt îngheţat cu conţinut scăzut de

grăsimi doar din principiu) este Cherry Garcia. Mâncarea ei preferată este pizza (jumătate ciuperci, jumătate ardei verzi). Mary Elizabeth este vegetariană şi îşi urăşte părinţii. De asemenea, vorbeşte fluent spaniola.

Singura întrebare pe care mi-a pus-o tot timpul a fost dacă vreau sau nu să o sărut de noapte bună. Când i-am spus că nu sunt pregătit, a spus că mă înţelege şi mi-a spus că s-a simţit minunat cu mine. A spus că am fost cel mai sensibil băiat pe care l-a cunoscut vreodată, lucru pe care nu l-am înţeles pentru că tot ce am făcut cu adevărat a fost să n-o întrerup.

Apoi, m-a întrebat dacă vreau să mai ieşim cândva împreună, lucru pe care nu-l discutasem cu Sam, aşa că n-am fost pregătit să-i răspund. Am spus da pentru că nu voiam să fac vreo greşeală, dar nu cred că mă pot gândi la o altă seară plină de întrebări. Nu ştiu ce să fac. De câte ori poţi să ieşi cu o fată şi tot să nu fii pregătit să o săruţi? Nu cred că voi fi vreodată pregătit pentru Mary Elizabeth. Va trebui s-o întreb pe Sam despre asta.

Apropo, Sam l-a luat pe Patrick la petrecere după ce Craig i-a spus că e prea ocupat. Cred că s-au certat rău din cauza asta. În cele din urmă, Craig a spus că nu voia să se ducă la o petrecere de liceu stupidă pentru că el deja absolvise. La un moment dat în timpul dansului, Patrick s-a dus în parcare ca să se drogheze cu consilierul lui vocaţional, iar Mary Elizabeth s-a dus să-i ceară DJ-ului să pună nişte trupe de fete, şi astfel am rămas singur cu Sam.

— Te distrezi bine?

Sam nu mi-a răspuns imediat. Părea doar cam tristă.

— Nu tocmai. Tu?

— Nu ştiu. E prima mea întâlnire cu o fată, aşa că nu ştiu cu ce s-o compar.

— Nu-ţi face probleme. O să te descurci de minune.

— Serios?

— Vrei nişte punch?

— Desigur.

Cu asta, Sam a plecat. Chiar părea tristă şi aş fi vrut s-o pot face să se simtă mai bine, dar uneori, cred că pur şi simplu nu poţi. Aşa că, am rămas singur lângă perete şi am privit ringul de dans o vreme. Ţi l-aş descrie, dar cred că e genul de lucruri la care trebuie să fii de faţă sau cel puţin să cunoşti oamenii. Dar, pe de altă parte, poate că ai cunoscut aceiaşi oameni când te-ai dus la petrecerile de la liceul tău, dacă înţelegi la ce mă refer.

Singurul lucru diferit a fost sora mea. Era cu prietenul ei. Şi, în timpul unei piese lente, mi s-a părut că au avut o ceartă teribilă, pentru că el a încetat să se mai uite la ea, iar ea a fugit de pe ringul de dans spre locul unde erau cabinele de toaletă. Am încercat să merg

după ea, dar avea un avans prea mare. Nu s-a mai întors la dans, iar prietenul ei a plecat în cele din urmă.

După ce Mary Elizabeth m-a adus cu maşina, am intrat în casă şi am găsit-o pe sora mea plângând la subsol. Era un gen diferit de plâns. M-a cam speriat. Am vorbit foarte calm şi lent.

— Eşti bine?

— Lasă-mă-n pace, Charlie.

— Nu, serios. Ce s-a-ntâmplat?

— N-ai cum să înţelegi.

— Aş putea încerca.

— E ridicol. E chiar ridicol.

— Vrei să mă duc să-i trezesc pe mama şi tata, atunci?

— Nu.

— Păi, poate ei ar putea…

— CHARLIE! TACI! OKAY?! TACI DIN GURĂ!

Atunci a început să plângă cu adevărat. N-am vrut s-o fac să se simtă mai rău, aşa că am dat să ies. Atunci sora mea a început să mă îmbrăţişeze. N-a spus nimic. Doar m-a strâns tare în braţe şi nu voia să-mi dea drumul. Aşa că am îmbrăţişat-o şi eu. A fost ciudat, pentru că nu mi-am îmbrăţişat niciodată sora. În orice caz, doar când a fost obligată s-o facă. După o vreme, s-a calmat un pic şi mi-a dat drumul. A tras aer în piept şi şi-a dat la o parte părul lipit de faţă.

Atunci mi-a spus că a rămas gravidă.

Ţi-aş povesti despre restul nopţii, dar sincer, nu-mi aduc aminte prea multe din ea. Totul a fost o zăpăceală foarte tristă. Ştiu că prietenul ei a spus că nu era copilul lui, dar sora mea ştia că al lui era. Şi mai ştiu că el a rupt-o cu ea chiar atunci, la petrecere. Sora mea n-a spus nimănui despre asta pentru că nu vrea să se afle. Singurii oameni care ştiu sunt eu, ea şi el. Nu am voie să spun niciunei persoane cunoscute. Nimănui. Niciodată.

I-am spus surorii mele că, după o vreme, probabil că n-o să se mai poată ascunde, dar mi-a zis că n-o să lase ca lucrurile să ajungă până acolo. Întrucât avea optsprezece ani, nu avea nevoie de permisiunea mamei sau a tatei. Nu avea nevoie decât să fie cineva cu ea sâmbăta viitoare la clinică. Iar persoana aceea eram eu.

— Ce noroc că mi-am luat permisul.

Am spus asta ca s-o fac să râdă. Dar n-a râs.

Mereu cu drag,
Charlie

23 februarie 1992

Dragă prietene,

Stăteam în sala de aşteptare a clinicii. Stăteam acolo de o oră şi

ceva. Nu-mi amintesc exact de cât timp. Bill îmi dăduse o nouă carte de citit, dar eu nu mă puteam concentra asupra ei. Cred că e clar de ce nu.

Apoi, am încercat să citesc nişte reviste, dar, din nou, n-am putut. Nu era atât faptul că pomeneau de ceea ce mănâncă oamenii. Ci numai de copertele revistelor. Fiecare avea pe ea câte o faţă zâmbitoare, şi de fiecare dată era o femeie pe copertă, care-şi arăta decolteul. M-am întrebat dacă aceste femei voiau să facă asta ca să pară frumoase sau făcea doar parte din profesia lor. M-am întrebat dacă aveau de ales sau nu dacă voiau să aibă succes. Pur şi simplu n-am putut să-mi scot gândul ăsta din minte.

Aproape că puteam să văd şedinţa foto şi actriţa sau modelul urmând să mănânce un „prânz uşor" cu prietenul ei după aceea. Îl puteam vedea întrebând-o despre ziua ei şi cum ea nu dădea foarte mare importanţă întrebării sau poate, dacă era prima ei copertă, cum ar fi fost foarte entuziasmată pentru că începea să devină celebră. Vedeam revistele la chioşcurile de ziare şi o mulţime de ochi anonimi uitându-se la ea şi cum unii oamenii considerau că e ceva foarte important. Şi apoi cum o fată ca Mary Elizabeth s-ar supăra foarte tare pentru că actriţa sau modelul îşi arată decolteul împreună cu toate celelalte actriţe şi modele care făceau acelaşi lucru, în vreme ce un fotograf precum Craig nu se uita decât la calitatea fotografiei. Pe urmă, m-am gândit că vor fi unii bărbaţi care vor cumpăra revista şi se vor masturba uitându-se la ea. Şi m-am întrebat ce credeau actriţa sau prietenul ei despre asta, dacă se gândeau la această problemă. Şi pe urmă mi-am zis că n-ar trebui să mă gândesc la asta pentru că nu-i făceam surorii mele niciun bine.

Atunci am început să mă gândesc la sora mea.

M-am gândit la vremea când ea şi prietenele ei îmi vopseau unghiile şi cum asta era în regulă pentru că fratele meu nu era acolo. Şi la vremea când mă lăsa să mă joc cu păpuşile ei ca să inventez piese de teatru sau mă lăsa să mă uit la orice voiam la televizor. Şi când a început să devină o „domnişoară", şi nimeni nu avea voie să se uite la ea pentru că era grasă. Şi cum, de fapt, nu era grasă. Şi, la drept vorbind, era foarte frumoasă. Şi ce diferit îi arăta faţa când şi-a dat seama că băieţii considerau că e frumoasă. Şi cât de diferit i-a arătat faţa prima oară când i-a plăcut cu adevărat de un băiat care nu era pe un afiş de pe peretele ei. Şi cum arăta faţa ei când şi-a dat seama că era îndrăgostită de băiatul acela. Şi apoi m-am întrebat cum va arăta faţa ei când va ieşi din spatele acelor uşi.

Sora mea a fost cea care mi-a spus de unde vin copiii. Sora mea a fost de asemenea cea care a râs când am întrebat-o imediat unde se duc copiii.

Când m-am gândit la asta, am început să plâng. Dar nu puteam să

las pe nimeni să mă vadă fiindcă, dacă mă vedeau, riscam să nu mă lase s-o duc cu maşina acasă şi era posibil să-i cheme pe părinţii noştri. Şi nu puteam lăsa să se întâmple asta pentru că sora mea se baza pe mine şi asta era prima oară când cineva se baza pe mine pentru ceva. În clipa în care mi-am dat seama că era prima oară când plângeam de când îi promisesem mătuşii Helen să nu plâng decât dacă aveam un motiv important, a trebuit să ies afară pentru că nu mă mai puteam ascunde de nimeni.

Trebuie să fi stat în maşină mult timp pentru că în cele din urmă sora mea m-a găsit acolo. Fumasem ţigară de la ţigară şi încă mai plângeam. Sora mea a bătut în geam. Am lăsat geamul în jos. S-a uitat la mine cu o expresie de curiozitate. Pe urmă, curiozitatea ei s-a transformat în mânie.

— Charlie, tu fumezi?!

Era foarte furioasă. Nu pot să-ţi descriu cât de furioasă era.

— Nu-mi vine să cred că fumezi!

Atunci m-am oprit din plâns. Şi am început să râd. Pentru că dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune imediat după ce a ieşit de-acolo, ea s-a legat de fumat. Şi s-a mai şi înfuriat din cauza asta. Şi am ştiut că, dacă sora mea era mânioasă, atunci faţa ei nu va fi atât de diferită. Şi că va fi în regulă.

— O să te spun mamei şi tatei, ştii?

— Nu, n-ai să le spui.

Doamne, nu mă puteam opri din râs.

Când sora mea s-a gândit la asta o secundă, cred că şi-a dat seama de ce n-o să mă spună tatei sau mamei. A fost ca şi cum şi-ar fi amintit brusc unde ne aflam şi ce anume tocmai se întâmplase şi cât de aiuritoare era întreaga noastră conversaţie ţinând cont de toate acestea. Apoi, a început şi ea să râdă.

Dar râsul a făcut-o să-i fie rău, aşa că a trebuit să ies din maşină şi s-o ajut să se aşeze pe bancheta din spate. Deja îi pregătisem o pernă şi o pătură pentru că ne-am gândit că probabil ar fi cel mai bine pentru ea să doarmă un pic în maşină înainte să ne întoarcem acasă.

Cu puţin înainte să adoarmă, mi-a spus:

— Păi, dacă tot o să fumezi, măcar lasă geamul întredeschis.

Ceea ce m-a făcut să încep din nou să râd.

— Charlie, fumând. Nu-mi vine să cred.

Asta m-a făcut să râd şi mai tare şi am spus:

— Te iubesc.

Iar sora mea mi-a zis:

— Şi eu te iubesc. Numai opreşte-te din râs, ajunge.

În cele din urmă, râsul mi s-a transformat în câte un chicotit din când în când, după care s-a oprit pur şi simplu. M-am uitat în spate şi-am văzut că sora mea adormise. Aşa că am pornit motorul şi am dat

drumul la căldură, ca să-i fie cald. Atunci am început să citesc cartea pe care mi-o dăduse Bill. Era *Waiden* de Henry David Thoreau, cartea preferată a prietenei fratelui meu, aşa că eram foarte nerăbdător s-o citesc.

Când soarele a apus, am pus broşura despre fumat la pagina unde ajunsesem cu cititul şi am pornit spre casă. M-am oprit cu câteva cvartale înainte ca s-o trezesc pe sora mea şi am pus perna şi pătura în portbagaj. Am parcat pe alee. Ne-am dat jos. Am intrat. Şi am auzit vocile mamei şi tatei din capul scărilor:

— Unde aţi fost voi doi toată ziua?

— Da. Cina e aproape gata.

Sora mea s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la ea. Ea a ridicat din umeri. Aşa că am început să vorbesc la repezeală despre cum am văzut un film şi cum sora mea m-a învăţat cum să şofez pe autostrăzi şi cum apoi ne-am dus la McDonald's.

— La McDonald's?! Când?!

— Mama a gătit coaste, ştiaţi?

Tata citea ziarul. În timp ce eu vorbeam, sora mea s-a dus la tata şi l-a sărutat pe obraz. El nu şi-a ridicat privirea din ziar.

— Ştiu, dar noi ne-am dus la McDonald's înainte de film, iar asta a fost cu ceva timp în urmă.

Apoi, tata a întrebat într-o doară:

— Şi ce film aţi văzut?

Eu am încremenit, dar sora mea a născocit un nume de film chiar înainte s-o sărute pe mama pe obraz. Nu auzisem niciodată de filmul ăsta.

— A fost bun de ceva?

Am încremenit din nou. Sora mea a răspuns foarte calmă:

— A fost OK. Coastele alea miros nemaipomenit.

— Mda, am spus. Apoi, m-am gândit la ceva ca să schimb subiectul. Hei, tată, se transmite meciul de hochei în seara asta?

— Da, dar ai voie să te uiţi la meci cu mine doar dacă nu pui vreuna din întrebările tale stupide.

— În regulă, dar pot să pun una înainte să înceapă?

— Nu ştiu. Poţi?

— Îmi dai voie? am întrebat din nou, corectându-mă.

El a mârâit:

— Dă-i drumul.

— Cum îi zic jucătorii de hochei la puc?

— Biscuit. Aşa i se spune, biscuit.

— Excelent. Mulţumesc.

Din acel moment şi pe tot timpul cinei, părinţii mei n-au mai pus nicio întrebare despre cum ne petrecuserăm ziua, cu toate că mama a spus până la urmă că era tare bucuroasă că eu şi sora mea petrecem

mai mult timp împreună.

În noaptea aceea, după ce părinţii noştri s-au culcat, m-am dus la maşină şi am scos perna şi pătura din portbagaj. Le-am dus la sora mea în cameră. Era tare obosită. Şi vorbea foarte încet. Mi-a mulţumit pentru întreaga zi. A spus că n-am dezamăgit-o. Şi a mai spus că vrea să fie micul nostru secret întrucât a decis să-i spună fostului ei prieten că sarcina fusese o alarmă falsă. Cred că nu mai avea încredere în el să-i spună adevărul.

Imediat după ce-am stins lumina şi am deschis uşa, am auzit-o spunând încetişor:

— Vreau să te laşi de fumat, m-ai auzit?

— Te-am auzit.

— Pentru că eu chiar te iubesc, Charlie.

— Şi eu te iubesc.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

— Bine, atunci. Noapte bună.

— Noapte bună.

Atunci am închis uşa şi-am lăsat-o să doarmă.

Nu aveam chef să citesc în noaptea aceea aşa că m-am dus jos şi am urmărit o reclamă de o jumătate de oră la o maşină de exerciţii fizice. Tot apărea pe ecran un număr care începea cu 1-800, aşa că am sunat. Femeia care mi-a răspuns se numea Michelle. I-am spus lui Michelle că sunt adolescent şi nu am nevoie de o maşină de exerciţii fizice, dar speram că are o seară plăcută.

În acel moment, Michelle mi-a închis telefonul în nas. Şi nu mi-a păsat niciun pic.

Mereu cu drag,
Charlie

7 martie 1992

Dragă prietene,

Fetele sunt ciudate şi nu o spun într-un sens jignitor. Pur şi simplu, nu pot să mă exprim altfel.

Am ieşit încă o dată în oraş cu Mary Elizabeth. În multe privinţe, a fost ca la petrecere, în afară de faptul că am fost îmbrăcat cu haine mai comode. Şi de data asta ea m-a invitat şi presupun că e OK, dar cred că o să încep şi eu să o mai invit din când în când, pentru că nu pot să sper mereu să fiu invitat. De asemenea, dacă eu o invit, atunci mă voi asigura să ies cu o fată care să fie alegerea mea, dacă spune da. Doar că e foarte complicat.

Vestea bună e că de data asta eu voi conduce maşina. L-am întrebat pe tata dacă pot să-i iau maşina. S-a întâmplat la masa de seară.

— Pentru ce?

Tata are o atitudine protectoare faţă de maşina lui.

— Charlie are o prietenă, a spus sora mea.

— Nu e prietena mea, am spus.

— Cine e fata? a întrebat tata.

— Care e treaba? a întrebat mama din bucătărie.

— Charlie vrea să ia maşina, a răspuns tata.

— Pentru ce? a întrebat mama.

— Asta încerc să aflu! a spus tata cu o voce ridicată.

— Nu e nevoie să fii ţâfnos, i-a spus mama.

— Scuze, a spus tata, fără să vorbească serios.

Apoi, s-a întors iar spre mine.

— Deci, ia zi-mi despre fată.

Aşadar, i-am vorbit puţin despre Mary Elizabeth, omiţând partea cu tatuajul şi inelul din buric. A zâmbit o vreme, încercând să-şi dea seama dacă eram deja vinovat de ceva. Apoi a spus da. Pot să-i iau maşina. Când mama a venit cu cafeaua, tata i-a spus toată povestea în timp ce-mi mâncam desertul.

În seara aceea, în timp ce-mi terminam cartea, tata a venit în dormitor şi s-a aşezat pe marginea patului. Şi-a aprins o ţigară şi a început să-mi vorbească despre sex. Mi-a mai ţinut prelegerea asta cu câţiva ani în urmă, dar atunci fusese mai biologică. Acum, a spus lucruri precum.

— Ştiu că sunt tatăl tău, dar…

— …în vremurile astea, oricât de prudent ai fi, nu-i de ajuns…

— …protejează-te…

— …dacă fata spune nu, atunci trebuie să presupui că asta vrea…

— …pentru că dacă o forţezi să facă ceva ce ea nu vrea, atunci ai intrat într-un mare bucluc, domnule…

— …şi chiar dacă spune nu şi de fapt vrea să spună da, atunci foarte sincer se joacă şi nu merită preţul plătit pe cină…

— …dacă simţi nevoia să stai de vorbă cu cineva, poţi să vii la mine, dar dacă nu vrei să faci asta din cine ştie ce motiv, stai de vorbă cu fratele tău…

Şi, în sfârşit:

— Mă bucur că am avut această discuţie.

Apoi, tata mi-a ciufulit părul, a zâmbit şi a plecat din cameră. Cred că ar trebui să-ţi spun că tatăl meu nu e ca în filmele de la televizor. Lucruri precum sexul nu-l jenează. Şi, la drept vorbind, este foarte deştept în privinţa asta.

Cred că era deosebit de bucuros pentru că, atunci când eram mic de tot, îl tot pupam pe un băiat din cartier, şi cu toate că psihiatrul i-a spus că era foarte firesc pentru băieţei şi fetiţe să exploreze lucruri de genul ăsta, cred că tatei i-a fost frică oricum. Cred că e firesc, dar nu

sunt sigur de ce.

În orice caz, eu şi Mary Elizabeth ne-am dus să vedem un film în centru. Era ceea ce se numeşte un film „de artă". Mary Elizabeth a spus că a câştigat un premiu la nu ştiu ce mare festival din Europa, iar asta i se părea impresionant. În timp ce aşteptam ca filmul să înceapă, a spus că era păcat că atât de mulţi oameni se duc să vadă un film stupid de la Hollywood, în vreme ce în sala asta de cinema erau doar câţiva. Apoi, a vorbit despre cum abia aşteaptă să plece din oraşul ăsta şi să se ducă la colegiu, unde oamenii apreciază lucruri din astea.

Apoi a început filmul. Era într-o limbă străină şi avea subtitrare, ceea ce a fost distractiv, pentru că niciodată nu mai citisem un film până atunci. Filmul în sine a fost foarte interesant, dar mie nu mi s-a părut foarte bun pentru că nu m-am simţit cu adevărat diferit când s-a terminat.

Dar Mary Elizabeth s-a simţit diferit. Spunea într-una că a fost un film „articulat". Foarte „articulat". Şi cred că a fost. Ideea e că n-am ştiut ce-a spus chiar dacă a spus-o foarte bine.

Mai târziu, ne-am dus la un magazin de discuri underground, unde Mary Elizabeth m-a condus într-un tur al locurilor. Adoră acest magazin de discuri. A spus că e singurul loc unde se simte ea însăşi. A spus că, înainte să devină populare cafenelele, adolescenţii ca ea nu aveau unde să se ducă, în afară de Big Boy, iar acela fusese un local vechi, până anul ăsta.

Mi-a arătat sectorul de filme şi mi-a spus totul despre regizorii cult şi despre oamenii din Franţa. Apoi, m-a dus la sectorul de import şi mi-a vorbit despre „adevărata" muzică alternativă. După care, m-a dus la sectorul de folk şi mi-a povestit despre trupe de fete precum Slits.

A spus că s-a simţit foarte prost pentru că nu-mi luase nimic de Crăciun şi voia să se revanşeze faţă de mine. Aşa că mi-a cumpărat un disc cu Billie Holiday şi m-a întrebat dacă vreau să merg la ea acasă să-l ascultăm.

Deci, stăteam singur în subsolul ei, aşteptând-o să vină de sus cu ceva de băut pentru noi. Şi mă uitam în jurul meu, în cameră, care era foarte curată şi mirosea de parcă acolo n-ar fi locuit oameni. Avea un şemineu cu policioară şi trofee de golf. Şi mai era un televizor şi un sistem audio ca lumea. Şi atunci Mary Elizabeth a coborât cu două pahare şi o sticlă de brandy. A spus că ura tot ce iubeau părinţii ei, cu excepţia brandy-ului.

M-a rugat să torn în pahare până aprindea ea focul. Era şi foarte emoţionată, lucru straniu, pentru că ea nu era niciodată aşa. A tot continuat să vorbească despre cât de mult îi place focul şi că ar vrea să se mărite cu un bărbat cândva şi să locuiască în Vermont, ceea ce e de asemenea straniu, pentru că Mary Elizabeth nu vorbeşte niciodată despre astfel de lucruri. Când a terminat de aprins focul, a pus discul

şi a început să se unduiască lângă mine. A spus că se simte foarte încălzită, dar nu în sensul de temperatură.

Muzica a început, iar ea a ciocnit paharul cu mine, a spus „noroc” şi a luat o gură de brandy. Băutura era foarte bună, apropo, dar a fost mai bună cea de la petrecerea Moşul secret. Am terminat foarte repede primele pahare.

Inima îmi bătea nebuneşte, iar eu începeam să devin agitat. Mi-a întins încă un pahar de brandy şi mi-a atins foarte uşor mâna când a făcut asta. Apoi, şi-a petrecut piciorul peste al meu, iar eu îl priveam cum atârnă acolo. După aceea, i-am simţit mâna pe ceafă. Parcă mişcându-se încet. Iar inima mea a început s-o ia razna.

— Îţi place discul? a întrebat ea foarte încet.

— Foarte mult.

Chiar îmi plăcea. Era minunat.

— Charlie?

— Mm?

— Îţi place de mine?

— Îhî.

— Ştii la ce mă refer?

— Îhî.

— Eşti stresat?

— Îhî.

— Păi, să nu fii.

— În regulă.

Atunci i-am simţit cealaltă mână. A început de la genunchi şi a urcat pe partea laterală a piciorului spre şold şi stomac. Apoi, şi-a dat jos piciorul de pe al meu şi s-a aşezat în poala mea, cu faţa la mine. S-a uitat drept în ochii mei şi n-a clipit deloc. Nici măcar o dată. Faţa ei era plină de căldură şi arăta altfel. S-a aplecat şi a început să mă sărute pe gât şi pe urechi. Apoi pe obraji. Şi pe buze. Şi parcă totul s-a topit. Mi-a luat mâna şi a strecurat-o pe sub pulover şi nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă. Sau cum îi simţeam sânii. Sau, mai târziu, cum îi vedeam. Sau cât de dificile sunt sutienele.

După ce am terminat de făcut tot ce se putea face de la stomac în sus, m-am întins pe podea, iar Mary Elizabeth şi-a pus capul pe pieptul meu. Amândoi respiram foarte încet şi ascultam muzica şi trosnetul lemnelor din şemineu. Când ultimul cântec s-a terminat, i-am simţit respiraţia pe piept.

— Charlie?

— Mm?

— Crezi că sunt frumoasă?

— Cred că eşti foarte frumoasă.

— Serios?

— Serios.

Apoi, m-a ţinut în braţe ceva mai strâns, iar următoarea jumătate de oră, Mary Elizabeth n-a vorbit deloc. Tot ce-am putut să fac a fost să stau întins acolo şi să mă gândesc la cât de mult s-a schimbat vocea ei când m-a întrebat dacă e frumoasă, şi cât de mult s-a schimbat ea când i-am răspuns, şi cum Sam a spus că ei nu-i plăceau lucruri din astea, şi cât de tare începea să mă doară braţul.

Slavă Domnului că am auzit deschizându-se uşa automată a garajului când am făcut-o.

Mereu cu drag,
Charlie

28 martie 1992

Dragă prietene,

În sfârşit începe să se mai încălzească vremea pe-aici, iar oamenii sunt mai drăguţi pe holuri. Nu cu mine, neapărat, ci la modul general. Am scris un eseu despre *Waiden* pentru Bill, dar de data asta am făcut-o diferit. Nu i-am scris un raport despre carte. Am scris un raport pornind de la supoziţia că eu însumi stăteam în apropierea unui lac de doi ani. Mi-am imaginat chiar că trăiesc din roadele pământului şi am intuiţii. Ca să-ţi spun sincer, îmi cam place să fac asta chiar acum.

De la noaptea aceea cu Mary Elizabeth, totul a fost diferit. A început în lunea aceea la şcoală, unde Sam şi Patrick se uitau la mine cu nişte rânjete mari pe faţă. Mary Elizabeth le vorbise despre noaptea pe care o petrecuserăm împreună, ceea ce n-aş fi vrut ca ea să facă, dar lui Sam şi Patrick li s-a părut grozav, şi erau chiar bucuroşi pentru amândoi. Sam spunea într-una:

— Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta înainte. Voi doi sunteţi nemaipomeniţi împreună.

Cred că şi Mary Elizabeth crede la fel, pentru că s-a comportat complet diferit. E drăguţă mereu, dar ceva nu mi se pare în regulă. Nu ştiu cum să descriu. E ca şi cum stăm afară şi fumăm o ţigară cu Sam şi Patrick, la sfârşitul zilei, şi vorbim despre ceva până când se face timpul să mergem acasă. Pe urmă, când ajung acasă, Mary Elizabeth mă sună imediat şi mă întreabă: „Ce faci?” Şi nu ştiu ce să-i spun pentru că singurul lucru nou în viaţa mea e drumul pe care l-am făcut până acasă, ceea ce nu e mare lucru. Dar i-l descriu oricum. Apoi începe să vorbească şi nu se opreşte vreme îndelungată. A făcut asta toată săptămâna. Asta şi culesul scamelor de pe hainele mele.

La un moment dat, acum două zile, vorbea despre cărţi şi a inclus o mulţime de cărţi pe care le citisem. Iar când i-am spus că le citisem, mi-a pus nişte întrebări foarte lungi care de fapt erau ideile ei, doar cu un semn de întrebare la final. Singurul lucru pe care-l puteam spune era „da” sau „nu”. Sincer, nu mai aveai loc să spui şi altceva. După

asta, a început să vorbească despre planurile ei pentru colegiu, pe care le mai auzisem înainte, aşa că am pus jos receptorul, m-am dus la baie, iar când m-am întors, încă mai vorbea. Ştiu că a fost urât ce-am făcut, dar m-am temut că, dacă nu voi lua o pauză, riscam să fac ceva mai rău. Cum ar fi să ţip sau să îi închid telefonul.

De asemenea, vorbeşte mereu despre discul cu Billie Holiday pe care mi l-a cumpărat. Şi spune că vrea să mă expună la toate aceste lucruri nemaipomenite. Şi, ca să-ţi spun sincer, nu prea vreau să fiu expus la toate aceste lucruri nemaipomenite dacă asta înseamnă că voi fi nevoit s-o ascult pe Mary Elizabeth vorbind tot timpul despre toate lucrurile nemaipomenite la care m-a expus. Aproape că am senzaţia că, dintre cele trei lucruri implicate: Mary Elizabeth, eu şi lucrurile nemaipomenite, doar primul contează pentru Mary Elizabeth. Nu înţeleg asta. Eu i-aş dărui cuiva un disc pentru ca respectivul să îndrăgească discul acela, nu ca să ştie tot timpul că eu i-l dădusem.

Apoi, a fost cina. Întrucât sărbătorile se terminaseră, mama m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-i invit pe Sam şi Patrick la cină, aşa cum promisese după ce i-am spus că ei fuseseră de părere că mama are gusturi grozave în materie de îmbrăcăminte. Eram tare entuziasmat! Le-am spus lui Patrick şi Sam şi am făcut planuri pentru seara de duminică, iar cam după două ore, Mary Elizabeth s-a apropiat de mine pe hol şi m-a întrebat:

— La ce oră duminică?

Nu ştiam ce să fac. Era doar pentru Sam şi Patrick. Asta fusese toată ideea de la bun început. Iar eu nici măcar n-o invitasem pe Mary Elizabeth. Cred că ştiu de ce a presupus ea că va fi invitată, dar nici măcar n-a aşteptat să se convingă. Sau să bată vreun apropo. Sau… ceva.

Aşa încât, la cină, cina unde voiam ca mama şi tata să vadă ce drăguţi şi nemaipomeniţi sunt Sam şi Patrick, Mary Elizabeth a vorbit tot timpul. N-a fost cu totul vina ei. Tata şi mama i-au pus mai multe întrebări decât lui Sam şi Patrick. Cred că din cauză că ies cu Mary Elizabeth în oraş, iar asta li se pare mai curios lor decât prietenilor mei. Şi cred că asta are o noimă. Dar totuşi. E ca şi cum nici n-ar fi apucat să-i cunoască pe Sam şi Patrick. Şi asta fusese toată ideea. După ce s-a terminat cina şi toţi au plecat, mama n-a putut să spună decât că Mary Elizabeth e deşteaptă, iar tata n-a putut să spună decât că „prietena” mea e frumuşică. N-au spus nimic despre Sam şi Patrick. Iar eu nu voisem nimic de la toată acea seară decât ca ei să-i cunoască pe prietenii mei. Asta era foarte important pentru mine.

Partea sexuală e şi ea ciudată. E ca şi cum după acea primă noapte, avem acest model repetitiv în care, în esenţă, facem ceea ce am făcut acea primă dată, dar nu mai e nici focul din şemineu, nici discul cu Billie Holiday, pentru că ne aflăm în maşină şi totul se face în grabă.

Poate că aşa trebuie să fie lucrurile, dar nu mi se pare în regulă.

Sora mea a citit toate cărţile astea despre femei de când i-a spus fostului ei prieten că sarcina fusese o alarmă falsă, iar el a vrut ca ei să fie din nou împreună, însă ea l-a refuzat.

Prin urmare, am întrebat-o despre Mary Elizabeth (omiţând partea sexuală) pentru că ştiam că poate să fie neutră în privinţa asta, mai ales de când „s-a ţinut departe” de cină. Sora mea a spus că Mary Elizabeth suferă de stimă de sine scăzută, dar i-am amintit că a spus acelaşi lucru despre Sam în noiembrie, când aceasta a început să se întâlnească cu Craig, iar Sam e complet diferită. Nu toate pot fi puse pe seama stimei de sine scăzute, nu?

Sora mea a încercat să clarifice lucrurile. A spus că, introducându-mă în toate aceste lucruri nemaipomenite, Mary Elizabeth a dobândit o „poziţie de superioritate”, de care n-ar fi avut nevoie dacă ar fi fost încrezătoare în sine. A mai spus că oamenii care încearcă să controleze situaţiile tot timpul se tem că, dacă n-o fac, nimic nu va ieşi aşa cum îşi doresc.

Nu ştiu dacă aşa stau lucrurile, dar, cu toate acestea, m-a întristat. Nu pentru Mary Elizabeth. Sau pentru mine. Ci în general. Pentru că am început să mă gândesc cine e cu adevărat Mary Elizabeth. Nu spun că m-a minţit, dar pur şi simplu se comporta foarte diferit înainte ca eu s-o cunosc şi, dacă nu este aşa cum a fost la început, aş fi dorit să-mi fi putut spune asta. Dar poate că e aşa cum a fost la început şi eu nu mi-am dat seama. Pur şi simplu, nu vreau să fiu un alt lucru pe care Mary Elizabeth să-l dirijeze.

Am întrebat-o pe sora mea ce ar trebui să fac, iar ea mi-a spus că cel mai bun lucru de făcut este să fiu sincer în privinţa sentimentelor mele. Psihiatrul mi-a spus acelaşi lucru. Şi apoi m-am simţit tare trist pentru că m-am gândit că poate şi eu eram diferit faţă de cum mă văzuse iniţial Mary Elizabeth. Şi poate că minţeam nespunându-i că mi-era greu s-o ascult tot timpul, fără să ajung să-i spun şi eu ceva. Dar încercam să fiu amabil, aşa cum zisese Sam că ar trebui să fiu. Nu ştiu unde am greşit.

Am încercat să-l sun pe fratele meu în legătură cu acest subiect, dar colegul lui de cameră mi-a spus că era foarte ocupat cu şcoala, aşa că am decis să nu-i las niciun mesaj, pentru că nu voiam să-l tulbur. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-i trimit prin poştă lucrarea despre *Waiden,* astfel încât să i-l poată arăta prietenei lui. Apoi, dacă aveau timp, puteau să-l citească şi puteam să discutăm despre el, iar eu aş avea astfel şansa să-i întreb pe amândoi ce să fac cu Mary Elizabeth, pentru că ei doi au o relaţie în adevăratul sens al cuvântului şi ar şti cum să facă lucrurile să funcţioneze. Chiar dacă n-am ajunge să vorbim despre asta, tot mi-ar plăcea să o cunosc pe prietena fratelui meu. Chiar şi la telefon. Am reuşit s-o văd o dată pe o casetă video cu

unul dintre meciurile de fotbal ale fratelui meu, dar nu e acelaşi lucru. Cu toate că era foarte frumoasă. Dar nu într-o manieră neconvenţională. Nu ştiu de ce spun toate astea. Doar că-mi doresc ca Mary Elizabeth să-mi pună şi alte întrebări în afară de „Ce faci?”

Mereu cu drag,
Charlie

18 aprilie 1992

Dragă prietene,

Am provocat o mare încurcătură. Chiar am comis-o. Mă simt groaznic din cauza asta. Patrick mi-a spus că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să stau deoparte o vreme.

Totul a început lunea trecută. Mary Elizabeth a venit la şcoală cu o carte de poeme a unui poet celebru pe nume e. e. cummings. Povestea din spatele cărţii e că ea văzuse un film în care se vorbea despre un poem în care mâinile femeii erau comparate cu florile şi ploaia. I s-a părut atât de frumos încât s-a dus şi şi-a cumpărat cartea. A citit-o de multe ori de-atunci şi a spus că voia să am şi eu exemplarul meu. Nu cel pe care-l cumpărase, ci unul nou.

Toată ziua mi-a spus să arăt cartea tuturor.

Ştiu că ar fi trebuit să-i fiu recunoscător pentru că făcuse un lucru foarte frumos. Dar n-am fost recunoscător. N-am fost recunoscător deloc. Nu mă înţelege greşit. M-am comportat ca şi cum aş fi fost. Dar n-am fost. Să-ţi spun sincer, începeam să mă înfurii. Poate că dacă mi-ar fi dat exemplarul de carte pe care-l cumpărase pentru ea ar fi fost altfel. Sau poate că dacă ar fi copiat de mână doar poemul cu ploaia pe care îl îndrăgea pe o foaie de hârtie frumoasă. Şi, clar, dacă nu m-ar fi pus să arăt cartea tuturor persoanelor pe care le cunoaştem.

Poate că ar fi trebuit să fiu sincer atunci, dar nu mi s-a părut că e momentul potrivit.

Când am plecat de la şcoală în ziua aceea, nu m-am dus acasă pentru că pur şi simplu nu puteam să vorbesc cu ea la telefon, iar mama mea nu e un mincinos prea „înveterat” în astfel de împrejurări. Prin urmare, m-am dus în zona în care se află magazinele şi chioşcurile video. M-am dus direct la librărie. Şi când doamna de la casă m-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutor, mi-am deschis geanta şi am returnat cartea pe care Mary Elizabeth mi-o cumpărase. N-am făcut nimic cu banii. Au rămas în buzunar la mine.

În timp ce mergeam spre casă, singurul lucru la care mă puteam gândi a fost că tocmai făcusem un lucru îngrozitor şi am început să plâng. Până să ajung la intrarea casei mele, plângeam atât de tare încât sora mea a încetat să se mai uite la televizor ca să vorbească cu mine. Când i-am spus ce făcusem, m-a dus cu maşina înapoi la

librărie, pentru că eu eram prea tulburat ca să conduc, şi am cumpărat cartea înapoi, ceea ce m-a făcut să mă simt ceva mai bine.

Când Mary Elizabeth m-a întrebat unde fusesem toată ziua când am vorbit la telefon seara, i-am spus că m-am dus la librărie cu sora mea. Şi când m-a întrebat dacă îi cumpărasem ceva frumos, i-am spus că da. Nici nu mi-a trecut prin cap că vorbea serios, dar am spus-o oricum. Mă simţeam îngrozitor pentru că aproape că returnasem cartea ei. Am petrecut următoarea oră la telefon ascultând-o cum vorbeşte despre carte. Apoi ne-am urat noapte bună. După aceea, m-am dus jos s-o întreb pe sora mea dacă poate să mă ducă iar la magazin ca să-i cumpăr lui Mary Elizabeth ceva drăguţ. Ea mi-a spus să mă duc singur. Şi că aş face bine să fiu sincer cu Mary Elizabeth în privinţa sentimentelor mele. Poate că atunci ar fi trebuit s-o fac, dar nu mi s-a părut un moment potrivit.

A doua zi la şcoală i-am dat lui Mary Elizabeth cadoul pe care i-l cumpărasem. Era un exemplar nou din *Să ucizi o pasăre căutătoare.* Primul lucru pe care l-a spus Mary Elizabeth a fost:

— Asta-i ceva original.

Mi-am reamintit că n-a spus-o cu răutate. Nu mă lua peste picior. Nu făcea comparaţii. Şi nici nu mă critica. Crede-mă. Aşa că i-am explicat că Bill îmi dă să citesc cărţi deosebite, în afara temelor pentru clasă, şi că *Să ucizi o pasăre căutătoare* a fost prima dintre ele. Şi cât de specială a fost pentru mine. Atunci, ea a spus:

— Mulţumesc. E frumos din partea ta.

După care a continuat explicându-mi că o citise cu trei ani în urmă şi i se păruse „supraevaluată” şi că făcuseră din ea un film alb-negru cu actori celebri ca Gregory Peck şi Robert Duvall, care câştigase un premiu Oscar pentru scenariu. După asta, am simţit nevoia să-mi ascund sentimentele undeva.

Am plecat de la şcoală, m-am plimbat şi am ajuns acasă abia pe la unu noaptea. Când i-am explicat tatălui meu motivul, mi-a spus să mă comport ca un bărbat.

A doua zi la şcoală, când Mary Elizabeth m-a întrebat unde fusesem cu o zi în urmă, i-am spus că mi-am cumpărat un pachet de ţigări, m-am dus la Big Boy şi mi-am petrecut toată ziua citind cartea lui e. e. cummings şi mâncând sendvişuri. Ştiam că nu risc nimic spunându-i asta pentru că nu mi-ar fi pus niciodată întrebări despre carte. Şi nu m-am înşelat. După ce mi-a ţinut atunci tot discursul ăla despre carte, nu credeam că o să mai simt nevoia vreodată să o citesc eu însumi. Chiar dacă aş fi vrut.

Cred, fără doar şi poate, că ar fi trebuit să fiu sincer atunci, dar, ca să-ţi spun adevărul, începusem să mă înfurii aşa cum mi se întâmpla când făceam sport, şi asta mă cam speria.

Din fericire, vacanţa de Paşte începea vineri şi lucrurile s-au mai

diluat un pic. Bill mi-a dat să citesc *Hamlet* pentru această pauză. Mi-a spus că voi avea nevoie de timp liber ca să mă pot concentra cu adevărat asupra piesei. Cred că nu trebuie să mai spun cine a scris-o. Singurul sfat pe care mi l-a dat Bill a fost să mă gândesc la personajul principal din perspectiva celorlalte personaje principale din cărţile pe care le citisem până atunci. A mai spus să nu mă las acaparat de ideea că piesa era „prea sofisticată".

Prin urmare, ieri, în Vinerea Mare, am avut o reprezentaţie specială a spectacolului *The Rocky Horror Picture Show*. Ceea ce l-a făcut special a fost faptul că toată lumea ştia că era începutul vacanţei de Paşte şi o mulţime de copii erau încă îmbrăcaţi în costumele şi rochiile de la liturghie. Asta mi-a adus aminte de Miercurea Cenuşii la şcoală, când copiii vin cu amprentele degetelor mari pe frunte. Întotdeauna aduce un aer de emoţie.

După spectacol, Craig ne-a invitat pe toţi în apartamentul lui ca să bem vin şi să ascultăm *White Album* al trupei Beatles. După ce s-a terminat discul, Patrick a sugerat să jucăm cu toţii adevăr sau provocare, un joc pe care adoră să-l joace când e uşor „pilit".

Ghici cine a ales toată noaptea provocarea? Eu. Pur şi simplu n-am vrut să-i spun lui Mary Elizabeth adevărul ca urmare a unui joc.

Lucrurile s-au desfăşurat destul de bine aproape toată noaptea. Provocările erau chestii de genul „linge o bere pe nerăsuflate". Dar la un moment dat Patrick mi-a dat o provocare. Cred că nu ştia ce face, dar oricum mi-a dat-o.

— Sărută pe buze cea mai frumoasă fată din camera asta.

Atunci am ales să fiu sincer. În retrospectivă, probabil că n-aş fi putut să aleg un moment mai nepotrivit.

Liniştea a început imediat după ce m-am ridicat în picioare (dat fiind că Mary Elizabeth şedea chiar lângă mine). Când am îngenuncheat în faţa lui Sam şi am sărutat-o, liniştea devenise insuportabilă. N-a fost un sărut romantic. A fost prietenos, ca atunci când l-am interpretat pe Rocky, iar ea a interpretat-o pe Janet. Dar n-a contat.

Aş putea să spun că de vină fuseseră vinul sau berea pe care le băusem. Aş mai putea să spun că uitasem de momentul când Mary Elizabeth mă întrebase dacă e frumoasă. Dar aş minţi. Adevărul e că, atunci când Patrick m-a provocat, am ştiut că dacă o sărutam pe Mary Elizabeth i-aş fi minţit pe toţi. Inclusiv pe Sam. Inclusiv pe Patrick. Inclusiv pe Mary Elizabeth. Şi pur şi simplu n-am mai putut s-o fac. Chiar dacă asta era parte din joc.

După momentele de linişte, Patrick a făcut tot ce-a putut ca să salveze seara. Primul lucru pe care l-a spus a fost:

— Ei, nu-i aşa că e jenant?

Dar n-a mers. Mary Elizabeth a ieşit iute din cameră şi a intrat în

baie. Patrick mi-a spus mai târziu că nu voia s-o vadă nimeni plângând. Sam s-a dus după ea, dar, înainte să iasă complet din cameră, s-a întors spre mine şi mi-a spus, pe un ton serios şi sumbru:

— Ce mama dracului ai în capul ăla?

A fost expresia de pe faţa ei când a spus-o. Şi cât de serios vorbise. Dintr-odată a făcut ca totul să pară exact aşa cum era. M-am simţit groaznic. Pur şi simplu groaznic. Patrick s-a ridicat imediat şi m-a scos din apartamentul lui Craig. Ne-am plimbat pe străzi şi singurul lucru de care eram conştient era frigul. Am spus că trebuie să mă întorc şi să-mi cer scuze. Patrick mi-a spus:

— Nu, lasă, mă duc să iau eu hainele. Tu rămâi aici.

După ce Patrick m-a lăsat afară, am început să plâng. A fost un plâns real şi panicat, şi nu mă puteam opri. Când Patrick s-a întors, i-am spus, plângând în hohote:

— Chiar cred că trebuie să-mi cer scuze.

Patrick a clătinat din cap.

— Crede-mă, nu-ţi faci niciun bine dacă te duci acolo.

Apoi a zăngănit cheile de la maşină în faţa mea şi mi-a spus:

— Hai, te duc eu acasă.

În maşină, i-am spus lui Patrick tot ceea ce se întâmplase. Despre disc. Şi carte. Şi despre *Să ucizi o pasăre căutătoare.* Şi cum Mary Elizabeth nu pune niciodată întrebări. Şi tot ce-a spus Patrick a fost:

— Ce păcat că nu eşti gay.

Asta m-a făcut să mă opresc un pic din plâns.

— Pe de altă parte, dacă erai gay, nu aş fi fost niciodată cu tine. Eşti varză.

Asta m-a făcut să râd un pic.

— Şi eu care credeam că Brad e terminat. Dumnezeule!

Asta m-a făcut să râd mai tare. Apoi a dat drumul la radio şi am mers cu maşina prin tuneluri în drumul de întoarcere acasă. Când am ajuns, Patrick mi-a spus că cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să stau deoparte o vreme. Cred că deja ţi-am spus asta. A mai spus că atunci când o să afle mai multe, o să-mi dea un telefon.

— Mulţumesc, Patrick.

— N-ai pentru ce.

După care am spus:

— Ştii, Patrick? Dacă aş fi gay, aş vrea să fiu cu tine.

Nu ştiu de ce am spus-o, dar mi s-a părut potrivit.

Patrick s-a mulţumit să zâmbească şi a spus:

— Desigur.

Apoi a pornit la drum.

Când m-am întins în pat în noaptea aceea, am pus discul cu Billie Holiday şi am început să citesc cartea de poeme a lui e. e. cummings. După ce-am citit poemul care compară mâinile femeii cu florile şi

ploaia, am pus cartea jos şi m-am dus la fereastră. M-am uitat vreme îndelungată la reflexia mea şi la copacii din spatele ei. Fără să mă gândesc la nimic. Fără să simt nimic. Fără să aud discul. Ore-n şir.

Ceva e foarte în neregulă cu mine. Şi nu ştiu ce anume.

Mereu cu drag,
Charlie

26 aprilie 1992

Dragă prietene,

Nimeni nu m-a sunat din seara aceea. Nu-i condamn. Mi-am petrecut toată vacanţa citind *Hamlet*. Bill a avut dreptate. A fost mult mai simplu să mă gândesc la tânărul din piesă ca la celelalte personaje despre care am citit până acum. M-a ajutat de asemenea în timp ce încercam să-mi dau seama ce e în neregulă cu mine. Nu mi-a dat neapărat vreun răspuns, dar mi-a fost de folos să ştiu că şi altcineva a trecut prin aşa ceva. Mai ales cineva care a trăit cu atât de mult timp în urmă.

Am sunat-o până la urmă pe Mary Elizabeth şi i-am spus că am ascultat discul în fiecare seară şi am citit cartea lui e. e. cummings.

Mi-a spus doar:

— E prea târziu, Charlie.

I-aş fi explicat că nu voiam să începem să ieşim iar în oraş şi că făceam lucrurile astea doar ca prieten, dar ştiam că n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că am tăcut.

Am spus doar:

— Îmi pare rău.

Şi chiar îmi părea rău. Şi ştiu că m-a crezut. Dar când asta n-a mai avut importanţă şi n-a mai fost nimic decât o linişte grea la telefon, chiar mi-am dat seama că era prea târziu.

Patrick m-a sunat într-adevăr, dar tot ce-a spus a fost că Craig s-a supărat foarte tare pe Sam din pricina mea şi că e mai bine să stau deoparte până când se lămuresc lucrurile. L-am întrebat dacă ar vrea să ieşim în oraş, doar el şi cu mine. A spus că o să fie ocupat cu Brad şi treburi de familie, dar că o să încerce să mă sune dacă găseşte ceva timp. Până acum, n-a găsit.

Ţi-aş povesti despre Duminica Paştelui cu familia mea, dar deja ţi-am vorbit despre Sărbătoarea Recunoştinţei şi Crăciun şi nu prea e mare diferenţă.

Atât că tatăl meu a obţinut o mărire de salariu, iar mama n-a obţinut aşa ceva, pentru că ea nu e plătită pentru treburile casnice, iar sora mea a încetat să citească acele cărţi despre stima de sine pentru că a cunoscut un alt băiat.

Fratele meu a venit acasă, dar când l-am întrebat dacă prietena lui a

citit lucrarea mea despre *Waldeu* mi-a spus că nu, pentru că fata a rupt relaţia cu el când a aflat că o înşela. Asta se întâmplase cu ceva vreme în urmă. Aşa că l-am întrebat dacă a citit-o el şi mi-a spus că nu, pentru că fusese prea ocupat. A spus că va încerca s-o citească în vacanţă. Până acum, n-a citit-o.

Aşa că m-am dus s-o vizitez pe mătuşa Helen şi, pentru prima oară în viaţa mea, nu mi-a fost de folos. Chiar am încercat să-mi urmez propriul plan şi să-mi amintesc toate detaliile despre ultima oară când am avut o săptămână nemaipomenită, dar nici asta n-a ajutat.

Ştiu că eu mi-am provocat toate astea. Ştiu că merit asta. Aş face orice ca să nu mai fie aşa. Aş face orice să-i împac pe toţi. Şi să nu mai fiu nevoit să mă duc la psihiatru, care îmi explică ce înseamnă să fii „pasiv agresiv”. Şi să nu fiu nevoit să iau medicamentul pe care mi-l dă, care e prea scump pentru tatăl meu. Şi să nu mai fiu nevoit să vorbesc despre amintirile urâte cu el. Sau să fiu nostalgic din cauza lucrurilor rele.

Îmi doresc doar ca Dumnezeu sau părinţii mei sau Sam sau sora mea sau cineva să-mi spună ce e în neregulă cu mine. Să-mi spună cum să fiu diferit într-un fel care să aibă logică. Să fac ca toate astea să dispară care încotro. Ştiu că e ceva greşit pentru că e responsabilitatea mea, şi ştiu că lucrurile devin mai rele înainte să devină mai bune pentru că aşa zice psihiatrul meu, dar ăsta e un „mai rău” care mi se pare prea mare.

După o săptămână în care nu am vorbit cu nimeni, l-am sunat în sfârşit pe Bob. Ştiu că n-a fost bine, dar nu ştiam ce altceva să fac. L-am întrebat dacă are ceva ce aş putea să cumpăr. A spus că i-a mai rămas un sfert de uncie de iarbă. Aşa că m-am dus şi am cumpărat iarba cu o parte din banii mei de Paşte.

De atunci, fumez mereu din ea.

Mereu cu drag,
Charlie

Partea a IV-a

29 aprilie 1992

Dragă prietene,

Aş dori să-ţi spun că mi-e mai bine, dar, din păcate, nu e. E greu şi pentru că am început din nou şcoala şi nu mă pot duce în locurile unde obişnuiam să mă duc. Şi nu mai poate fi cum a fost. Şi nu eram pregătit să-mi iau rămas-bun încă.

Ca să-ţi spun sincer, am evitat totul.

M-am plimbat pe holurile şcolii şi m-am uitat la oameni. M-am uitat la profesori şi m-am întrebat de ce sunt ei aici. Dacă le place ceea ce fac. Sau dacă le place de noi. Şi mă întreb cât de deştepţi erau când aveau cincisprezece ani. N-o fac cu răutate. Ci din pură curiozitate. E ca şi cum te-ai uita la toţi elevii şi te-ai întreba cine a avut inima frântă în ziua aceea şi cum reuşesc să se descurce având trei teste şi un eseu despre o carte pe deasupra. Sau întrebându-te cine le-a frânt inima. Şi întrebându-te de ce. Mai ales ştiind că, dacă s-ar fi dus la altă şcoală, persoanele care le frânseseră inimile ar fi avut inimile frânte de alte persoane, aşa că de ce trebuie să fie totul atât de personal? Şi dacă eu m-aş fi dus la altă şcoală, nu i-aş fi cunoscut niciodată pe Sam, Patrick sau Mary Elizabeth sau pe oricine altcineva în afară de familia mea.

Pot să-ţi vorbesc despre un lucru care s-a întâmplat. Eram în mall pentru că acolo mă duc de obicei în ultima vreme. În ultimele două săptămâni, m-am dus acolo zi de zi, încercând să-mi dau seama de ce se duc oamenii acolo. E ca un fel de proiect personal.

Şi era acolo un băieţel. Să fi avut patru ani. Nu sunt sigur. Plângea foarte tare şi ţipa într-una după mama lui. Probabil că se rătăcise. Apoi, l-am văzut pe băiatul ăsta mai mare, care avea poate şaptesprezece ani. Cred că mergea la altă şcoală pentru că nu-l mai văzusem înainte. În tot cazul, băiatul ăsta mai mare, care arăta chiar ca un dur cu geacă de piele, păr lung şi toate cele, s-a dus la băieţel şi l-a întrebat cum îl cheamă. Băieţelul a răspuns şi s-a oprit din plâns.

Atunci, băiatul mai mare a plecat cu băiatul cel mic.

Un minut mai târziu, am auzit la difuzor că mama era înştiinţată că băiatul ei era la biroul de informaţii. Prin urmare, m-am dus la informaţii să văd ce se va întâmpla.

Cred că mama îşi căutase băieţelul de multă vreme pentru că a venit alergând şi, când şi-a văzut băieţelul, a început să plângă. L-a strâns în braţe cu putere şi i-a spus că nu mai fugă niciodată. Apoi, i-a mulţumit băiatului mai mare care îi ajutase şi tot ce-a spus acesta a fost:

— Data viitoare ai dracului mai multă grijă de el.

După care a plecat.

Bărbatul cu mustaţă de la biroul de informaţii a rămas fără grai. La fel şi mama băieţelului. Acesta s-a şters la nas, s-a uitat la mama lui şi a spus:

— Cartofi prăjiţi.

Mama s-a uitat în jos la băiat şi a încuviinţat din cap, după care au plecat. Iar eu m-am luat după ei. S-au dus în locul unde erau standurile pentru mâncare şi şi-au luat cartofi prăjiţi. Băieţelul zâmbea şi se mânjea cu ketchup peste tot. Iar mama îi tot ştergea faţa între două fumuri trase din ţigară.

M-am tot uitat la mamă, încercând să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat când era tânără. Dacă era măritată. Dacă băieţelul ei se născuse dintr-un accident sau fusese planificat. Şi dacă asta avea vreo importanţă.

Am văzut şi alţi oameni acolo. Bătrâni care şedeau singuri. Fete tinere cu fard de pleoape albastru şi fălci urâte. Copii care arătau obosiţi. Taţi în paltoane frumoase care arătau şi mai obosiţi. Adolescenţi care lucrau în spatele tejghelelor unde se servea mâncare şi care arătau de parcă, de ore întregi, fuseseră părăsiţi de dorinţa de a trăi. Maşini care se tot deschideau şi închideau. Oameni care tot dădeau bani şi primeau rest. Şi totul mi s-a părut foarte neliniştitor.

Aşa încât am decis să-mi găsesc un alt loc în care să mă duc şi să încerc să înţeleg de ce merg oamenii acolo. Din păcate, nu sunt multe locuri din astea. Nu ştiu cât de mult pot s-o mai duc aşa, fără un prieten. Înainte, mă descurcam foarte uşor, dar asta era înainte de a şti ce înseamnă să ai un prieten. Uneori, e mult mai simplu să nu ştii lucruri. Şi să-ţi fie de ajuns să mănânci cartofi prăjiţi cu mama ta.

Singura persoană cu care am vorbit cu adevărat în ultimele două săptămâni a fost Susan, fata care „ieşea” cu Michael în gimnaziu, când ea avea aparat dentar. Am văzut-o pe hol, înconjurată de un grup de băieţi pe care nu-i cunoşteam. Toţi râdeau şi făceau glume porcoase, iar Susan se străduia din greu să râdă împreună cu ei. Când m-a văzut apropiindu-mă de grup, faţa ei s-a făcut „cadaverică”. A fost aproape ca şi cum nu voia să-şi amintească cum fusese cu douăsprezece luni în urmă şi cu siguranţă nu voia ca băieţii să ştie că mă cunoaşte şi că fusese prietenă cu mine. Întregul grup a tăcut şi toţi s-au uitat lung la mine, dar eu nici măcar nu i-am observat. M-am uitat doar la Susan şi tot ce-am spus a fost:

— Ţi-e dor vreodată de el?

N-am spus-o nici cu răutate, nici acuzator. Voiam doar să ştiu dacă-şi mai amintea cineva de Michael. Ca să-ţi spun sincer, eram drogat într-un fel rău şi nu-mi puteam scoate întrebarea din minte.

Susan era pierdută. Nu ştia ce să facă. Acestea erau primele cuvinte pe care le schimbaserăm de la sfârşitul anului trecut. Cred că n-a fost

corect din partea mea s-o întreb asta într-un grup ca acela, dar n-am mai văzut-o singură niciodată şi chiar voiam să ştiu.

La început, am crezut că expresia goală de pe faţa ei se datora surprinderii, dar după ce am văzut că nu dispare o lungă perioadă de timp, am ştiut că alta era cauza. Dintr-odată mi s-a năzărit că, dacă Michael ar mai fi trăit, probabil că Susan n-ar mai fi „ieşit" cu el. Nu pentru că ar fi o persoană rea, superficială sau rău intenţionată. Ci pentru că lucrurile se schimbă. Iar prietenii pleacă. Şi viaţa nu se opreşte pentru nimeni.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, Susan. Trec şi eu printr-o perioadă mai grea. Atâta tot. O zi bună, am spus şi am plecat.

— Doamne, puştiul ăsta e al dracului de ciudat, l-am auzit şoptind pe unul dintre băieţi când ajunsesem pe la jumătatea holului.

A spus-o mai mult ca pe o constatare decât ca pe o răutate, iar Susan nu l-a corectat. Cred că nici eu nu l-aş fi corectat zilele astea.

Mereu cu drag,
Charlie

2 mai 1992

Dragă prietene,

Acum câteva zile, m-am dus la Bob ca să mai cumpăr nişte iarbă. Ar trebui să precizez că uit mereu că Bob nu merge la şcoală cu noi. Probabil pentru că se uită la televizor mai mult decât orice persoană pe care o cunosc şi ştie o grămadă de bârfe. Ar trebui să-l auzi vorbind despre Mary Tyler Moore{3}.

Bob are un mod de viaţă foarte specific. Spune că face duş din două în două zile. Îşi cântăreşte „marfa" zilnic. Spune că dacă fumezi o ţigară cu cineva şi tu ai brichetă, trebuie să-i aprinzi mai întâi ţigara celeilalte persoane. Dar dacă ai chibrituri, trebuie s-o aprinzi pe-a ta mai întâi, astfel încât tu să inhalezi „sulful dăunător" şi nu celălalt. Zice că aşa e politicos să faci. Mai zice că să aprinzi trei ţigări de la acelaşi băţ de chibrit aduce ghinion. A auzit asta de la unchiul lui, care a luptat în Vietnam. Ceva de genul că, dacă îţi aprinzi trei ţigări, asta îi dă răgaz suficient inamicului ca să-ţi afle poziţia.

Bob zice că atunci când eşti singur şi-ţi aprinzi o ţigară, iar ţigara se aprinde doar pe jumătate, cineva se gândeşte la tine. Mai spune că, dacă găseşti o monedă de un penny, e „norocoasă" doar dacă e cu faţa în sus. Mai spune că cel mai bine e să găseşti un penny norocos când eşti cu cineva şi să-i dai norocul celeilalte persoane. Crede în karma. De asemenea, îi place să joace cărţi.

Bob se duce la nişte cursuri la colegiul comunităţii locale. Vrea să fie maestru bucătar. Este singur la părinţi, iar ai lui nu sunt niciodată acasă. Spune că îl deranjau o grămadă când era mai mic, dar că asta

nu se mai întâmplă.

Chestia cu Bob e că prima oară când îl cunoşti pare un tip foarte interesant pentru că ştie regulile cu ţigările, treaba cu monedele şi bârfe despre Mary Tyler Moore. Dar, după ce începi să-l cunoşti, observi că lucrurile astea se repetă. În ultimele săptămâni, n-a mai spus nimic nou. Tocmai de aceea am fost aşa de şocat când mi-a spus ce s-a întâmplat.

În esenţă, tatăl lui Brad i-a prins pe Brad şi Patrick împreună.

Probabil că tatăl lui Brad nu ştia despre fiul său pentru că, atunci când i-a prins, a început să-l bată pe Brad. Nu aşa, o palmă. Ci cu o curea. Bătaie zdravănă. Patrick i-a spus lui Sam care i-a spus lui Bob că n-a mai văzut niciodată ceva asemănător. Cred că a fost tare rău. A vrut să spună „Opreşte-te” şi „Îl omori”. Chiar a vrut să sară la el să-l oprească. Dar pur şi simplu a încremenit. Iar Brad ţipa într-una la el: „Ieşi afară!” Până la urmă, Patrick a ieşit.

Asta a fost săptămâna trecută. Iar Brad încă n-a apărut la şcoală. Toată lumea crede că se poate să fi fost trimis la o şcoală militară sau ceva de genul ăsta. Nimeni nu ştie sigur nimic. Patrick a încercat să-l sune o dată, dar când i-a răspuns tatăl lui Brad, a închis.

Bob a spus că Patrick este într-o „formă proastă”. Nu pot să-ţi spun ce trist m-am simţit când mi-a zis asta pentru că voiam să-l sun pe Patrick şi să fiu prietenul lui şi să-l ajut. Dar nu ştiam dacă e bine să-l sun, fiindcă îmi spusese că trebuie să aştept până se limpezesc lucrurile. Ideea e că nu puteam să mă gândesc la nimic altceva.

Aşa că, vineri, m-am dus la *The Rocky Horror Picture Show.* Am aşteptat ca mai întâi să înceapă filmul şi abia după aia am intrat. Nu voiam să stric spectacolul. Voiam doar să-l văd pe Patrick interpretându-l pe Frank’n Furter aşa cum face întotdeauna pentru că ştiam că, dacă aş fi văzut asta, mi-aş fi dat seama că el e bine. Exact cum sora mea se înfurie pe mine pentru că fumez.

M-am aşezat în ultimul rând şi am privit spre scenă. Mai erau două momente până să intre Frank’n Furter. Atunci am văzut-o pe Sam jucând-o pe Janet. Şi mi-a fost tare dor de ea. Şi mi-a părut rău de faptul că provocasem toată acea încurcătură. Mai ales când am văzut-o pe Mary Elizabeth jucând-o pe Magenta. Mi-a fost foarte greu să privesc. Dar apoi a apărut în sfârşit Patrick în rolul lui Frank’n Furter şi a jucat nemaipomenit. De fapt, a fost chiar mai bun ca oricând în mai multe privinţe. Era atât de frumos să-i văd pe toţi prietenii mei. Am plecat înainte să se termine filmul.

M-am dus acasă cu maşina ascultând unele dintre cântecele pe care le ascultam atunci când eram infiniţi. Şi mi-am imaginat că şi ei sunt în maşină cu mine. Chiar am vorbit cu glas tare. I-am spus lui Patrick că a jucat nemaipomenit. Am întrebat-o pe Sam despre Craig. I-am spus lui Mary Elizabeth că-mi pare rău şi ce mult am îndrăgit cartea

lui e. e. cummings şi am vrut să-i pun întrebări despre ea. Dar pe urmă am încetat pentru că mă întristasem prea mult. M-am mai gândit că dacă mă vede cineva vorbind cu glas tare singur în maşină, felul cum s-ar uita la mine m-ar putea convinge că acel ceva care e în neregulă cu mine ar putea fi chiar mai rău decât credeam.

Când am ajuns acasă, sora mea se uita la un film împreună cu noul ei prieten. Nu-s prea multe de spus decât că-l cheamă Erik, că e tuns scurt şi că e în anul al treilea de liceu. Erik închiriase caseta video. După ce-am dat mâna cu el, i-am întrebat despre film pentru că nu îl recunoscusem, în afară de un actor care juca într-un show de televiziune şi nu-mi mai aminteam cum îl cheamă.

Sora mea mi-a zis:

— E o prostie. Nu ţi-ar plăcea.

Am spus:

— Despre ce e vorba?

— Haide, Charlie, a zis ea. E aproape de sfârşit.

Am spus:

— E OK dacă mă uit şi eu la final?

— Poţi să-l vezi după ce terminăm noi.

— Păi, ce zici să mă uit cu voi la final, după care dau caseta înapoi şi îl văd până la punctul de unde am început să-l văd cu voi?

În acel moment, a oprit filmul.

— Tu nu ştii să pricepi o aluzie?

— Cred că nu.

— Vrem să fim singuri, Charlie.

— Oh, scuze.

Ca să-ţi spun sincer, ştiam că vrea să fie singură cu Erik, dar eu chiar aveam nevoie de companie. Ştiam că nu e corect, totuşi, să le stric plăcerea doar pentru că mi-e dor de toată lumea, aşa că le-am spus noapte bună şi-am plecat.

M-am dus în camera mea şi-am început să citesc noua carte pe care mi-o dăduse Bill. Se numeşte *Străinul.* Bill a spus că e „foarte uşor de citit, dar foarte greu de «citit bine»”. Habar n-am ce-a vrut să spună, dar până acum îmi place cartea.

Mereu cu drag,
Charlie

8 mai 1992

Dragă prietene,

E ciudat cum lucrurile pot să se schimbe la loc la fel de brusc cum s-au schimbat iniţial. Când un lucru se întâmplă şi brusc, lucrurile revin la normal.

Luni, Brad s-a întors la şcoală.

Arăta foarte diferit. Şi nu pentru că ar fi avut vânătăi sau ceva de genul ăsta. Faţa lui arăta de fapt chiar bine. Dar, înainte, Brad era tot timpul tipul care mergea pe hol ţopăind. Nu pot să-l descriu altfel. E doar faptul că unii oameni merg cu capul în pământ, dintr-un motiv oarecare. Nu le place să-i privească pe ceilalţi în ochi. Brad nu era niciodată aşa. Dar acum, este. Mai ales când e vorba de Patrick.

I-am văzut vorbind cu glas scăzut pe hol. Eram prea departe ca să aud ce-şi spuneau, dar am putut să-mi dau seama că Brad îl ignora pe Patrick. Iar când Patrick a început să se supere, Brad şi-a închis pur şi simplu dulapul şi a plecat. N-a fost chiar aşa de ciudat pentru că Brad şi Patrick nu-şi vorbeau niciodată la şcoală, deoarece Brad voia să păstreze secretul. Partea ciudată a fost că Patrick a fost cel care s-a dus la Brad, în primul rând. Aşa încât am presupus că nu s-au mai întâlnit pe terenurile de golf. Şi nici nu şi-au mai vorbit la telefon.

Mai târziu în după-amiaza aceea, fumam o ţigară afară, de unul singur, şi l-am văzut pe Patrick tot singur, având şi el o ţigară. Nu eram îndeajuns de aproape ca să-l văd cu adevărat, dar nu voiam să-l deranjez în timpul lui personal, aşa că nu m-am dus la el. Dar Patrick plângea. Plângea destul de tare. După asta, ori de câte ori îl vedeam pe undeva, nu arăta de parcă ar fi fost acolo. Arăta de parcă ar fi fost în altă parte. Şi cred că ştiu asta din pricina felului în care oamenii vorbeau despre mine. Poate că încă mai vorbesc. Nu sunt sigur.

Joi, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Stăteam singur în cantină şi mâncam o friptură Salisbury, când l-am văzut pe Patrick apropiindu-se de Brad, care stătea cu amicii lui de la fotbal, şi l-am văzut pe Brad cum îl ignoră, aşa cum făcuse şi pe hol. Apoi l-am văzut pe Patrick foarte supărat, dar Brad continua să-l ignore. După aceea, l-am văzut pe Patrick zicând ceva şi părea tare supărat când s-a întors să plece. Brad a rămas nemişcat o secundă, după care s-a întors într-o parte. Şi am auzit ce-a spus. Era destul de tare cât să se audă la câteva mese distanţă. Lucrul pe care Brad l-a strigat spre Patrick:

— Poponarule!

Amicii lui Brad au început să râdă. Cei de la câteva mese din apropiere au tăcut când Patrick s-a întors din nou. Era furios la culme. Nu glumesc. S-a dus repede la masa lui Brad şi a spus:

— Cum mi-ai zis?

Doamne, ce furios era! Nu-l mai văzusem niciodată aşa.

Brad a tăcut o secundă, dar amicii lui îl tot îmboldeau, împungându-l în umeri. Brad s-a uitat în sus la Patrick şi a spus mai încet, dar cu mai multă răutate decât vorbise înainte:

— Ţi-am zis poponar.

Amicii lui Brad au început să râdă şi mai tare. Asta până când Patrick a expediat primul pumn. E destul de straniu când peste o

întreagă încăpere se aşterne deodată tăcerea şi apoi izbucneşte scandalul.

Bătaia a fost dură. Mult mai dură decât atunci când mă bătusem cu Sean anul trecut. Nu a fost vorba de lovituri curate de pumn aşa cum vezi în filme. S-au încăierat şi s-au lovit. Iar cel care era mai agresiv sau mai supărat a primit cele mai multe lovituri. În acest caz, lupta a fost destul de egală până când s-au amestecat amicii lui Brad, şi proporţia a devenit de cinci la unu.

Atunci m-am băgat şi eu. Nu puteam să stau şi să privesc cum îi fac rău lui Patrick, chiar dacă lucrurile nu erau clare încă.

Cred că oricine mă cunoştea ar fi fost înspăimântat sau confuz. În afară, poate, de fratele meu. El m-a învăţat cum să procedez în astfel de situaţii. Nu prea vreau să intru în detalii, vreau să spun doar că, la final, Brad şi doi dintre amicii lui au încetat să se mai bată şi se holbau la mine. Ceilalţi doi amici zăceau pe jos. Unul se ţinea de genunchiul în care îl izbisem cu un scaun metalic de cantină. Celălalt se ţinea de faţă. Îi cam umflasem ochii, dar nu prea rău. N-am vrut să fie prea rău.

M-am uitat în jos şi l-am văzut pe Patrick. Avea faţa destul de deranjată şi plângea cu sughiţuri. L-am ajutat să se ridice şi apoi m-am uitat la Brad. Nu cred că mai schimbaserăm până atunci nici două vorbe, dar acum era momentul să începem. Tot ce-am spus a fost:

— Dacă mai faci asta vreodată, o să le spun tuturor. Şi dacă asta n-o să meargă, o să te las orb.

Am arătat spre prietenul lui care se ţinea de faţă şi am ştiut că Brad mă auzise şi ştia că vorbisem serios. N-a răspuns nimic, totuşi, pentru că paznicii de la şcoala noastră au venit să ne scoată pe toţi din cantină. Ne-au dus mai întâi la cabinetul medical şi apoi la domnul Small. Patrick începuse bătaia, aşa că a fost suspendat pentru o săptămână. Prietenii lui Brad au primit câte trei zile fiecare pentru că s-au năpustit în grup asupra lui Patrick, după ce au despărţit încăierarea iniţială. Brad n-a fost suspendat deloc pentru că se aflase în legitimă apărare. Nici eu n-am fost suspendat pentru că nu făcusem altceva decât să-l ajut pe un prieten atacat de cinci inşi.

Brad şi cu mine am primit câte o lună de detenţie, începând cu acea zi.

În cadrul detenţiei, domnul Harris n-a stabilit niciun fel de reguli. Doar ne-a lăsat să citim, să ne facem temele sau să discutăm. Nu e o pedeapsă prea mare decât dacă-ţi place să te uiţi la televizor imediat după şcoală sau dacă eşti foarte preocupat de dosarul tău permanent. Mă întreb dacă nu cumva totul e o minciună. La dosarul permanent mă refer.

În acea primă zi de detenţie, Brad a venit să stea lângă mine. Părea foarte trist. Cred că tristeţea l-a lovit imediat ce a încetat să mai simtă

amorţeala de după bătaie.
— Charlie?
— Da?
— Mulţumesc. Mulţumesc că i-ai oprit.
— Cu plăcere.
Şi asta a fost tot. Nu i-am mai spus nimic altceva de atunci. Iar el n-a mai stat lângă mine astăzi. Prima oară, când a spus-o, eram oarecum confuz. Dar pe urmă cred că am priceput. Pentru că nu mi-aş dori ca o gaşcă de prieteni de-ai mei s-o bată pe Sam chiar dacă nu mai am voie să-mi placă de ea.
Când am ieşit de la detenţie în ziua aceea, Sam mă aştepta. În clipa în care am văzut-o, a zâmbit. Eu eram năuc. Pur şi simplu nu-mi venea să cred că era acolo cu adevărat. Pe urmă, am văzut că se întoarce şi îi aruncă lui Brad o privire cu adevărat rece.
Brad a zis:
— Spune-i că-mi pare rău.
Sam a replicat:
— N-ai decât să-i spui singur.
Brad şi-a întors privirea şi s-a dus la maşina lui. Apoi, Sam s-a apropiat de mine şi mi-a ciufulit părul.
— Deci, am auzit că eşti un fel de ninja sau ce?
Cred că am dat din cap aprobator.
Sam m-a dus acasă cu camioneta ei. Pe drum, mi-a spus că era foarte supărată pe mine pentru ceea ce-i făcusem lui Mary Elizabeth. Mi-a spus că Mary Elizabeth e o foarte veche prietenă a ei. Chiar mi-a amintit că Mary Elizabeth a fost alături de ea când a trecut prin perioada aia grea despre care mi-a povestit când mi-a dat maşina de scris. Nu vreau să mai repet despre ce a fost vorba.
Deci, mi-a spus că atunci când am sărutat-o pe ea în loc de Mary Elizabeth, le-am rănit serios prietenia pentru o vreme. Fiindcă bănuiesc că Mary Elizabeth chiar mă plăcea mult. Asta m-a făcut să mă simt trist pentru că nu ştiam că mă plăcea aşa de mult. Am crezut doar că vrea să mă expună la toate acele lucruri nemaipomenite. Atunci, Sam mi-a zis:
— Charlie, eşti atât de prost uneori. Ştiai asta?
— Da, chiar ştiu. Ştiu asta, sincer.
Apoi, mi-a spus că între timp s-a împăcat cu Mary Elizabeth şi mi-a mulţumit că am ţinut cont de sfatul lui Patrick şi am stat la distanţă atâta timp, pentru că asta a uşurat lucrurile. Aşa încât, am spus:
— Deci, acum putem fi prieteni?
— Desigur, a fost tot ce-a zis ea.
— Şi Patrick?
— Şi Patrick.
— Şi toţi ceilalţi?

— Şi toţi ceilalţi.

Atunci am început să plâng. Dar Sam mi-a spus să tac.

— Îţi aduci aminte ce i-am spus lui Brad?

— Da. I-ai spus că ar trebui să se ducă să-i spună el singur lui Patrick că-i pare rău.

— Asta e valabil şi pentru Mary Elizabeth.

— Am încercat, dar mi-a zis…

— Ştiu că ai încercat. Eu îţi zic să încerci din nou.

— Bine.

Sam m-a lăsat în faţa casei. Când s-a îndepărtat destul şi nu mă mai putea vedea, am început iar să plâng. Pentru că era din nou prietena mea. Şi asta mi-era de ajuns. Aşa că mi-am promis să nu mai stric lucrurile niciodată aşa cum o făcusem. Şi n-am s-o mai fac. Asta pot să-ţi spun sigur.

Când m-am dus în seara asta la *The Rocky Horror Picture Show,* a fost foarte tensionat. Nu din cauza lui Mary Elizabeth. În privinţa asta, lucrurile au fost chiar OK. I-am spus că-mi pare rău şi pe urmă am întrebat-o dacă are să-mi spună ceva. Şi, ca şi înainte, am pus o întrebare şi am primit un răspuns foarte lung. Când am terminat de ascultat (şi chiar am ascultat), i-am spus din nou că-mi pare rău. Apoi, mi-a mulţumit că nu încercam să minimalizez gravitatea a ceea ce făcusem oferind o mulţime de pretexte. Iar lucrurile au revenit la normal, cu diferenţa că acum eram doar prieteni.

Ca să-ţi spun sincer, cred că motivul cel mai important pentru care totul e OK este că Mary Elizabeth a început să se întâlnească cu unul dintre prietenii lui Craig. Îl cheamă Peter şi e la colegiu, ceea ce o face fericită pe Mary Elizabeth. La petrecerea din apartamentul lui Craig, am auzit-o pe Mary Elizabeth spunându-i lui Alice că e mult mai fericită cu Peter pentru că acesta este mai „recalcitrant” şi au discuţii în contradictoriu. A spus că eu sunt un băiat drăguţ şi înţelegător, dar că relaţia noastră era prea unilaterală. Ea voia o persoană care să fie mai deschisă la discuţii şi care să nu aibă nevoie de permisiunea altcuiva ca să vorbească.

Îmi venea să râd. Sau poate să mă înfurii. Sau poate să ridic din umeri la cât de ciudaţi erau toţi oamenii, mai ales eu. Dar eram la o petrecere cu prietenii mei, aşa că n-a contat chiar aşa de mult. Am băut doar, pentru că mi-am zis că sosise timpul să nu mai fumez atâta iarbă.

Lucrul care a făcut seara tensionată a fost faptul că Patrick a încetat oficial să-l mai interpreteze pe Frank’n Furter în spectacol. A spus că nu mai vrea să facă rolul ăla. Niciodată. Aşa încât, a stat şi a privit spectacolul din public cu mine şi a spus lucruri pe care mi-era greu să le ascult pentru că Patrick nu e de regulă aşa de nefericit.

— Te-ai gândit vreodată, Charlie, că grupul nostru e la fel ca oricare

alt grup, ca o echipă de fotbal? Şi că singura diferenţă reală dintre noi stă în felul cum ne îmbrăcăm şi de ce ne îmbrăcăm aşa?

— Da?

Şi a urmat o pauză.

— Ei bine, eu cred că totul e o prostie.

Şi vorbea serios. Îmi venea greu să-l văd vorbind atât de serios.

Un băiat pe care nu-l ştiam de altundeva a jucat rolul lui Frank'n Furter. A fost dublura lui Patrick multă vreme, iar acum avea o şansă. Era şi destul de bun. Nu la fel de bun ca Patrick, dar destul de bun.

Mereu cu drag,
Charlie

11 mai 1992

Dragă prietene,

Am petrecut mult timp cu Patrick zilele astea. Nu am spus prea multe. Doar am ascultat şi am dat din cap, pentru că Patrick are nevoie să vorbească. Dar nu e ca atunci când eram cu Mary Elizabeth. E diferit.

A început sâmbătă dimineaţa după spectacol. Eram în patul meu încercând să-mi dau seama de ce uneori te poţi trezi şi să adormi la loc, iar alteori nu poţi. Atunci a bătut la uşă mama.

— Prietenul tău, Patrick, e la telefon.

Aşa că m-am ridicat şi am alungat somnul.

— Alo?

— Îmbracă-te. Vin să te iau.

Clic. Asta a fost tot. La drept vorbind, aveam mult de lucru întrucât ne apropiam de sfârşitul anului şcolar, dar părea ca şi cum am putea avea parte de un soi de aventură, aşa că m-am îmbrăcat.

Patrick a ajuns cam după zece minute. Purta aceleaşi haine ca în seara precedentă. Nu făcuse duş şi nu se schimbase. Nici nu cred că a dormit. Stătuse treaz cu cafea, ţigări şi Mini Thins, nişte pilule mici pe care le poţi cumpăra de la Quick Marts sau Truck Stops. Te ţin treaz! Nici măcar nu sunt ilegale, dar îţi provoacă sete.

Aşa că m-am urcat în maşina lui Patrick, care era plină de fum de ţigară. Mi-a oferit una, dar am spus nu în faţa casei mele.

— Părinţii tăi nu ştiu că fumezi?

— Nu. Ar trebui?

— Cred că nu.

Apoi a pornit la drum… repede.

La început, Patrick n-a spus prea multe. Doar asculta muzică la casetofon. După ce a început al doilea cântec, l-am întrebat dacă era caseta cu selecţii pe care o pregătisem pentru el de Moşul secret.

— Am ascultat-o toată noaptea.

Patrick avea un zâmbet pe toată faţa. Era un zâmbet bolnav. Şi ochii sticloşi şi amorţiţi. A dat volumul casetofonului mai tare. Şi a accelerat.

— O să-ţi zic ceva, Charlie. Mă simt bine. Ştii ce vreau să spun? Foarte bine. De parc-aş fi liber sau ceva de genul. De parcă nu mai trebuie să mă prefac. Plec la colegiu, ştii? Acolo o să fie altfel. Ştii ce vreau să spun?

— Desigur, am zis.

— Toată noaptea m-am gândit la ce fel de postere să pun în camera mea de cămin. Şi dacă voi avea un zid de cărămidă la vedere. Întotdeauna mi-am dorit un zid de cărămidă care să se vadă, ca să pot să-l zugrăvesc. Ştii ce vreau să spun?

Am dat doar din cap de data asta, pentru că nu aştepta un „desigur”.

— Lucrurile vor fi diferite acolo. Trebuie să fie.

— Vor fi, am spus.

— Chiar crezi asta?

— Desigur.

— Mulţumesc, Charlie.

Cam aşa s-a desfăşurat toată ziua. Ne-am dus să vedem un film. Şi am mâncat pizza. Şi de fiecare dată când Patrick începea să obosească, beam cafea, iar el înghiţea câte un Mini Thin sau două. Când afară a început să se lase amurgul, mi-a arătat toate locurile în care el şi Brad se întâlneau. N-a spus mare lucru despre ele. Doar le privea lung.

Am ajuns la terenul de golf.

Am stat pe terenul de optsprezece găuri, care era situat destul de sus pe un deal, şi am privit cum dispare soarele. Între timp, Patrick cumpărase o sticlă de vin roşu cu legitimaţia lui falsă, şi am tot trecut-o de la unul la celălalt. Şi doar am vorbit.

— Ai auzit de Lily? m-a întrebat el.

— Cine?

— Lily Miller. Nu ştiu care era numele ei adevărat, dar i se spunea Lilly. Era în anul patru când eu eram în anul doi.

— Nu cred c-am auzit.

— Credeam că ţi-a spus fratele tău. E o poveste clasică.

— Poate.

— Bine. Opreşte-mă dacă ai auzit-o.

— Bine.

— Deci, Lily vine aici cu tipul care juca rolul principal în toate piesele.

— Parker?

— Exact, Parker. De unde ştiai?

— Sora mea a fost îndrăgostită de el.

— Perfect! (Începuserăm să ne cam îmbătăm.) Deci, Parker şi Lily

vin aici într-o noapte. Şi sunt foarte îndrăgostiţi! El i-a dăruit chiar o insignă de tragedian sau ceva de genul.

În acest punct, Patrick a ajuns să scuipe vin printre propoziţii, atât de tare râde.

— Chiar aveau un cântec preferat. Ceva cam ca „Broken Wings” a trupei ăleia, Mr. Mister. Habar n-am, dar sper că a fost „Broken Wings” pentru că ar fi făcut povestea perfectă.

— Zi mai departe.

— Bine, bine, a zis el înghiţind. Deci, ei erau împreună de multă vreme şi cred că făcuseră sex înainte, dar asta urma să fie o noapte deosebită. Ea a pregătit ceva ca pentru un mic picnic, iar el a adus o boxă ca să asculte „Broken Wings”.

Patrick nu se putea abţine când pomenea de cântecul ăla. A râs preţ de zece minute.

— OK. OK. Scuze. Deci, cei doi aveau coşul ăsta de picnic cu sendvişuri şi tot ce trebuie. Şi au început să se giugiulească. Boxa cânta şi ei sunt pe cale „s-o facă”, când Parker îşi dă seama că uitase prezervativele. Stau amândoi dezbrăcaţi pe acest teren de golf. Se doresc unul pe celălalt. Şi prezervative, ioc. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Au făcut-o doggie-style cu o pungă de sendvişuri!

— NU! a fost tot ce-am putut să zic.

— BA DA! a fost replica lui Patrick.

— DOAMNE! am ripostat eu.

— DA! a fost concluzia lui Patrick.

După ce am reuşit să ne domolim chicotelile şi am irosit cea mai mare parte a vinului scuipându-l, s-a întors spre mine:

— Vrei să ştii partea cea mai tare?

— Care?

— Ea era şefa de promoţie. Şi toată lumea ştia deja povestea când s-a dus să-şi citească discursul!

Nimic nu se compară cu nişte respiraţii adânci după ce râzi cu atâta poftă. Nimic nu se compară cu un stomac „dureros” din astfel de motive. Aşa a fost de nemaipomenit.

Deci, eu şi Patrick am împărtăşit toate poveştile la care ne-am putut gândi.

A fost odată un băiat pe nume Barry, care făcea zmeie la ora de artă plastică. Apoi, după şcoală, agăţa petarde de zmeu şi îl ridica în aer şi declanşa petardele. Acum face studii ca să devină controlor de trafic aerian.

— povestea lui Patrick via Sam

Şi apoi era băiatul ăsta pe care-l chema Chop, care-şi cheltuia toţi banii de buzunar şi de Crăciun şi cei primiţi de ziua lui ca să cumpere echipament de exterminare a gângăniilor şi mergea din uşă în uşă ca să întrebe dacă i se permitea să ucidă gângăniile pe gratis.

— povestea mea via sora mea

Era un tip pe nume Carl Burns şi toată lumea-i zicea C.B. Şi într-o zi, C.B. s-a îmbătat atât de tare la o petrecere încât a încercat să „fută" câinele gazdei.

— povestea lui Patrick

Şi apoi era tipul pe care-l chema „Action Jack" pentru că, se pare, fusese surprins masturbându-se la o beţie. Şi la toate adunările de suporteri, copiii băteau din palme şi scandau. Action Jack… clap clap clap… Action Jack!

— povestea mea via fratele meu

Erau şi alte poveşti şi alte nume. Stace de la Baza a Doua, care avea sâni în clasa a patra şi îi lăsa pe unii dintre băieţi s-o pipăie. Vincent, care se drogase cu acid şi încerca să tragă apa peste o sofa. Sheila, despre care se zicea că se masturbase cu un hotdog şi a ajuns la urgenţe. Şi lista continua.

Spre final, n-am mai fost în stare să mă gândesc decât la ce ar putea să simtă toţi aceşti oameni când se duc la reuniunile claselor lor. Mă întreb dacă sunt stânjeniţi şi mă întreb dacă ăsta e un preţ mic de plătit pentru a fi o legendă.

După ce ne-am trezit un pic din beţie cu cafea şi Mini Thins, Patrick m-a dus cu maşina acasă. Caseta cu selecţii pe care o făcusem pentru el a ajuns la câteva cântece de iarnă. Iar Patrick s-a întors spre mine.

— Mulţumesc, Charlie.

— Nicio problemă.

— Nu. Mă refer la ce a fost în cantină.

— Nicio problemă.

După asta, niciunul dintre noi n-a mai zis nimic. M-a dus acasă şi a parcat maşina în alee. Ne-am îmbrăţişat de noapte bună şi, tocmai când eram pe punctul de a mă desprinde de el, m-a ţinut un pic mai strâns. Şi şi-a apropiat faţa de a mea. Şi m-a sărutat. Un sărut adevărat. După care s-a retras foarte încet.

— Iartă-mă.

— Nu. E în regulă.

— Serios. Iartă-mă.

— Nu, serios. A fost în regulă.

Aşa că a spus „mulţumesc” şi m-a îmbrăţişat din nou. Şi s-a apropiat să mă sărute din nou. Iar eu l-am lăsat. Nu ştiu de ce. Am rămas în maşina lui multă vreme.

N-am făcut nimic altceva în afară de a ne săruta. Şi nici asta n-am făcut-o pentru prea mult timp. După o vreme, ochii lui şi-au pierdut expresia aia de amorţeală de la vin sau de la cafea sau de la faptul că stătuse treaz cu o noapte înainte. Apoi, a început să plângă. După care a început să vorbească despre Brad.

Iar eu l-am lăsat. Pentru că de-asta există prieteni.

Mereu cu drag,
Charlie

17 mai 1992

Dragă prietene,

Se pare că în fiecare dimineaţă de la acea primă noapte mă trezesc cu mintea tulbure, mă doare capul şi nu pot să respir. Patrick şi cu mine am petrecut o mulţime de timp împreună. Bem mult. De fapt, mai mult Patrick bea, şi eu doar iau câte o gură.

E pur şi simplu greu să vezi un prieten suferind atât de mult. Mai ales când nu poţi să faci nimic decât să „fii acolo”. Vreau să-l ajut să nu mai sufere, dar nu pot. Prin urmare, îl însoţesc peste tot, oricând vrea să-mi arate lumea lui.

Într-o noapte, Patrick m-a dus într-un parc unde bărbaţii vin ca să se caute unii pe alţii. Patrick mi-a spus că dacă nu vreau să fiu deranjat de nimeni trebuie să evit contactul vizual. Mi-a spus că prin contactul vizual accepţi să-ţi faci de cap anonim. Nimeni nu vorbeşte. Doar îşi găsesc locuri în care să se ducă. După un timp, Patrick a văzut pe cineva de care i-a plăcut. M-a întrebat dacă aveam nevoie de ţigări şi, când i-am spus că nu, m-a bătut pe umăr şi a plecat cu băiatul acela.

Eu am stat pe o bancă, uitându-mă în jur. Tot ce-am văzut au fost umbrele oamenilor. Unele, pe pământ. Altele, lângă un copac. Altele mergeau. Totul era foarte liniştit. După câteva minute, mi-am aprins o ţigară şi am auzit pe cineva vorbindu-mi în şoaptă.

— Ai o ţigară în plus? m-a întrebat vocea.

M-am întors şi am văzut un bărbat în umbră.

— Sigur, am spus.

Am întins mâna să-i dau o ţigară. Individul a luat-o.

— Ai şi un foc? a întrebat.

— Sigur, am spus şi i-am aprins un chibrit.

În loc să se aplece pur şi simplu şi să-şi aprindă ţigara, a întins mâinile şi a făcut un căuş în jurul flăcării chibritului cu mâinile noastre, un lucru pe care-l facem cu toţii când bate vântul. Numai că

nu bătea vântul. Cred că doar voia să ne atingem mâinile pentru că, în timp ce-şi aprindea ţigara, a întârziat mai mult decât era necesar. Poate că voia să-i văd faţa la lumina chibritului. Să văd cât de chipeş era. Nu ştiu. Părea cunoscut. Dar n-am reuşit să-mi dau seama de unde.

A stins chibritul.

— Mulţumesc.

Şi a suflat fumul.

— Nicio problemă, am spus.

— Te superi dacă stau jos? a întrebat.

— Nu neapărat.

S-a aşezat. Şi a spus câteva lucruri. Şi a fost vocea lui. I-am recunoscut vocea. Aşa că am aprins o ţigară şi m-am uitat iar la faţa lui şi m-am gândit intens şi până la urmă mi-am dat seama. Era tipul care citea ştirile sportive la jurnalul TV!

— Frumoasă noapte, a spus.

Nu-mi venea să cred! Probabil că am reuşit să aprob din cap pentru că el a continuat să vorbească. Despre sport! Îmi tot vorbea despre cum jucătorul la bătaie desemnat din baseball era o idee proastă şi de ce baschetul era un succes comercial şi care echipe par promiţătoare în fotbalul de la nivel de colegiu. Chiar a pomenit numele fratelui meu! Îţi jur! Tot ce-am spus a fost:

— Şi, cum e să fii la televiziune?

Cred că am spus ce nu trebuia pentru că omul s-a ridicat şi-a plecat. Mi-a părut rău fiindcă aş fi vrut să-l întreb dacă, după părerea lui, fratele meu avea să ajungă la profesionişti.

În altă noapte, Patrick m-a dus într-un loc unde se vând *poppers,* un drog pe care-l inhalezi. Nu aveau *poppers,* dar tipul de la tejghea a spus că are ceva care e la fel de bun. Aşa că Patrick a cumpărat chestia aia. Era într-o cutie de spray. Am mirosit un pic şi jur că amândoi am avut senzaţia că o să ne stea inima-n loc şi-o să murim.

Una peste alta, cred că Patrick m-a dus cam în toate locurile unde e de mers şi pe care nu le-aş fi cunoscut altfel. Într-un bar de karaoke pe una dintre străzile principale ale oraşului. Şi într-un club de dans. Şi într-o baie dintr-o sală de sport. Toate locurile astea. Uneori, Patrick agăţa tipi. Alteori, nu. Zicea că e greu să fii în siguranţă. Şi nu ştii niciodată.

Nopţile în care agăţa pe cineva îl făceau mereu trist. Era greu, pentru că Patrick începea fiecare noapte realmente entuziasmat. Întotdeauna spunea că se simte liber. Iar în seara asta era destinul lui. Şi chestii de genul ăsta. Dar, spre sfârşitul nopţii, părea trist. Uneori, vorbea despre Brad. Alteori, nu vorbea. Dar, după o vreme, întreaga poveste şi-a pierdut interesul pentru el, iar lucrurile care-l făceau să stea amorţit s-au terminat.

Deci, în seara asta, m-a lăsat acasă. A fost seara în care ne-am dus iar în parcul unde se întâlnesc bărbaţii. Şi seara în care l-a văzut acolo pe Brad cu un alt individ. Brad era prea absorbit de ceea ce făcea ca să ne observe. Patrick n-a spus nimic. N-a făcut nimic. Doar s-a întors la maşină. Şi ne-am întors în tăcere. Pe drum, a aruncat sticla de vin pe geam. Şi s-a spart cu zgomot. Iar de data asta n-a mai încercat să mă sărute, aşa cum făcea în fiecare seară. Doar mi-a mulţumit pentru că-i sunt prieten. Şi a plecat cu maşina.

Mereu cu drag,
Charlie

21 mai 1992

Dragă prietene,

Anul ăsta şcolar e pe terminate. Mai avem cam o lună şi ceva. Dar cei din ultimul an, precum sora mea, Sam şi Patrick, mai au doar două săptămâni. După care vor avea balul de final şi ceremonia de absolvire şi toţi sunt ocupaţi cu planurile.

Mary Elizabeth îl invită pe noul ei prieten, Peter. Sora mea îl invită pe Erik. Patrick merge cu Alice. Iar Craig a acceptat să meargă cu Sam de data asta. Chiar au închiriat o limuzină şi tot ce trebuie. Nu şi sora mea, totuşi. O să meargă cu maşina noului ei prieten, un Buick.

Bill a fost foarte sentimental în ultimul timp pentru că simte că primul lui an de profesorat se apropie de sfârşit. Cel puţin asta mi-a spus. Plănuia să se mute la New York şi să scrie piese de teatru, dar mi-a zis că nu mai e aşa de convins că vrea asta. Chiar îi place să-i înveţe pe copii engleza şi crede că poate să preia şi catedra de dramă la anul.

Cred că se gândeşte la asta mult pentru că nu mi-a mai dat o carte nouă de citit de la *Străinul.* Mi-a cerut totuşi să mă uit la o mulţime de filme şi să scriu un eseu cu ceea ce crede despre acele filme. Filmele au fost: *Absolventul, Harold şi Maude, Viaţa mea de câine* (care a avut subtitrări), *Cercul poeţilor dispăruţi* şi unul intitulat *Adevărul incredibil,* care a fost foarte greu de găsit.

Am văzut toate filmele astea într-o zi. A fost nemaipomenit.

Eseul pe care l-am scris seamănă cu ultimele câteva eseuri scrise de mine pentru că tot ce-mi spune Bill să citesc şi să vizionez seamănă. Mai puţin când mi-a dat să citesc *Prânzul dezgolit.*

Apropo, mi-a spus că mi-a dat cartea aceea pentru că tocmai se despărţise de prietena lui şi era într-o stare filosofică. Cred că de aia era trist în după-amiaza aceea când am vorbit despre *Pe drum.* Şi-a cerut scuze pentru că a lăsat ca viaţa personală să-i afecteze viaţa profesională, iar eu am acceptat pentru că nu ştiam ce altceva să fac. E ciudat să te gândeşti la profesorii tăi ca la nişte oameni, chiar şi atunci

când e vorba de Bill. Cred că între timp s-a împăcat cu prietena lui. Acum trăiesc împreună. Cel puţin, aşa spune el.

Deci, la şcoală, Bill mi-a dat ultima carte de citit pentru acel an. Se numeşte *Izvorul care ţâşneşte*{4} şi e foarte lungă.

Când mi-a dat cartea, Bill m-a prevenit:

— Să fii sceptic în privinţa acestei cărţi. E o carte grozavă. Dar încearcă să fii un filtru, nu un burete.

Uneori, cred că Bill uită că am şaisprezece ani. Dar sunt foarte bucuros că uită.

N-am început s-o citesc pentru că am rămas foarte în urmă cu celelalte cursuri de când am petrecut aşa de mult timp cu Patrick. Dar, dacă voi putea recupera, voi termina primul meu an numai cu note maxime, ceea ce mă face foarte fericit. Era gata-gata să ratez un A la matematică, dar pe urmă domnul Carlo mi-a spus să încetez să mai întreb „de ce?” la fiecare pas şi doar să aplic formulele. Ceea ce am făcut. Acum, obţin punctaje perfecte la toate testele. Doar că-mi doresc să fi ştiut ce fac formulele alea. Sincer, n-am nici cea mai mică idee.

Mă gândeam că ţi-am scris ţie la început pentru că mă temeam de primul an de liceu. Astăzi, mă simt bine, aşa că e un pic amuzant.

Apropo, Patrick a încetat să mai bea din seara aceea când l-a văzut pe Brad în parc. Cred că se simte mai bine. Vrea doar să termine liceul şi să se ducă la colegiu.

L-am văzut pe Brad la detenţie în lunea de după ce îl zărisem în parc. Şi arăta exact la fel cum arată întotdeauna.

Mereu cu drag,
Charlie

27 mai 1992

Dragă prietene,

Am citit *Izvorul care ţâşneşte* în ultimele zile şi e o carte excelentă. Am aflat de pe copertă că autoarea s-a născut în Rusia şi a venit în America când era tânără. Abia dacă ştia câteva cuvinte în engleză, dar voia să ajungă o mare scriitoare. Mi s-a părut admirabil acest aspect, aşa că m-am aşezat la masă şi am încercat să scriu o povestire.

„Ian MacArthur este un om deosebit de cumsecade, care poartă ochelari şi priveşte prin ei cu încântare.”

Asta a fost prima frază. Problema era că pur şi simplu nu-mi puteam da seama care trebuie să fie următoarea. După ce mi-am făcut curat în cameră de trei ori, am decis să-l las în pace pe Ian o vreme, fiindcă începeam să mă înfurii pe el.

Am avut mult timp la dispoziţie ca să scriu, să citesc şi să mă gândesc la lucruri în această săptămână, pentru că toată lumea e

ocupată cu balul de sfârşit de an, absolvirea şi programările. Vinerea viitoare e ultima lor zi de şcoală. Şi apoi balul o să fie marţi, ceea ce mi s-a părut ciudat fiindcă eu credeam c-o să fie în weekend, dar Sam mi-a spus că nu toate şcolile îşi programează balul în aceeaşi seară, pentru că altfel n-ar mai ajunge smochingurile şi restaurantele pentru toată lumea. Am spus că mi se pare foarte bine planificat. Iar pe urmă duminică e ceremonia de absolvire. Totul e foarte palpitant. Aş fi vrut să mi se întâmple mie.

Mă întreb cum o să fie când o să plec din locurile astea. Faptul că va trebui să am un coleg de cameră şi să-mi cumpăr şampon. M-am gândit ce minunat o să fie să merg la balul de absolvire peste trei ani, cu Sam. Sper să fie o zi de vineri. Şi mai sper să fiu şef de promoţie. Mă întreb cum are să sune discursul meu de la ceremonia finală. Şi dacă Bill o să mă ajute să-l scriu, asta dacă n-o să plece între timp la New York ca să scrie teatru. Sau poate că o să mă ajute chiar dacă se va afla la New York, scriind teatru. Cred că asta ar fi deosebit de drăguţ din partea lui.

Nu ştiu. *Izvorul care ţâşneşte* e o carte foarte bună. Sper să fiu un filtru.

Mereu cu drag,
Charlie

2 iunie 1992

Dragă prietene,

Ai avut parte de o farsă de-a absolvenţilor? Bănuiesc că da, pentru că sora mea zice că e o tradiţie într-o mulţime de şcoli. Anul ăsta, farsa a fost în felul următor: unii dintre elevii din ultimul an au umplut piscina cu conţinutul a vreo şase mii de cutii de Kool-Aid de struguri. Habar n-am cine pune la cale lucrurile astea şi de ce, exceptând faptul că farsa absolvenţilor se presupune că semnifică sfârşitul anului şcolar. Ce-o avea asta cu o piscină plină cu suc de struguri mă depăşeşte, dar am fost foarte fericit că n-am avut ore de sport.

De fapt, a fost o perioadă foarte palpitantă pentru că am fost cu toţii ocupaţi cu încheierea anului. Vinerea aceasta e ultima zi de şcoală pentru toţi prietenii mei şi pentru sora mea. Nu fac altceva decât să discute non-stop despre balul de absolvire. Chiar şi cei care consideră că e „o glumă”, ca Mary Elizabeth, nu se pot abţine să nu discute despre ce „glumă” e aia. Să urmăreşti de pe margine toate astea e foarte amuzant.

Aşadar, până în acest moment, fiecare s-a lămurit la ce şcoală va merge anul viitor. Patrick se duce la Universitatea din Washington pentru că vrea să fie aproape de muzica de acolo. Zice că vrea să

lucreze cândva pentru o casă de discuri. Poate ca ziarist sau ca descoperitor de trupe noi. Sam a luat în sfârşit decizia să plece din timp pentru programul de vară la colegiul ei preferat. Îmi place expresia asta. Colegiul meu preferat. Şcoală de siguranţă e o altă expresie favorită.

Ideea e că Sam s-a înscris la două şcoli. Colegiul ei preferat şi o şcoală de siguranţă. Ar fi putut să înceapă la şcoala de siguranţă din toamnă, dar pentru a se putea duce la colegiul ei preferat, trebuie să facă acest program de vară special, exact ca fratele meu. Serios! Şcoala este Penn State, ceea ce e nemaipomenit pentru că acum pot să-i vizitez dintr-o singură călătorie şi pe fratele meu, şi pe Sam. Nu vreau să mă gândesc deocamdată la faptul că Sam pleacă, dar m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă ea şi fratele meu ar începe vreodată să se întâlnească, ceea ce e o prostie, pentru că cei doi nu se potrivesc deloc, iar Sam este îndrăgostită de Craig. Am să încetez să mă gândesc la aşa ceva.

Sora mea se duce la un „mic colegiu de arte liberale din Est” care se numeşte Sarah Lawrence. Aproape că a ratat înscrierea pentru că ar fi costat o grămadă de bani, dar a obţinut o bursă universitară de la Clubul Rotarienilor sau de la Loja Masonică a Elanului sau ceva de genul ăsta, ceea ce mi s-a părut foarte generos din partea lor. Sora mea va fi a doua din clasa ei. Am crezut c-o să fie şefă de promoţie, dar a luat un B când trecea prin perioada aceea cu vechiul ei prieten.

Mary Elizabeth se va duce la Berkeley. Iar Alice se va duce să studieze cinematografia la Universitatea New York. N-am ştiut niciodată că-i plac filmele, dar bănuiesc că-i plac. Ea le numeşte „pelicule”.

Apropo, am terminat de citit *Izvorul care ţâşneşte.* A fost o experienţă cu adevărat nemaipomenită. E ciudat să descrii lectura unei cărţi ca pe o experienţă cu adevărat nemaipomenită, dar cam aşa am simţit. A fost o carte diferită de celelalte pentru că n-a fost despre copilărie. Şi n-a fost nici ca *Străinul* sau *Prânzul dezgolit,* deşi cred că este, într-un fel, filosofică. Dar nu e ca şi cum chiar ar trebui să cauţi cu adevărat părţile filosofice. A fost un text destul de simplu, aşa mi s-a părut, şi partea grozavă este că am luat lucrurile despre care a scris autoarea şi le-am transpus din perspectiva vieţii mele. Poate că asta înseamnă să fii filtru. Nu sunt sigur.

Există partea aceea în care personajul principal, care e un arhitect, stă pe o ambarcaţiune cu cel mai bun prieten al său, care e magnat de presă. Iar magnatul de presă zice că arhitectul este un om foarte rece. Arhitectul îi răspunde că, dacă barca s-ar scufunda, şi dacă în barca de salvare n-ar fi loc decât pentru o persoană, şi-ar da bucuros viaţa pentru magnatul de presă. Şi apoi a spus ceva de genul ăsta:

— Aş muri pentru tine. Dar n-am să trăiesc pentru tine.

Ceva asemănător. Cred că ideea e că fiecare trebuie să trăiască pentru viaţa lui şi apoi să facă o alegere pentru a o împărtăşi cu alţi oameni. Poate că asta îi face pe oameni să „participe”. Nu sunt foarte sigur. Pentru că nu ştiu dacă m-ar deranja să trăiesc pentru Sam o vreme. Pe de altă parte, ea nu ar fi de acord să fac asta, aşa că poate că e vorba de ceva mult mai prietenesc decât toate astea. Sper să fie aşa, în tot cazul.

I-am vorbit psihiatrului meu despre carte, despre Bill, despre Sam, despre Patrick şi toţi colegii lor, dar el îmi tot pune întrebări despre când eram mai mic. Ideea e că am sentimentul că-i tot repet aceleaşi amintiri. Nu ştiu. El zice că e important. Cred că va trebui să vedem.

Ţi-aş scrie ceva mai mult azi, dar trebuie să-mi învăţ formulele la matematică pentru testul final de joi. Urează-mi baftă!

Mereu cu drag,
Charlie

5 iunie 1992

Dragă prietene,

Am vrut să-ţi povestesc cum am alergat cu toţii. Era un apus de soare foarte frumos. Şi mai era dealul ăsta. Dealul care urca până la terenul de golf unde eu şi Patrick am scuipat vin de atâta râs. Şi doar cu câteva ore în urmă, Sam şi Patrick şi toţi cei pe care îi iubesc şi-i cunosc au avut ultima lor zi de şcoală. Iar eu am fost fericit pentru că ei erau fericiţi. Sora mea chiar m-a lăsat s-o strâng în braţe pe hol. Felicitări a fost cuvântul zilei. Aşadar, Sam, Patrick şi cu mine ne-am dus la Big Boy şi am fumat ţigări. Apoi, ne-am dus să ne plimbăm, aşteptând să se facă ora pentru *Rocky Horror*. Şi discutam despre lucruri care păreau importante în acel moment. Şi ne uitam în susul dealului. Şi atunci Patrick a început să alerge după apusul de soare. Iar Sam l-a urmat imediat. Şi i-am văzut profilându-se ca nişte siluete. Alergând după soare. Atunci am început şi eu să alerg. Şi totul a fost cum nu se poate mai bine.

În seara aceea, Patrick a decis să-l joace pe Frank’n Furter pentru ultima oară. A fost atât de fericit când şi-a îmbrăcat costumul şi toată lumea era fericită că el luase această hotărâre. A fost de-a dreptul mişcător. A dat cea mai reuşită reprezentaţie din câte am văzut eu. Poate că sunt puţin subiectiv, dar nu-mi pasă. A fost spectacolul pe care mi-l voi aminti mereu. Mai ales ultimul lui cântec.

Cântecul se numeşte „Mă duc acasă”. În film, Tim Curry, care interpretează personajul, plânge în timpul cântecului. Dar Patrick zâmbea. Şi părea să fie tocmai cum trebuie.

Chiar am convins-o pe sora mea să vină la spectacol cu prietenul ei. Am tot încercat s-o fac să vină încă de când am început eu să vin, dar

a refuzat de fiecare dată. Dar acum a venit. Şi întrucât ea şi prietenul ei nu mai văzuseră spectacolul, erau „virgini” din punct de vedere tehnic, ceea ce înseamnă că trebuiau să facă toate acele lucruri jenante înainte de începerea spectacolului pentru a fi „iniţiaţi”. Am decis să nu-i spun surorii mele asta, iar ea şi prietenul ei au fost nevoiţi să urce pe scenă şi să încerce să danseze *Deformarea timpului.*

Cel care pierdea concursul de dans trebuia să mimeze că face sex cu o păpuşă Gumby mare, din pluş, aşa că i-am arătat rapid surorii mele şi prietenului ei cum se dansează *Deformarea timpului* astfel încât să nu piardă concursul. A fost amuzant s-o văd pe sora mea dansând *Deformarea timpului* pe scenă, dar nu cred că aş fi suportat s-o văd mimând că face sex cu o păpuşă Gumby.

Am întrebat-o pe sora mea dacă vrea să vină acasă la Craig pentru petrecerea de după, dar ea mi-a zis că una dintre prietenele ei organizează o petrecere, aşa că se va duce acolo. Din punctul meu de vedere a fost OK, pentru că cel puţin a venit la spectacol. Şi, înainte să plece, m-a îmbrăţişat din nou. De două ori într-o zi! Chiar o iubesc pe sora mea. Mai ales când se poartă frumos.

Petrecerea de la Craig a fost grozavă. Craig şi Peter au cumpărat şampanie în cinstea tuturor celor care absolveau. Şi am dansat. Şi am vorbit. Şi am văzut-o pe Mary Elizabeth sărutându-l pe Peter şi părând fericită. Şi am văzut-o pe Sam sărutându-l pe Craig şi părând fericită. Şi i-am văzut pe Patrick şi Alice cărora nici nu le păsa că nu sărută pe nimeni pentru că erau prea interesaţi să discute despre ce vor face în viitor.

Iar eu am stat acolo cu o sticlă de şampanie lângă CD-player şi schimbam cântecele ca să se potrivească cu starea de spirit a ceea ce vedeam. Am avut şi noroc, deoarece Craig avea o colecţie excelentă. Când oamenii păreau uşor obosiţi, puneam ceva vesel. Când păreau că vor să vorbească, puneam ceva liniştit. Şi a fost un mod grozav de a sta singur la o petrecere şi totodată să simt că particip la lucruri.

După petrecere, toţi mi-au mulţumit pentru că le pusesem muzica perfectă. Craig a spus că ar trebui să fiu DJ şi să câştig bani încă din şcoală, la fel cum câştigă şi el din modelling. Mi s-a părut o idee bună. Poate că aş putea să pun deoparte o grămadă de bani, astfel încât să pot merge la colegiu, chiar dacă n-o să primesc ajutor de la Clubul Rotarienilor sau de la Loja Masonică a Elanului.

Fratele meu mi-a spus de curând la telefon că, dacă reuşeşte să ajungă la profesionişti, nu va mai trebui să-mi fac griji pentru banii de colegiu. A spus că o să aibă el grijă de asta. Abia aştept să-l văd pe fratele meu. Vine acasă pentru ceremonia de absolvire a surorii mele, ceea ce e foarte drăguţ.

Mereu cu drag,
Charlie

9 iunie 1992

Dragă prietene,

Acum este seara balului de absolvire. Iar eu stau în camera mea. Ieri mi-a fost greu – nu cunoşteam pe nimeni deoarece toţi prietenii mei şi sora mea nu mai erau la şcoală.

Cel mai rău a fost în pauza de prânz pentru că mi-am amintit de vremea când toţi erau supăraţi pe mine din cauza lui Mary Elizabeth. N-am putut nici măcar să-mi mănânc sendvişul, chiar dacă mama îmi făcuse sendvişul preferat pentru că, îmi închipui, ştia cât de trist o să mă simt cu toată lumea plecată.

Holurile păreau diferite. Iar cei din anul al treilea se purtau diferit pentru că acum ei rămăseseră cei mai mari. Chiar şi-au făcut nişte tricouri. Nu ştiu cine pune la cale lucrurile astea.

Nu mă pot gândi decât la faptul că Sam pleacă peste două săptămâni ca să se ducă la Penn State. Iar Mary Elizabeth va fi ocupată cu tipul ei. Iar sora mea va fi ocupată cu al ei. Iar Alice şi cu mine nu suntem aşa de apropiaţi. Ştiu că Patrick va fi prin preajmă, dar mă tem că, poate, întrucât nu e trist, n-o să vrea să petreacă timpul cu mine. Ştiu că e aiurea ideea asta, dar uneori aşa simt. Înseamnă că singura persoană cu care voi fi nevoit să vorbesc va fi psihiatrul meu şi nu-mi place deloc să mă gândesc la asta acum fiindcă îmi tot pune întrebări despre când eram mai mic şi întrebările încep să devină ciudate.

Dar am noroc că am atâtea teme de făcut pentru şcoală încât nu-mi rămâne prea mult timp pentru gândit.

Tot ce sper e ca seara asta să fie grozavă pentru oamenii pentru care se presupune că ar trebui să fie grozavă. Prietenul surorii mele a venit cu Buickul lui şi purta un „frac” alb peste un costum negru, lucru care mi s-a părut aiurea din cine ştie ce motiv. „Jiletca” (nu ştiu sigur cum se scrie) lui din mătase se asorta cu rochia surorii mele, care era de culoare bleu şi decoltată. Îmi aducea aminte de revistele alea. Trebuie să încetez să mai pălăvrăgesc aşa fără rost. OK.

Tot ce sper e ca sora mea să se simtă frumoasă, iar noul ei tip să o facă să se simtă frumoasă. Sper ca iubitul lui Sam, Craig, să n-o facă pe Sam să simtă că balul ei de absolvire nu e ceva special doar pentru că el e mai mare. Sper ca la fel să se întâmple şi cu Mary Elizabeth şi Peter. Sper ca Brad şi Patrick să hotărască să se împace şi să danseze în faţa întregii şcoli. Şi ca Alice să fie o lesbiană nemărturisită şi să fie îndrăgostită de prietena lui Brad, Nancy (şi viceversa), astfel încât nimeni să nu se simtă lăsat pe dinafară. Sper ca DJ-ul să fie la fel de bun precum a spus toată lumea că aş fi fost eu vinerea trecută. Şi mai sper ca pozele tuturor să arate nemaipomenit şi să nu devină niciodată

fotografii vechi şi sper ca nimeni să nu aibă vreun accident de maşină.

Asta e ceea ce sper cu adevărat.

Mereu cu drag,
Charlie

10 iunie 1992

Dragă prietene,

Tocmai m-am întors de la şcoală şi sora mea încă doarme după petrecerea de după ceremonia de absolvire pe care şcoala a organizat-o. Am sunat la Patrick şi Sam, dar şi ei mai dorm încă. Patrick şi Sam au un telefon fără fir care întotdeauna rămâne cu bateriile descărcate, iar mama lui Sam mi-a vorbit ca o mamă din desenele animate *Peanuts.* Oah... Oah... Uh.

Astăzi am avut două teste finale. Unul la biologie, pe care cred că l-am făcut perfect. Celălalt, la cursul lui Bill. Testul final a fost despre *Marele Gatsby.* Singurul lucru greu în privinţa asta a fost că m a pus să citesc cartea cu mult timp în urmă şi mi-a fost greu să-mi aduc aminte.

După ce i-am dat testul, l-am întrebat pe Bill dacă vrea să-i scriu un eseu despre *Izvorul care ţâşneşte,* dat fiind că îi spusesem că o terminasem de citit, iar el nu-mi ceruse să fac nimic. A spus că n-ar fi corect să mă pună să mai scriu un eseu când aveam atât de multe teste finale de dat săptămâna asta. În schimb, m-a invitat acasă la el ca să petrec după-amiaza de sâmbătă împreună cu el şi cu prietena lui, ceea ce mi se pare distractiv.

Deci, vineri, o să mă duc la *Rocky Horror.* Apoi, sâmbătă, o să mă duc acasă la Bill. Pe urmă, duminică, o să-i văd pe toţi la absolvire şi-o să petrec timpul cu fratele meu şi cu toată familia datorită surorii mele. Pe urmă, probabil că o să mă duc acasă la Sam şi la Patrick pentru a sărbători şi acolo. După aceea, voi mai avea două zile de şcoală, ceea ce nu are logică, pentru că toate testele mele finale se vor fi sfârşit. Dar se pare că sunt nişte activităţi planificate. Cel puţin, aşa am auzit.

Motivul pentru care mă gândesc atât de mult la ce-o să fie e că la şcoală mă simt teribil de singur. Cred c-am mai spus asta şi înainte, dar devine tot mai greu cu fiecare zi. Mâine am două teste finale. Istorie şi dactilografie. Pe urmă, vineri, am teste finale la toate celelalte cursuri, cum ar fi sport şi atelier. Nu ştiu dacă vor fi teste finale propriu-zise la aceste cursuri. Mai ales la atelier. Cred că domnul Callahan o să ne pună să ascultăm câteva dintre discurile lui vechi. A făcut tot aşa şi când ar fi trebuit să avem examenul de la mijlocul semestrului, dar n-o să mai fie la fel fără Patrick, care îşi sincroniza mişcările buzelor cu muzica. Apropo, am obţinut notă perfectă la testul final de săptămâna trecută.

Mereu cu drag,
Charlie

13 iunie 1992

Dragă prietene,

Tocmai m-am întors de la Bill de acasă. Ţi-aş fi scris despre noaptea trecută în dimineaţa asta, dar a trebuit să mă duc la Bill.

Noaptea trecută, Sam şi Craig s-au despărţit.

A fost ceva foarte trist de văzut. În ultimele câteva zile, am auzit multe despre balul de absolvire şi mulţumită locurilor acelea în care se filmează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, am văzut cum a arătat toată lumea. Sam era frumoasă. Patrick era arătos. Mary Elizabeth, Alice şi prietenul lui Mary Elizabeth arătau şi ei grozav. Singura chestie e că Alice îşi dăduse cu un deodorant stick de culoare albă, dar purta o rochie fără breteluţe şi se vedea. Nu cred în genul ăsta de lucruri, dar se pare că Alice a fost paranoică toată noaptea din acest motiv. Craig arăta şi el bine, dar era îmbrăcat în costum în loc de smoching. Dar nu ăsta a fost motivul pentru care au rupt relaţia.

De fapt, balul de absolvire trebuia să fie foarte drăguţ. Limuzina a fost super, iar şoferul limuzinei i-a drogat pe toţi, ceea ce a făcut ca mâncarea extrem de scumpă să capete un gust şi mai bun. Pe şofer îl chema Billy. Muzica a fost asigurată de o trupă foarte proastă, specializată în interpretarea cântecelor altor formaţii. Se numeau The Gypsies of the Allegheny, dar toboşarul era bun, aşa că toţi s-au distrat dansând. Patrick şi Brad nici măcar nu s-au uitat unul la celălalt, dar Sam a spus că Patrick a fost cu adevărat OK în privinţa asta.

Apoi, sora mea şi prietenul ei s-au dus la petrecerea de după bal organizată de şcoală. A avut loc la un club popular de dans din centru. Sora mea a spus că a fost foarte distractiv cu toată lumea îmbrăcată elegant şi dansând pe muzică bună aleasă de un DJ în locul celor de la The Gypsies of the Allegheny. Au avut chiar şi un comic care îi imita pe alţi actori. Singura chestie era că, din momentul în care intrai, nu mai puteai să pleci şi să te întorci. Bănuiesc că părinţii au considerat că asta îi va ţine pe copii departe de buclucuri. Dar nimeni n-a părut să fie deranjat. Se distrau prea bine şi au fost destui cei care au introdus pe ascuns băutură în sală.

După petrecere, se făcuse cam şapte dimineaţa şi toţi s-au dus la Big Boy ca să mănânce clătite sau bacon.

L-am întrebat pe Patrick cum i-a plăcut petrecerea de după bal, iar el a spus că a fost multă distracţie. Craig a închiriat un apartament de hotel pentru ei toţi, dar nu s-au dus acolo decât Sam şi Craig. De fapt, Sam ar fi vrut şi ea să se ducă la petrecerea de după bal organizată de şcoală, dar Craig s-a supărat foarte tare pentru că deja plătise

închirierea apartamentului. Dar nu ăsta a fost motivul pentru care s-au despărţit.

S-a întâmplat ieri, la Craig acasă, după *Rocky Horror.* Cum am spus, prietenul lui Mary Elizabeth, Peter, e bun prieten cu Craig şi el a cam provocat totul. Cred că el o place foarte tare pe Mary Elizabeth şi a ajuns s-o placă şi pe Sam destul de mult, pentru că el a dat lucrurile în vileag. Nimeni n-a bănuit nimic.

În esenţă, Craig o înşela pe Sam încă de când au început să iasă împreună. Iar când spun că o înşela, nu e vorba de faptul că s-a îmbătat o dată şi şi-a tras-o cu vreo fată, după care i-a părut rău. Au fost mai multe fete. De mai multe ori. Beat şi treaz. Şi bănuiesc că nu i-a părut niciodată rău.

Motivul pentru care Peter n-a zis nimic la început a fost faptul că nu cunoştea pe nimeni. Şi n-o cunoştea pe Sam. Pur şi simplu, a crezut că era doar o fătucă prostuţă de liceu, pentru că asta-i spusese Craig mereu.

În tot cazul, după ce-a ajuns s-o cunoască pe Sam, Peter îi tot zicea lui Craig că ar trebui să-i spună fetei adevărul pentru că Sam nu era doar o fată prostuţă de liceu. Craig îi tot promitea că o va face, dar n-a făcut-o niciodată. Găsea mereu pretexte. Craig le numea „motive".

„Nu vreau să-i stric balul de absolvire."

„Nu vreau să-i stric ceremonia de absolvire."

„Nu vreau să-i stric spectacolul."

Pe urmă, în sfârşit, Craig a spus că n-are niciun rost să-i spună ceva. Oricum, urma să plece la colegiu. Îşi va găsi pe altul. El a fost întotdeauna „protejat" cu celelalte fete. Nu există niciun motiv de îngrijorare în privinţa asta. Şi de ce să n-o lase pe Sam să-şi amintească de toată experienţa ca de un lucru frumos. Pentru că el chiar o plăcea pe Sam şi nu voia să-i rănească sentimentele.

Peter a acceptat această logică, cu toate că i se părea greşită. Cel puţin asta a spus. Dar pe urmă, după spectacolul de ieri, Craig i-a spus că şi-o trăsese cu altă fată în după-amiaza balului. Atunci Peter i-a spus lui Craig că, dacă nu-i va spune nimic lui Sam, o să-i spună el. Ei bine, Craig nu i-a zis nimic, iar Peter tot mai credea că nu era treaba lui să se bage, dar apoi a auzit-o pe Sam la petrecere. Îi povestea lui Mary Elizabeth despre Craig cum că ar putea fi „alesul", şi cum încerca să găsească modalităţi prin care să păstreze relaţia de la distanţă cât timp era ea la şcoală. Scrisori. Telefoane. Vacanţe. Şi minivacanţe. Asta i-a fost de ajuns lui Peter.

S-a dus la Craig şi i-a spus:

— Ori îi spui ceva acum, ori îi spun eu totul.

Prin urmare, Craig a dus-o pe Sam în dormitorul lui. Au stat acolo un timp. Apoi, Sam a ieşit din dormitor direct afară, pe uşa de la intrare, suspinând în tăcere. Craig n-a alergat după ea. Asta a fost

probabil partea cea mai rea. Nu că ar fi trebuit să încerce s-o convingă să fie iar împreună, dar cred că oricum ar fi trebuit să alerge după ea.

Tot ce ştiu e că Sam a fost distrusă. Mary Elizabeth şi Alice s-au dus după ea ca să se asigure că era în regulă. Aş fi mers şi eu, dar Patrick m-a apucat de braţ şi m-a oprit. Voia să ştie ce se întâmplă, cred, sau poate şi-a imaginat că lui Sam i-ar fi mai bine în compania altor fete.

Mă bucur că am rămas, totuşi, deoarece cred că prezenţa noastră a împiedicat o bătaie destul de violentă între Craig şi Peter. Pentru că ne-am aflat acolo, tot ce-au făcut a fost să urle unul la celălalt. Aşa am aflat toate detaliile despre care îţi scriu.

Craig zicea:

— Să te fut, Peter! Să te fut!

Iar Peter îi răspundea:

— Nu da vina pe mine pentru c-ai futut în dreapta şi-n stânga de la început! În ziua balului? Eşti un nemernic! M-ai auzit?! Un nemernic şi-un nenorocit!

Chestii de genul ăsta.

Când părea că lucrurile sunt pe care să ia o turnură violentă, Patrick s-a băgat între cei doi şi, cu ajutorul meu, l-a scos pe Peter din apartament. Când am ieşit, fetele plecaseră. Aşa că eu şi Patrick ne-am urcat în maşina lui Patrick şi l-am dus pe Peter acasă. Încă mai fierbea de mânie, aşa că a „dat pe guşă” chestii despre Craig. Aşa am auzit restul detaliilor despre care-ţi scriu. În sfârşit, l-am lăsat pe Peter acasă şi ne-a pus să promitem că ne vom asigura ca Mary Elizabeth să nu creadă că el o înşela pe ea, pentru că n-o înşela. Pur şi simplu, nu voia să fie găsit „vinovat prin asociere” cu „nemernicul” ăla.

I-am promis, şi el s-a dus în apartament.

Eu şi Patrick nu eram siguri cât de multe îi spusese de fapt Craig lui Sam. Amândoi speram ca el să-i fi oferit o versiune „blândă” a adevărului. Destul ca s-o ţină departe. Dar nu îndeajuns ca s-o facă să se îndoiască de orice. Poate că e mai bine să ştii adevărul întreg. Zău că nu ştiu.

Aşa că am făcut un pact să nu-i spunem decât dacă aflăm că nemernicul de Craig a făcut să pară că nu fusese „nimic grav”, iar Sam e gata-gata să-l ierte. Sper să nu se ajungă la aşa ceva. Sper ca Craig să-i fi spus destul ca s-o facă să stea departe de el.

Ne-am plimbat cu maşina prin toate locurile unde credeam c-ar putea fi fetele, dar nu le-am putut găsi. Patrick s-a gândit că poate şi ele se plimbau cu maşina, încercând să-i dea răgaz lui Sam „să se răcorească” niţel.

Prin urmare, Patrick m-a lăsat acasă. A spus c-o să mă sune a doua zi, când o să afle ceva.

Îmi amintesc că m-am dus să mă culc noaptea trecută şi mi-am dat seama de ceva. Ceva despre care cred că e important. Mi-am dat

seama că, pe tot parcursul serii, nu m-am bucurat deloc că Sam şi Craig s-au despărţit. Absolut deloc.

Nici măcar o singură dată nu mi-a trecut prin cap că asta ar însemna că lui Sam ar începe să-i placă de mine. Singurul lucru de care-mi păsa era faptul că Sam fusese serios rănită. Şi cred că mi-am dat seama în clipa aceea că o iubeam cu adevărat. Pentru că eu nu aveam nimic de câştigat, iar asta nu conta.

Mi-a fost greu în după-amiaza aceea să urc treptele care duceau la casa lui Bill din oraş pentru că nu primisem niciun telefon de la Patrick toată dimineaţa. Şi eram foarte îngrijorat pentru Sam. Am sunat, dar n-a răspuns nimeni.

Bill arată altfel fără costum. Era îmbrăcat cu un vechi tricou de absolvent de şcoală. Adică, Brown. Şcoala. Nu culoarea{5}. Prietena lui era încălţată în sandale şi avea o rochie înflorată drăguţă. Avea chiar şi păr la subraţ. Fără mişto! Păreau foarte fericiţi împreună. M-am bucurat pentru Bill.

Casa lor nu avea multă mobilă, dar era foarte confortabilă. Aveau o mulţime de cărţi, despre care am pus întrebări timp de o jumătate de oră. Mai era şi o poză cu Bill şi prietena lui, când se aflau la Brown împreună, la facultate. Bill avea părul foarte lung pe atunci.

Prietena lui Bill a pregătit prânzul în timp ce Bill a făcut salata. Eu am stat în bucătărie, bând o băutură răcoritoare cu ghimbir şi uitându-mă la ei. La masă am avut un fel de mâncare cu spaghete, pentru că prietena lui Bill nu consumă carne. Nici Bill nu mănâncă acum carne. Salata conţinea totuşi bucăţele de imitaţie de bacon, pentru că baconul e singurul lucru căruia cei doi îi simt lipsa.

Aveau o colecţie foarte drăguţă de discuri cu jazz şi le-au tot schimbat în timpul mesei. După o vreme, au desfăcut o sticlă de vin alb, iar mie mi-au dat încă un pahar cu băutură de ghimbir. Pe urmă, am început să vorbim.

Bill m-a întrebat despre *Izvorul care ţâşneşte* şi i-am spus, având grijă să fiu un filtru adevărat.

Apoi, m-a întrebat cum mi-a plăcut primul an de liceu şi i-am spus, având grijă să includ toate poveştile la care „participasem”.

Apoi, m-a întrebat de fete şi i-am spus cum o iubeam cu adevărat pe Sam şi cum mă întrebam ce ar fi spus doamna care scrisese *Izvorul care ţâşneşte* despre cum am ajuns eu să-mi dau seama că o iubeam.

După ce-am terminat, Bill a devenit foarte tăcut. Şi-a dres glasul.

— Charlie. Vreau să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce? am spus.

— Pentru că a fost o experienţă minunată să-ţi fiu profesor.

— Oh… mă bucur.

Nu ştiam ce altceva să spun.

Apoi, Bill a făcut o pauză foarte lungă, iar vocea lui a semănat cu

glasul tatălui meu atunci când vrea să-mi ţină o cuvântare importantă.

— Charlie, a spus el. Ştii de ce ţi-am dat toate acele teme suplimentare?

Am clătinat din cap. Expresia aceea de pe faţa lui. M-a făcut să tac.

— Charlie, tu ştii cât eşti de deştept?

Din nou, am clătinat doar din cap. Vorbea serios. Era ciudat.

— Charlie, tu eşti unul dintre cei mai talentaţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Şi nu mă refer la ceilalţi elevi ai mei. Mă refer la toţi cei pe care i-am cunoscut. Ăsta a fost motivul pentru care ţi-am dat să citeşti în plus. Mă întrebam dacă tu ţi-ai dat seama de asta.

— Cred că da. Nu ştiu.

Mă simţeam realmente ciudat. Nu ştiam de unde veneau toate astea. Nu făcusem decât să scriu nişte eseuri.

— Charlie. Să nu înţelegi asta greşit. Nu vreau să te fac să te simţi jenat. Vreau doar să ştii că eşti un copil deosebit. Şi singurul motiv pentru care îţi spun asta e că nu ştiu dacă ţi-a mai spus-o altcineva.

Am ridicat privirea spre el. Şi apoi nu m-am mai simţit ciudat. Am simţit că-mi vine să plâng. Se purta atât de frumos cu mine, iar după felul cum se uita prietena lui, am înţeles că asta însemna mult pentru el. Şi nu ştiam de ce.

— Deci, când se termină anul şcolar, iar eu n-am să mai fiu profesorul tău, vreau să ştii că, dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, sau o să vrei să ştii despre alte cărţi, ori poate o să vrei să-mi arăţi ceva scris de tine, sau orice altceva, o să poţi veni întotdeauna la mine ca la un prieten. Eu te consider un prieten, Charlie.

Am început să plâng uşor. La drept vorbind, cred că şi prietena lui plângea. Dar Bill nu plângea. Părea foarte stăpân pe el. Îmi amintesc doar că am vrut să-l strâng în braţe. Dar nu mai făcusem asta înainte şi cred că Patrick, fetele şi familia nu se pun la socoteală. N-am spus nimic o vreme pentru că nu ştiam ce să spun.

Aşa că, în cele din urmă, am zis:

— Eşti cel mai bun profesor pe care l-am avut vreodată.

Iar el a spus:

— Mulţumesc.

Şi asta a fost tot. Bill n-a încercat să se asigure că îl voi vedea anul următor, dacă voi avea nevoie de ceva. Nu m-a întrebat de ce plâng. Doar m-a lăsat să ascult ceea ce avusese de spus şi a lăsat lucrurile în voia lor. Asta a fost probabil partea cea mai bună.

După câteva minute, mi-am dat seama că sosise timpul să plec. Nu ştiu cine decide aceste lucruri. Pur şi simplu, se întâmplă.

Deci, ne-am dus la uşă, iar Bill şi prietena lui m-au îmbrăţişat de rămas-bun, ceea ce a fost foarte drăguţ, ţinând cont că pe ea abia o cunoscusem. Apoi, Bill a întins mâna, iar eu i-am oferit-o pe-a mea. Şi ne-am strâns mâinile. Şi chiar am strecurat o îmbrăţişare fugară

înainte să zic „la revedere”.

Pe când conduceam maşina spre casă, m-am gândit la cuvântul „deosebit”. Şi m-am gândit că ultima persoană care spusese asta despre mine fusese mătuşa Helen. Eram foarte recunoscător că îl auzisem din nou. Pentru că bănuiesc că uneori cu toţii uităm. Şi cred că oricine e deosebit în felul lui propriu. Chiar aşa cred.

Fratele meu ajunge acasă în seara asta. Şi ceremonia de absolvire a tuturor este mâine. Patrick încă n-a sunat. L-am sunat eu, dar din nou nimeni nu era acasă. Aşa că am decis să ies în oraş şi să le cumpăr tuturor câte un cadou de absolvire. Chiar că n-am avut timp să fac asta până acum.

Mereu cu drag,
Charlie

16 iunie 1992

Dragă prietene,

Am mers acasă cu autobuzul. Pentru mine, azi a fost ultima zi de şcoală. Şi a plouat. Când merg cu autobuzul, de obicei stau mai spre mijloc pentru că în faţă stau tocilarii, iar în spate stau „calmarii”, şi întreaga poveste mă face să mă simt agitat. Nu ştiu cum le spune la „calmari” prin alte şcoli.

În tot cazul, azi am decis să stau în faţă cu picioarele întinse peste întreaga banchetă. Cam cum aş sta lungit, cu spatele la geam. Am procedat astfel ca să mă pot uita la ceilalţi copii din autobuz. Mă bucur că autobuzele şcolare nu au centuri de siguranţă, că n-aş mai fi putut să stau în poziţia asta.

Singurul lucru pe care l-am observat a fost cât de diferit arătau toţi. Când eram mici, cântam cântece în autobuz, pe drumul spre casă din ultima zi de şcoală. Cântecul preferat era o piesă de-a formaţiei Pink Floyd, am aflat ulterior, intitulat „Another Brick în the Wall, Part 2”. Dar mai era un cântec pe care-l iubeam şi mai mult pentru că se termina cu o vorbă de ocară. Versurile ziceau aşa:

Gata cu creioanele / gata cu cărţile / gata cu uităturile deşucheate ale profilor / când proful sună clopoţelul / aruncă-ţi cărţile şi fugi ca un drac împeliţat.

Când terminam, ne uitam la şoferul autobuzului preţ de o secundă încordată. Apoi, izbucneam în râs pentru că ştiam că putem da de bucluc pentru vorba aia, dar faptul că eram numeroşi constituia o forţă care alunga orice pedeapsă. Eram prea mici ca să ne dăm seama că pe şoferul de autobuz îl durea în cot de cântecelul nostru. Că tot ce voia să facă era să ajungă acasă după orele de program. Şi poate să

alunge prin somn efectele păhărelelor băute în pauza de prânz. Pe vremea aceea, nu conta. Tocilarii şi calmarii erau tot una.

Fratele meu a venit acasă sâmbătă seara. Şi arăta chiar şi mai diferit decât copiii din autobuzul şcolar, prin comparaţie cu începutul anului. Îşi lăsase barbă! Eram foarte fericit! De asemenea, îşi schimbase modul de a zâmbi şi era mai „curtenitor”. Am stat cu toţii la masă şi toată lumea îi punea întrebări despre colegiu. Tata l-a întrebat despre fotbal. Mama l-a întrebat despre cursuri. Eu i-am cerut să-mi spună poveşti amuzante. Sora mea i-a pus întrebări pline de nelinişte despre cum era „cu adevărat” viaţa de colegiu şi dacă o să pună pe ea „şeptarul bobocului”{6}. Nu ştiu ce-o fi aia, dar cred că înseamnă să te îngraşi.

Mă aşteptam ca fratele meu să vorbească la nesfârşit despre el însuşi. Făcea asta ori de câte ori avea câte-un meci mai important în liceu sau după câte-un bal sau ceva asemănător. Dar acum părea mult mai interesat de ceea ce făceam cu toţii, mai ales de sora mea absolventă.

Şi, în timp ce ei discutau, mi-am amintit dintr-odată de crainicul sportiv de la televiziune şi de ceea ce a spus despre fratele meu. Am devenit foarte entuziasmat. Şi am povestit întregii familii. Şi iată ce s-a întâmplat drept rezultat.

— Hei! I-auzi ce chestie! a spus tata.

— Pe bune?! a spus fratele meu.

— Da, am spus. Am vorbit cu el.

— A spus ceva de bine? a întrebat fratele.

— Orice spune presa, e de bine, a spus tata.

Nu ştiu de unde învaţă tata astfel de lucruri.

Fratele meu a insistat:

— Zi, ce-a spus?

— Păi, cred că a spus că sportul din colegiu pune o mare presiune pe studenţii care-l practică.

Fratele meu încuviinţa din cap.

— Dar a zis că oţeleşte caracterul. Şi a mai spus că Penn State face o impresie foarte bună cu recrutările lor reuşite. Şi a pomenit de tine.

Tata a spus:

— Hei! I-auzi ce chestie.

— Pe bune? a întrebat fratele meu.

— Da, am vorbit cu el, am zis.

— Când ai vorbit cu el? a vrut să afle fratele meu.

Am spus:

— Acum vreo două săptămâni.

Şi pe urmă am îngheţat fiindcă mi-am amintit subit cealaltă parte. Faptul că îl întâlnisem pe individ noaptea în parc. Şi faptul că i-am dat o ţigară din pachetul meu. Şi faptul că încerca să mă agaţe. Am stat

acolo, sperând că totul se va disipa. Dar n-a fost aşa.

— Şi unde l-ai întâlnit, dragule? a întrebat mama.

În cameră s-a aşternut o linişte perfectă. Şi am reuşit să îmi imit de minune expresia pe care o am atunci când nu pot să-mi amintesc ceva. Şi iată ce se întâmpla în capul meu.

OK… a venit la şcoală să discute cu clasa… nu… sora mea ar şti că e o minciună… l-am întâlnit la Big Boy… era acolo cu familia… nu… tata m-ar dojeni pentru că l-am deranjat pe „bietul om”… a spus asta la ştirile sportive… dar eu am spus că am stat de vorbă cu el… stai…

— În parc. Eram acolo cu Patrick, am spus.

Iar tata a întrebat:

— Era acolo cu familia? L-ai deranjat pe bietul om?

— Nu. Era singur.

Asta a fost de ajuns pentru tata şi pentru toţi ceilalţi, iar eu nici măcar n-a fost nevoie să mint. Din fericire, atenţia s-a abătut de la mine când mama mea a spus ceea ce-i place să spună când suntem cu toţii împreună şi sărbătorim ceva.

— Cine are poftă de îngheţată?

Toată lumea avea, în afară de sora mea. Cred că se temea deja de „şeptarul bobocului”.

Dimineaţa următoare a început devreme. Încă n-am primit nicio veste de la Patrick sau de la Sam sau de la altcineva, dar ştiam că o să-i văd la absolvire, aşa că am încercat să nu-mi fac griji prea mari.

Toate rudele mele, inclusiv familia tatei din Ohio, au venit acasă la noi în jur de zece dimineaţa. Cele două familii nu prea se înghit, în afară de noi, verişorii mai mici, pentru că nu avem alţii mai buni.

Am avut acest mare *brunch* cu şampanie, şi exact ca anul trecut, când a absolvit fratele meu, mama i-a dat tatălui ei (bunicul meu) suc de mere acidulat în loc de şampanie, pentru că nu voia ca acesta să se îmbete şi să facă o scenă. Iar el a spus acelaşi lucru pe care l-a spus şi anul trecut.

— Asta-i o şampanie bună.

Nu cred că ştia care-i diferenţa, pentru că el e băutor de bere. Şi, uneori, de whisky.

Pe la douăsprezece şi jumătate, brunch-ul s-a terminat. Toţi verii s-au aşezat la volan, pentru că adulţii erau încă puţin cam beţi ca să conducă până la ceremonia de absolvire. În afară de tata, care fusese prea ocupat ca să înregistreze pe toată lumea cu camera video pe care o închiriase.

— De ce să cumperi o cameră video când nu ai nevoie de ea decât de trei ori pe an?

Aşadar, sora mea, fratele meu, tata, mama şi cu mine a trebuit să mergem fiecare în altă maşină ca să fim siguri că nimeni nu se

rătăceşte. Eu am mers cu toţi verii mei din Ohio, care imediat au scos un „joint" şi l-au trecut de la unul la altul. Eu n-am tras niciun fum pentru că nu aveam starea pentru aşa ceva, iar ei au spus ceea ce spun mereu:

— Charlie, tare pămpălău mai eşti.

Deci, toate maşinile au ajuns în parcare şi am coborât cu toţii. Iar sora mea a ţipat la vărul meu Mike pentru că lăsase în jos geamul de la maşină în timpul mersului şi îi deranjase părul.

— Am fumat şi eu o ţigară, a fost replica lui.

— Păi, nu puteai să mai aştepţi zece minute? a replicat sora mea.

— Dar era un cântec nemaipomenit, a fost ultimul lui cuvânt.

Aşa că, în timp ce tata scotea camera video din portbagaj, iar fratele meu vorbea cu câteva dintre absolvente, care erau cu un an mai mari şi „arătau bine", sora mea s-a dus la mama ca să-i ia poşeta. Lucrul nemaipomenit legat de poşeta mamei este că indiferent ce ai nevoie la orice moment, ea are acel ceva. Când eram mic, îi spuneam „trusa de prim ajutor" deoarece doar de asta aveam nevoie pe atunci. Nici acum nu-mi dau seama cum reuşeşte.

După ce s-a aranjat, sora mea a luat-o după şirul de bonete spre teren, iar noi ne-am croit drum spre peluze. Am stat între mama şi fratele meu, dat fiind că tata s-a dus să prindă un unghi mai bun de filmat. Iar mama îi tot zicea „sst!" bunicului, care trăncănea de zor despre ce mulţi negri sunt în şcoală.

Când nu l-a mai putut opri, mama a adus vorba despre povestea mea cu omul de la ştirile sportive care spusese ceva despre fratele meu. Asta l-a făcut pe bunicul să-l strige pe fratele meu să vină la el. A fost o mişcare deşteaptă din partea mamei pentru că fratele meu e singurul care poate să-l împiedice pe bunicul să facă o scenă, pentru că el abordează foarte direct problema. După ce-a ascultat povestea, iată ce s-a întâmplat:

— Dumnezeule. Uită-te la peluze. Ce mulţi indivizi coloraţi…

Dar fratele meu i-a retezat-o.

— OK, bunicule, uite care-i treaba. Dacă ne mai superi o singură dată, am să te duc cu maşina înapoi la azil, şi n-ai să mai apuci s-o vezi pe nepoată-ta ţinându-şi *speech*-ul.

Fratele meu e chiar un dur.

— Dar atunci nici tu n-ai să mai apuci să vezi discursul, şmechere!

Şi bunicul e un dur.

— Da, dar tata îl înregistrează pe casetă. Şi pot să fac în aşa fel încât eu să văd caseta şi tu nu. Ce zici, pot?

Bunicul are un zâmbet tare ciudat. Mai ales când altcineva câştigă. N-a mai spus nimic despre asta. A început să vorbească despre fotbal şi nici măcar n-a pomenit nimic despre faptul că fratele meu joacă într-o echipă cu alţi băieţi negri. Nu pot să-ţi spun cât de rău a fost

anul trecut fiindcă fratele meu se afla pe teren, la ceremonie, şi nu la peluză, domolindu-l pe bunicul.

În timp ce ei discutau despre fotbal, eu mă tot uitam după Patrick şi Sam, dar nu vedeam decât bonetele de absolvenţi în depărtare. Când a început muzica, bonetele au început să mărşăluiască spre scaunele pliante aranjate pe teren. Atunci am zărit-o în sfârşit pe Sam mergând în spatele lui Patrick. Am fost tare uşurat. Nu-mi puteam da seama dacă era fericită sau tristă, dar mi-era de ajuns s-o văd şi să ştiu că e acolo.

După ce toţi copiii s-au aşezat pe scaune, muzica s-a oprit. Iar domnul Small s-a ridicat şi a ţinut un discurs despre cât de minunată a fost această clasă. A menţionat unele dintre realizările şcolii şi a subliniat că vor avea mare nevoie de sprijin la vânzările din Ziua Comunităţii, ca să poată înfiinţa un nou laborator de informatică. Apoi, l-a prezentat pe preşedintele clasei, care a ţinut un discurs. Nu ştiu cu ce se ocupă preşedinţii de clasă, dar discursul fetei a fost foarte bun.

Apoi, a venit rândul primilor cinci elevi să susţină câte un discurs. Aşa e tradiţia în şcoală. Sora mea a fost a doua în clasa ei, aşa că a ţinut al patrulea *speech*. Şefa de promoţie e mereu ultima. Apoi, domnul Small şi directorul adjunct, despre care Patrick jură că e gay, au înmânat diplomele.

Primele trei discursuri au fost foarte asemănătoare. Toate conţineau citate din cântece de muzică pop, care aveau legătură cu viitorul. Şi în timpul tuturor discursurilor, mă uitam la mâinile mamei. Şi le strângea tot mai mult şi mai mult.

Când au anunţat numele surorii mele, mama şi-a desfăcut mâinile şi a început să aplaude. A fost grozav s-o văd pe sora mea urcând pe podium, pentru că fratele meu fusese cam pe locul 223 în promoţia lui şi, prin urmare, n-a trebuit să ţină vreun discurs. Şi poate că sunt subiectiv, dar când sora mea a citat versuri dintr-un cântec pop şi a vorbit despre viitor, mi s-a părut nemaipomenit. M-am uitat la fratele meu, iar el s-a uitat la mine. Şi amândoi am zâmbit. Apoi, ne-am uitat la mama şi am văzut că plângea foarte încet şi cu multe lacrimi, aşa că eu şi fratele meu ne-am dus şi am prins-o de câte o mână. S-a uitat la noi, a zâmbit şi a plâns şi mai tare. Apoi, ne-am sprijinit capetele pe umerii ei, ca la o îmbrăţişare laterală, ceea ce a făcut-o să plângă şi mai tare. Sau poate că a lăsat-o să plângă şi mai tare. Nu sunt sigur care dintre variante era valabilă. Dar ea ne-a strâns uşor de mâni şi a zis: „Băieţii mei”, foarte încet, şi a reînceput să plângă. Îmi iubesc mama foarte mult. Nu-mi pasă dacă e un lucru banal de spus. Cred că la următoarea mea zi de naştere am să-i cumpăr un cadou. Cred că asta ar trebui să devină o tradiţie. Copilul primeşte cadouri de la toată lumea, iar el îi cumpără un cadou mamei sale, pentru că şi ea e acolo.

Cred că ar fi ceva drăguţ.

Când sora mea şi-a terminat discursul, am aplaudat cu toţii şi-am ţipat, dar nimeni n-a aplaudat şi n-a ţipat mai tare decât bunicul meu. Nimeni.

Nu-mi amintesc ce-a spus şefa de promoţie, decât că a citat din Henry David Thoreau în loc de versurile vreunui cântec de muzică pop.

Apoi, domnul Small s-a urcat pe scenă şi i-a rugat pe toţi să se abţină de la aplauze până când toate numele erau citite şi toate diplomele înmânate. Ar trebui să precizez că rugămintea asta n-a funcţionat nici anul trecut.

Deci, am văzut-o pe sora mea primindu-şi diploma şi pe maică-mea plângând din nou. Apoi am văzut-o pe Mary Elizabeth. Şi am văzut-o pe Alice. Şi l-am văzut pe Patrick. Şi am văzut-o pe Sam. A fost o zi nemaipomenită. Chiar şi când l-am văzut pe Brad. Mi s-a părut în regulă.

Am întâmpinat-o cu toţii pe sora mea în parcare, iar primul care a îmbrăţişat-o a fost bunicul meu. E un bărbat cu adevărat mândru în felul său. Toţi au spus cât de mult le-a plăcut discursul surorii mele, chiar dacă nu le-a plăcut. Apoi, l-am văzut cu toţii pe tatăl meu străbătând parcarea şi ţinând camera video triumfător deasupra capului. Nu cred că altcineva a îmbrăţişat-o mai îndelung pe sora mea decât tatăl meu. M-am uitat în jur după Sam şi Patrick, dar nu i-am găsit pe nicăieri.

În drum spre casă, verii mei din Ohio au aprins un alt joint. De data asta, am tras şi eu un fum, dar ei tot m-au făcut „pămpălău”. Nu ştiu de ce. Poate că asta fac verii din Ohio. Asta şi să spună bancuri.

— Ce are 32 de picioare şi un dinte?

— Ce? întrebam cu toţii.

— O coadă de şomeri din Virginia de Vest.

Chestii de genul ăsta.

Când am ajuns acasă, verii din Ohio s-au dus direct la bar pentru că absolvirile păreau să fie singurele ocazii când oricine poate să bea. Cel puţin aşa a fost anul trecut şi anul ăsta. Mă întreb cum va fi absolvirea mea. Pare foarte îndepărtată în timp.

Deci, sora mea şi-a petrecut prima oră a petrecerii desfăcând toate cadourile, iar zâmbetul îi creştea pe faţă cu fiecare cec, pulover sau bancnotă de cincizeci de dolari. Nimeni din familia noastră nu e bogat, dar se pare că toţi reuşesc să economisească exact cât trebuie pentru genul acesta de evenimente, şi cu toţii ne prefacem că suntem bogaţi pentru o zi.

Singurii care nu i-au dat surorii mele bani sau un pulover au fost fratele meu şi cu mine. Fratele meu i-a promis s-o ducă într-o zi să-şi facă nişte cumpărături pentru colegiu, cum ar fi săpun, pe care-l va

plăti el, iar eu i-am cumpărat o căsuţă sculptată manual din piatră şi pictată în Anglia. I-am spus că am vrut să-i dăruiesc ceva care s-o facă să se simtă ca acasă chiar şi după ce pleacă. Sora mea chiar m-a sărutat pe obraz pentru asta.

Dar partea cea mai bună a petrecerii a avut loc când mama a venit la mine şi mi-a spus că mă caută cineva la telefon. M-am dus să văd cine e.

— Alo?

— Charlie?

— Sam!

— Când vii pe la noi? a întrebat ea.

— Acum! am spus.

Atunci, tata, care bea un pahar cu whisky, a intervenit:

— Nu pleci nicăieri până nu pleacă rudele noastre. M-ai auzit?

— Ăă, Sam… trebuie să aştept să-mi plece rudele, am spus.

— Bine. Ne găseşti aici până la şapte. După aia, te sunăm noi de unde o să fim.

Sam părea cu adevărat fericită.

— Bine, Sam. Felicitări!

— Mulţumesc, Charlie. Pa.

— Pa.

Am pus receptorul în furcă.

Îţi jur, aveam impresia că rudele n-or să mai plece niciodată. Toate poveştile pe care le-au spus. Toţi cârnaţii ăia în aluat pe care i-au mâncat. Toate fotografiile la care s-au uitat şi de câte ori am auzit „când erai atâtica”, însoţite de gesturile corespunzătoare. Era ca şi cum ceasul se oprise în loc. Nu că m-ar fi deranjat poveştile, care chiar nu mă deranjau. Iar cârnaţii în aluat erau chiar buni. Dar voiam să o văd pe Sam.

Pe la 9:30, toţi erau îndopaţi şi treji. La 9:45, s-a terminat runda de îmbrăţişări. La 9:50, aleea de acces era liberă. Tata mi-a dat douăzeci de dolari şi cheile de la maşină, zicând:

— Mulţumesc c-ai stat prin preajmă. A însemnat mult pentru mine şi pentru familie.

Era uşor ameţit, dar a vorbit la fel de serios. Sam îmi spusese că se vor duce la un club de dans din centru. Aşa că am pus în portbagaj cadourile pentru toţi şi am pornit la drum.

E ceva legat de tunelul care duce în centrul oraşului. E splendid noaptea. Pur şi simplu splendid. Începi dintr-o parte a muntelui şi e întuneric, iar radioul e dat tare. Când intri în tunel, vântul dispare şi tu mijeşti ochii din pricina luminilor de deasupra. Când te acomodezi cu luminile, vezi cealaltă ieşire în depărtare, exact când radioul nu mai zice nimic pentru că undele nu pot să ajungă la el. Apoi, te afli la mijlocul tunelului, şi totul devine un vis calm. În timp ce vezi ieşirea

apropiindu-se, ţi se pare că nu ajungi acolo suficient de repede. Şi în sfârşit, tocmai când crezi că n-ai să ajungi acolo niciodată, vezi ieşirea chiar în faţa ta. Iar radioul se trezeşte la viaţă chiar mai tare decât îţi aminteşti. Iar vântul te aşteaptă. Şi ieşi zburând din tunel direct pe pod. Şi iată-l. Oraşul. Un milion de lumini şi clădiri şi totul pare la fel de palpitant ca prima oară când l-ai văzut. E cu adevărat o intrare grandioasă.

După vreo jumătate de oră de căutări prin clubul de dans, i-am văzut în sfârşit pe Mary Elizabeth cu Peter. Amândoi beau scotch cu sifon, pe care Peter îl cumpărase întrucât el e mai mare şi şi-a pus ştampilă pe mână. Am felicitat-o pe Mary Elizabeth şi am întrebat-o unde sunt ceilalţi. Mi-a spus că Alice se droga la toaleta pentru femei, iar Sam şi Patrick erau pe ringul de dans. Mi-a zis să stau pe un scaun până se întorc, pentru că nu ştia unde anume erau. Aşa că am stat şi l-am ascultat pe Peter discutând în contradictoriu cu Mary Elizabeth despre candidaţii democraţi. Din nou, ceasul părea să fi stat pe loc. Aşa de tare voiam s-o văd pe Sam.

După vreo trei cântece, Sam şi Patrick s-au întors lac de sudoare.

— Charlie!

M-am ridicat şi ne-am îmbrăţişat cu toţii de parcă nu ne mai văzuserăm de câteva luni. Ţinând cont de tot ceea ce se întâmplase, cred că asta are o logică. După ce-am terminat cu îmbrăţişările, Patrick s-a întins deasupra lui Peter şi Mary Elizabeth de parcă aceştia erau o canapea. Apoi, i-a luat paharul din mână lui Mary Elizabeth şi l-a băut. „Hei, căcănarule!” – a fost reacţia ei. Cred că era beat, cu toate că în ultima vreme n-a mai băut, dar Patrick face chestiile astea şi când e treaz, aşa că e greu să-ţi dai seama.

Atunci Sam m-a apucat de mână.

— Ador cântecul ăsta.

M-a condus spre ringul de dans. Şi a început să danseze. Şi am început şi eu să dansez. Era un cântec cu ritm rapid, aşa că nu mă prea pricepeam, dar ei părea să nu-i pese. Dansam, pur şi simplu, şi asta era de ajuns. Cântecul s-a terminat şi a urmat o piesă lentă. S-a uitat la mine. M-am uitat la ea. Apoi, mi-a luat mâinile şi m-a tras spre ea într-un dans lent. Nu ştiu să dansez prea bine nici pe piesele lente, dar ştiu cum să mă legăn.

Şoapta ei mirosea a suc de merişor şi votcă.

— M-am uitat după tine în parcare azi.

Am sperat ca respiraţia mea să-şi fi păstrat mirosul de pastă de dinţi.

— Şi eu te-am căutat.

Apoi, am rămas tăcuţi pentru restul cântecului. M-a strâns în braţe ceva mai tare. Şi eu am strâns-o ceva mai tare. Şi am continuat să dansăm. A fost singurul moment al zilei în care chiar mi-aş fi dorit să

stea ceasul în loc. Şi să fiu acolo pentru un timp lung.

De la clubul de dans, ne-am dus la apartamentul lui Peter, unde le-am dat tuturor cadourile de absolvire. Lui Alice i-am dat o carte de cinematografie, despre filmul *Noaptea morţilor vii,* care i-a plăcut, iar lui Mary Elizabeth o casetă cu filmul *Viaţa mea de câine,* cu subtitrări, care i-a plăcut foarte mult.

Pe urmă, le-am dat cadourile lui Patrick şi Sam. Chiar le ambalasem special. Am folosit hârtie de la benzile desenate de duminică, pentru că era color. Patrick a rupt ambalajul cadoului său. Sam n-a rupt hârtia, ci doar a dezlipit banda adezivă. Şi s-au uitat la ce era în fiecare cutie.

Lui Patrick i-am dat *Pe drum, Prânzul dezgolit, Străinul, Dincoace de Paradis, Peter Pan* şi *Pace separată.*

Lui Sam i-am dat *Să ucizi o pasăre cântătoare, De veghe în lanul de secară, Marele Gatsby, Hamlet, Walden* şi *Izvorul care ţâşneşte.*

Sub cărţi, pusesem câte o cartolină pe care o scrisesem la maşina de scris pe care mi-o cumpărase Sam. Cartolinele spuneau că acestea erau cărţile mele preferate şi că voiam ca Sam şi Patrick să le aibă pentru că ei erau cei doi oameni preferaţi ai mei, din întreaga lume.

După ce au citit şi şi-au ridicat privirea, au tăcut. Nimeni n-a zâmbit, n-a plâns sau altceva. Eram doar deschişi, uitându-ne unii la ceilalţi. Ştiau că scrisesem cartolinele cu toată seriozitatea. Şi ştiam că a însemnat mult pentru ei.

— Ce scrie pe cartoline? a întrebat Mary Elizabeth.

— Te superi, Charlie? a întrebat Patrick.

Am clătinat din cap şi fiecare şi-a citit cartolina, în timp ce eu m-am dus să-mi umplu cu vin roşu ceaşca de cafea.

Când m-am întors, toţi se uitau la mine şi am spus:

— O să-mi fie tare dor de voi toţi. Sper să vă distraţi de minune la colegiu.

Şi pe urmă am început să plâng, pentru că dintr-odată mi-am dat seama că toţi cei de acolo pleacă. Bănuiesc că Peter crede că sunt un pic cam ciudat. Deci, Sam s-a ridicat şi m-a dus în bucătărie, spunându-mi pe drumul până acolo că totul era „OK”. Când am ajuns în bucătărie, mă calmasem puţin.

Sam a spus:

— Ştii că plec într-o săptămână, Charlie?

— Da, ştiu.

— Să nu începi să plângi din nou.

— Bine.

— Vreau să mă asculţi.

— Bine.

— Sunt tare speriată că am să fiu singură la colegiu.

— Chiar eşti? am întrebat.

Nu mă gândisem niciodată serios la asta.

— Exact cum şi tu eşti tare speriat c-ai să rămâi singur aici.

— Bine.

Am încuviinţat din cap.

— Aşa că, uite, facem o înţelegere. Când lucrurile devin prea greu de suportat la colegiu, am să te sun, iar când lucrurile devin prea greu de suportat aici, mă suni.

— Putem să ne scriem şi scrisori?

— Desigur, a spus ea.

Apoi, am început iar să plâng. Uneori, trec foarte brusc de la o stare la alta. Dar Sam avea răbdare.

— Charlie, am să mă întorc la sfârşitul verii, dar înainte să ne gândim la asta, hai să ne bucurăm de această ultimă săptămână împreună. Cu toţii. OK?

Am dat din cap aprobativ şi m-am calmat.

Am petrecut restul serii doar bând şi ascultând muzică, aşa cum făceam mereu, dar de data asta se întâmpla la Peter acasă şi, de fapt, a fost mai bine decât la Craig, pentru că Peter are o colecţie de muzică mai bună. Se făcuse cam unu noaptea când, subit, mi-am dat seama.

— Oh, Doamne! am spus.

— Ce-ai păţit, Charlie?

— Mâine e zi de şcoală!

Nu cred că puteam să-i fac să râdă mai tare.

Peter m-a dus în bucătărie ca să-mi facă o cafea, ca să mă pot trezi şi să pot să conduc până acasă. Am băut cam opt ceşti la rând şi eram gata de condus cam în douăzeci de minute. Problema a fost că, până am ajuns acasă, cafeaua mă trezise atât de tare încât nu mai puteam să adorm. Până să ajung la şcoală, am simţit că mor. Din fericire, toate testele finale se terminaseră şi tot ce-am făcut toată ziua a fost să ne uităm la diapozitive. Nu cred că am dormit vreodată mai bine. Am fost şi bucuros pe deasupra pentru că şcoala chiar că e un loc singuratic fără ei.

Astăzi a fost diferit deoarece am dormit şi n-am mai apucat să-i văd pe Sam şi Patrick noaptea trecută pentru că îi scoseseră părinţii în oraş la o cină specială. Iar fratele meu se dusese la întâlnire cu una dintre fetele care „arătau bine” la absolvire. Sora mea era ocupată cu prietenul ei. Iar mama şi tata erau încă obosiţi după petrecerea de absolvire.

Astăzi, cam toţi profesorii i-au lăsat pe copii să stea în bănci şi să discute, după ce am predat manualele. Sincer, nu cunoşteam pe nimeni, în afară poate de Susan, dar după episodul de pe hol, m-a evitat mai mult ca oricând. Aşa că eu n-am prea vorbit. Singura oră bună a fost a lui Bill, pentru că am putut să discut cu Bill. Mi-a fost greu să-mi iau rămas-bun de la el după ce s-a terminat ora, dar el mi-a

spus că nu era un adio. Că pot să-l sun oricând în timpul verii dacă voiam să discut sau să împrumut cărţi, iar asta m-a făcut să mă simt ceva mai bine.

Băiatul ăsta cu dinţii stricaţi, pe nume Leonard, m-a numit „căţeluşul profesorului”, după ora lui Bill, dar nu m-a deranjat deoarece cred că îi scapă esenţa, pe undeva.

Am mâncat de prânz afară pe o bancă, unde cu toţii ne duceam să fumăm. După ce mi-am mâncat prăjiturile Ho-Ho, mi-am aprins o ţigară şi parcă speram să-mi ceară cineva una, dar nimeni nu mi-a cerut.

Când ultima oră s-a terminat, toţi se bucurau zgomotos şi făceau planuri comune pentru vacanţă. Şi toţi îşi făceau curat în dulapuri aruncându-şi hârtiile şi notiţele vechi şi cărţile pe podeaua holului. Când am ajuns la dulapul meu, l-am văzut pe băiatul ăsta slăbănog, care avusese dulapul vecin cu al meu tot anul. Niciodată nu vorbisem cu el până atunci.

Mi-am dres glasul şi am spus:

— Hei, pe mine mă cheamă Charlie.

Tot ce-a spus a fost:

— Ştiu.

După care, şi-a încuiat dulapul şi a plecat.

Aşa că, mi-am deschis dulapul, mi-am pus toate hârtiile vechi şi lucrurile în rucsac şi am păşit peste talmeş-balmeşul de cărţi, hârtii şi notiţe de pe hol spre parcarea de afară. După care, m-am suit în autobuz. După care, ţi-am scris această scrisoare.

La drept vorbind, sunt chiar bucuros că anul şcolar s-a terminat. Vreau să petrec mult timp cu toţi înainte să plece. Mai ales cu Sam.

Apropo, am terminat anul numai cu note maxime. Mama a fost foarte mândră şi mi-a pus carnetul de note pe frigider.

Mereu cu drag,
Charlie

22 iunie 1992

Dragă prietene,

Noaptea de dinaintea plecării lui Sam a înceţoşat imaginea întregii săptămâni. Sam era agitată pentru că nu numai că simţea nevoia să petreacă timpul cu noi, dar mai trebuia să se şi pregătească de plecare. Să cumpere lucruri. Să împacheteze lucruri. Chestii de genul ăsta.

În fiecare seară, ne adunam imediat după ce Sam îşi lua rămas-bun de la vreun unchi sau se întorcea de la o altă cină cu mama şi tatăl ei sau terminase cu toate cumpărăturile pentru şcoală. Era speriată, şi abia după ce lua o gură din ceea ce beam noi sau trăgea un fum din ceea ce fumam, se calma şi redevenea aceeaşi Sam.

Lucrul care a ajutat-o cu adevărat pe Sam să treacă mai uşor de săptămâna aceasta a fost prânzul luat împreună cu Craig. A spus că voia să-l vadă ca să aibă un soi de „încheiere” şi cred că a avut norocul să aibă parte de asta deoarece Craig a fost îndeajuns de drăguţ ca să-i spună că avusese dreptate să se despartă de el. Şi că era o persoană deosebită. Şi că îi părea rău şi-i dorea să-i fie bine. Ciudate mai sunt momentele pe care oamenii le aleg ca să fie generoşi.

Partea cea mai bună a fost că Sam a zis că nu l-a întrebat despre fetele cu care ar fi avut relaţii, cu toate că ar fi vrut să ştie. Nu îi purta ranchiună. Era tristă, totuşi, dar era o tristeţe plină de speranţă. Genul de tristeţe care are nevoie de timp.

În noaptea de dinainte de a pleca, eram cu toţii acasă la Sam şi Patrick. Bob, Alice, Mary Elizabeth (fără Peter) şi cu mine. Stăteam pe covor în camera de „jocuri”, amintindu-ne lucruri.

Mai ştiţi spectacolul în care Patrick a făcut asta… sau ţineţi minte când Bob a făcut ailaltă… sau Charlie… sau Mary Elizabeth… sau Alice… sau Sam…

Glumele intime nu mai erau glume. Deveniseră poveşti. Nimeni nu a readus în discuţie numele rele sau vremurile rele. Şi nimeni nu se simţea trist, căci puteam să amânăm ziua de mâine cu şi mai multă nostalgie.

După o vreme, Mary Elizabeth, Bob şi Alice au plecat, spunând că se vor întoarce de dimineaţă ca s-o vadă pe Sam la plecare. Aşa că am rămas eu, Patrick şi Sam. Şedeam pur şi simplu acolo. Fără să spunem multe. Până când am început să rememorăm propriul nostru „când”.

Ţii minte când Charlie a venit prima oară la noi, la meciul de fotbal… şi ţii minte când Charlie i-a spart cauciucurile lui Dave la petrecerea de revedere… şi ţii minte poemul… şi caseta cu selecţii… şi Punk Rocky *în culori… şi mai ştii când ne-am simţit cu toţii infiniţi…*

După ce am spus asta, am rămas cu toţii tăcuţi şi trişti. În tăcere, mi-am amintit de momentul acela de care n-am vorbit nimănui. Momentul când ne plimbam. Doar noi trei. Şi eu eram la mijloc. Nu-mi amintesc unde ne duceam sau de unde veneam. Nu-mi amintesc nici măcar anotimpul. Îmi amintesc doar că mergeam între ei şi am avut pentru prima oară sentimentul apartenenţei.

În sfârşit, Patrick s-a ridicat în picioare.

— Sunt obosit, fraţilor. Noapte bună.

Apoi, ne-a ciufulit părul la amândoi şi s-a dus în camera lui. Sam s-a întors spre mine.

— Charlie, trebuie să împachetez nişte lucruri. Vrei să mai stai cu mine o vreme?

Am dat din cap în semn de aprobare şi ne-am dus la etaj.

Când am intrat în încăpere, am observat cât de diferit arăta faţă de noaptea în care Sam m-a sărutat. Pozele fuseseră date jos, iar

sertarele, golite, toate lucrurile fiind strânse într-o grămadă mare pe pat. Mi-am propus să nu plâng orice-ar fi pentru că nu voiam să o fac pe Sam să se simtă mai panicată decât era deja.

Prin urmare, am stat şi-am privit-o cum îşi face bagajul şi am încercat să observ cât mai multe detalii cu putinţă. Părul ei lung, încheieturile subţiri şi ochii verzi. Am vrut să ţin minte totul. Mai ales sunetul vocii ei.

Sam a vorbit despre o mulţime de lucruri, încercând să-şi abată gândurile. A vorbit despre ce lung va fi drumul pe care-l vor avea de făcut a doua zi şi de faptul că părinţii ei închiriaseră o dubă. Se întreba cum vor fi cursurile pe care le va urma şi care va fi „specializarea" ei. A spus că nu voia să se înscrie într-o comunitate de fete, dar că aştepta cu nerăbdare meciurile de fotbal. Tristeţea punea stăpânire pe ea tot mai mult. În cele din urmă, s-a întors către mine.

— De ce nu m-ai invitat să ieşim împreună când s-a întâmplat toată povestea cu Craig?

Am rămas încremenit. Nu ştiam ce să spun. A spus-o ea, încet.

— Charlie… după chestia aia cu Mary Elizabeth de la petrecere şi după ce noi am dansat la club şi toate cele.

Nu ştiam ce să spun. Sincer, eram pierdut.

— OK, Charlie… O să-ţi uşurez sarcina. Când toată povestea aia cu Craig a răbufnit, ce-ai crezut?

Chiar voia să ştie. Am spus:

— Păi, m-am gândit la multe lucruri. Dar, mai ales, m-am gândit că faptul că tu eşti tristă era mult mai important pentru mine decât ideea că prietenul tău nu mai era Craig. Şi dacă asta însemna că n-o să am voie să mă gândesc niciodată la tine în felul acela, atâta timp cât tu eşti fericită, pentru mine era în regulă. Atunci mi-am dat seama că te iubeam cu adevărat.

S-a aşezat pe podea lângă mine. A vorbit domol:

— Charlie, chiar nu pricepi? Eu nu pot să simt asta. E drăguţ şi aşa mai departe, dar e ca şi cum nici n-ai fi acolo uneori. E nemaipomenit că ştii să asculţi şi să oferi un umăr la nevoie, dar ce te faci când cineva n-are nevoie de un umăr? Dacă are nevoie de braţele tale sau de ceva de genul ăsta? Nu poţi să stai acolo şi să pui vieţile tuturor înaintea vieţii tale şi să consideri că asta se pune ca dragoste. Pur şi simplu nu se poate. Trebuie să faci lucruri.

— Cum ar fi? am întrebat.

Aveam gura uscată.

— Nu ştiu. Cum ar fi să-i prinzi mâinile când vine cântecul lent, de exemplu. Sau să fii cel care invită pe cineva în oraş. Sau să le spui oamenilor ce îţi trebuie. Sau ce vrei. De exemplu, pe ringul de dans, ai vrut să mă săruţi?

— Da, am spus.

— Păi, şi de ce nu m-ai sărutat? m-a întrebat foarte serioasă.
— Pentru că nu credeam că voiai să fac asta.
— Şi de ce ai gândit aşa?
— Din cauza a ceea ce ai spus.
— Ceea ce am spus acum nouă luni? Când ţi-am zis să nu te gândeşti la mine în felul acela?
Am încuviinţat din cap.
— Charlie, tot eu ţi-am zis să nu-i spui lui Mary Elizabeth că e frumoasă. Şi să-i pui o mulţime de întrebări şi să n-o întrerupi. Acum e cu un tip care face exact contrariul. Şi merge pentru că ăsta e Peter cu adevărat. Este el însuşi. Şi face lucruri.
— Dar mie nu mi-a plăcut Mary Elizabeth.
— Charlie, îţi scapă esenţialul. Ideea e că nu cred că ai fi acţionat diferit chiar dacă ţi-ar fi plăcut de Mary Elizabeth. E ca atunci când vii în apărarea lui Patrick şi dai de pământ cu doi inşi care încearcă să-i facă rău, dar ce faci când Patrick îşi face rău singur? Ca atunci când v-aţi dus amândoi în parc? Sau când te-a sărutat? Tu ai vrut ca el să te sărute?
Am clătinat din cap.
— Şi atunci, de ce l-ai lăsat?
— Păi, încercam să-i fiu prieten, am spus.
— Dar n-ai fost, Charlie. În acele momente, nu ai fost deloc prietenul lui. Pentru că n-ai fost sincer cu el.
Am stat acolo cât se poate de nemişcat. M-am uitat în podea. N-am spus nimic. Foarte stingherit.
— Charlie, ţi-am spus să nu te gândeşti la mine în felul ăla acum nouă luni din cauza a ceea ce-ţi spun acum. Nu din cauza lui Craig. Nu pentru că n-aş fi crezut că eşti un băiat nemaipomenit. E doar faptul că nu vreau să fiu obiectul pasiunii cuiva. Dacă mă place cineva, vreau să îi placă de mine aşa cum sunt în realitate, nu aşa cum îşi închipuie că sunt. Şi nu vreau să-şi poarte sentimentele în sinea lui. Vreau să mi le arate, ca să pot simţi şi eu. Vreau să fie în stare să facă tot ceea ce-şi doreşte să facă în preajma mea. Şi dacă face un lucru care nu-mi place, îi spun.
A început să plângă puţin, dar nu era tristă.
— Ştii că am dat vina pe Craig pentru că nu m-a lăsat să fac lucruri? Ştii ce aiurea mă simt acum în privinţa asta? Poate că nu m-a încurajat să fac lucruri, dar nici nu m-a împiedicat să le fac. Dar, după o vreme, nu le-am mai făcut pentru că nu voiam să gândească altfel despre mine. Dar chestia e că nu am fost sinceră. Şi atunci, de ce să-mi pese dacă el m-a iubit sau nu, când el de fapt nici măcar nu m-a cunoscut?
M-am uitat la ea. Încetase să plângă.
— Deci, mâine o să plec. Şi n-am de gând să las asta să se întâmple

iar cu altcineva. Am de gând să fac ceea ce vreau să fac. Am de gând să fiu cine sunt cu adevărat. Şi am de gând să înţeleg ce înseamnă asta. Dar în clipa asta sunt aici, cu tine. Şi vreau să ştiu unde eşti, de ce ai nevoie şi ce vrei să faci.

A aşteptat răbdătoare să-i răspund. Dar după tot ce spusese, m-am gândit că ar trebui să fac doar ceea ce voiam să fac. Nu să mă gândesc la asta. Nu să o spun cu glas tare. Iar dacă nu-i plăcea, atunci ea putea să-mi spună. Şi puteam să ne întoarcem la făcutul bagajelor.

Aşa că am sărutat-o. Şi m-a sărutat şi ea. Şi am stat întinşi pe podea şi am continuat să ne sărutăm. Şi era o moliciune plăcută. Şi scoteam zgomote înăbuşite. Şi am stat tăcuţi. Şi nemişcaţi. Ne-am dus în pat şi ne-am întins peste toate lucrurile care nu fuseseră aşezate în valize. Şi ne-am atins unul pe celălalt de la mijloc în sus peste haine. Şi apoi pe sub haine. Şi pe urmă, fără haine. Şi a fost tare frumos. Era foarte frumoasă. Mi-a luat mâna şi mi-a strecurat-o pe sub pantalonii ei. Şi am atins-o. Şi pur şi simplu nu mi-a venit să cred. Era ca şi cum totul avea logică. Până când şi-a vârât mâna pe sub pantalonii mei şi m-a atins.

Atunci am oprit-o.

— E ceva în neregulă? m-a întrebat. Te-a durut?

Am clătinat din cap. De fapt, chiar îmi plăcuse. Nu ştiam ce fusese în neregulă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să…

— Nu. Să nu-ţi pară rău, am spus.

— Dar mă simt prost, a spus.

— Te rog, nu te simţi prost. A fost foarte plăcut, am spus.

Începeam să mă supăr destul de tare.

— Nu eşti pregătit? m-a întrebat.

Am încuviinţat din cap. Dar nu asta era. Nu ştiam care era motivul.

— E OK dacă nu eşti pregătit, a spus.

Era foarte drăguţă cu mine, dar eu mă simţea realmente prost.

— Charlie, vrei să te duci acasă? m-a întrebat.

Cred că am încuviinţat din cap pentru că m-a ajutat să mă îmbrac. Şi pe urmă şi-a pus şi ea cămaşa. Şi-mi venea să-mi trag şuturi în cur pentru că fusesem aşa un copil. Pentru că eu o iubeam pe Sam. Şi eram împreună. Şi eu am stricat totul. Pur şi simplu, am stricat totul. Îngrozitor. Mă simţeam oribil.

M-a dus afară.

— Vrei să te duc cu maşina? a întrebat.

Eu venisem cu maşina tatei. Nu eram beat. Ea părea foarte îngrijorată.

— Nu, mulţumesc.

— Charlie, n-am să te las să conduci în halul ăsta.

— Îmi pare rău. O să merg pe jos atunci, am spus.

— E două noaptea. Te duc eu cu maşina acasă.

S-a dus în altă cameră să ia cheile de la maşină. Eu stăteam în holul de la intrare. Simţeam că-mi vine să mor.

— Eşti alb ca varul la faţă, Charlie. Vrei să-ţi aduc nişte apă?

— Nu. Nu ştiu.

Am început să plâng în hohote.

— Uite. Stai întins pe canapea, a spus.

M-a întins pe canapea. Mi-a adus o cârpă umedă şi mi-a pus-o pe frunte.

— Poţi să dormi aici la noapte. OK?

— OK.

— Numai linişteşte-te. Respiră adânc.

Am făcut ce mi-a spus să fac. Şi chiar înainte să adorm, am spus ceva.

— Nu pot să mai fac asta. Îmi pare rău, am spus.

— E OK, Charlie. Culcă-te, a spus Sam.

Dar eu nu mai vorbeam cu Sam. Vorbeam cu altcineva.

Când am adormit, am avut un vis. Fratele meu, sora mea şi cu mine ne uitam la televizor împreună cu mătuşa Helen. Totul se derula cu încetinitorul. Sunetul era bruiat. Iar ea făcea ceea ce făcea Sam. Atunci m-am trezit. Şi nu ştiam ce mama naibii se întâmplă. Sam şi Patrick stăteau în picioare deasupra mea. Patrick m-a întrebat dacă vreau să mănânc ceva la micul dejun. Cred că am încuviinţat din cap. Ne-am dus şi-am mâncat. Sam încă arăta îngrijorată. Patrick arăta normal. Am mâncat bacon şi ochiuri cu părinţii ei şi toată lumea a discutat banalităţi. Nu ştiu de ce îţi spun despre bacon şi ochiuri. Nu e important. Nu e important deloc. Mary Elizabeth şi toţi ceilalţi au venit acolo şi, în timp ce mama lui Sam verifica de două ori fiecare articol, ne-am dus cu toţii pe alee. Părinţii lui Sam şi Patrick s-au urcat în dubă. Patrick s-a urcat la volanul camionetei lui Sam, spunându-le tuturor că îi va revedea în două zile. Apoi, Sam i-a îmbrăţişat şi şi-a luat rămas-bun de la toţi. Dat fiind că se întorcea pentru câteva zile spre sfârşitul verii, era mai mult un fel de „pe curând" decât un „rămas-bun".

Eu am rămas ultimul. Sam s-a apropiat de mine şi m-a ţinut în braţe multă vreme. În cele din urmă, mi-a şoptit în ureche. Mi-a spus o mulţime de lucruri minunate despre cum a fost OK că nu am fost pregătit noaptea trecută şi cum o să-i fie dor de mine şi cum voia ca eu să am grijă de mine cât timp va fi plecată.

— Eşti prietena mea cea mai bună, a fost tot ce-am putut spune în replică.

A zâmbit şi m-a sărutat pe obraz, şi a fost ca şi cum, pentru o clipă, partea urâtă a nopţii trecute dispăruse. Dar tot am simţit că e vorba mai mult de un rămas-bun decât de un „pe curând". Ideea e că n-am

plâns. Nu ştiam ce simţeam.

În sfârşit, Sam s-a urcat în camioneta ei, iar Patrick a pornit motorul. Şi s-a auzit o melodie grozavă. Şi toţi au zâmbit. Chiar şi eu. Dar nu mai eram acolo.

Abia când n-am mai zărit maşinile, am revenit şi am început să mă simt rău din nou. Dar, de data asta, senzaţia de rău era mult mai intensă. Mary Elizabeth şi toţi ceilalţi plângeau acum şi m-au întrebat dacă vreau să merg şi eu la Big Boy sau ceva de genul. Le-am spus că nu. Mulţumesc. Trebuie să plec acasă.

— Eşti OK, Charlie? m-a întrebat Mary Elizabeth.

Cred că începeam să arăt rău din nou, pentru că părea îngrijorată.

— Sunt bine. Doar că-s obosit, am minţit.

M-am urcat în maşina tatei şi am plecat. Şi auzeam toate cântecele alea la radio, dar radioul nu era pornit. Iar când am ajuns pe alee, cred că am uitat să opresc motorul. M-am dus direct la canapeaua din camera familiei, unde e instalat televizorul. Şi am putut să văd programele de la televizor, doar că acesta nu era pornit.

Nu ştiu ce e în neregulă cu mine. E ca şi cum tot ce pot să fac este să scriu toate această sporovăială ca să nu mă dezintegrez. Sam a plecat. Iar Patrick n-o să se întoarcă decât peste câteva zile. Iar eu nu pot să vorbesc cu Mary Elizabeth sau cu altcineva sau cu fratele meu sau cu altcineva din familia mea. Exceptând-o, poate, pe mătuşa Helen. Dar ea nu mai e. Şi chiar dacă ar fi aici, cred că n-aş putea să vorbesc nici cu ea. Pentru că încep să simt de parcă ceea ce am visat despre ea noaptea trecută ar fi fost adevărat. Iar întrebările psihiatrului meu nu erau ciudate, la urma urmelor.

Nu ştiu ce-ar trebui să fac acum. Ştiu că alţi oameni păţesc lucruri mult mai rele. Ştiu asta, dar totul se prăbuşeşte oricum, şi nu mă pot împiedica să mă gândesc că băieţelul care mănâncă nişte cartofi prăjiţi cu mămica lui la mall o să se facă mare şi-o s-o lovească pe sora mea. Aş face orice să nu mă mai gândesc la asta. Ştiu că iar gândesc prea repede, şi totul e în capul meu ca o transă, dar e acolo şi nu vrea să plece. Îl văd mereu, iar el o tot loveşte pe sora mea, şi nu vrea să înceteze, iar eu vreau ca el să înceteze pentru că, de fapt, nu o face cu intenţie rea, dar pur şi simplu nu vrea să asculte, iar eu nu ştiu ce să fac.

Îmi pare rău, dar trebuie să închei scrisoarea asta acum.

Dar, mai întâi, vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai fost unul dintre aceia care ascultă şi înţeleg şi nu încearcă să se culce cu tipe, chiar dacă ai fi putut să o faci. Vorbesc serios şi-mi pare rău că te-am supus la toate astea când nici măcar nu ştii cine sunt şi nu ne-am cunoscut niciodată personal şi nu pot să-ţi spun cine sunt pentru că am promis să păstrez toate acele mici secrete. Dar n-aş vrea să crezi că ţi-am ales numele din cartea de telefoane. M-ar ucide dacă ai crede asta. Deci, te

rog să mă crezi când îţi spun că m-am simţit îngrozitor după ce Michael a murit şi am văzut o fată în clasă, care nu m-a observat, şi a vorbit doar despre tine cu o prietenă de-a ei. Şi, cu toate că nu te cunoşteam, am avut senzaţia că te-aş cunoaşte, pentru că îmi păreai a fi un om foarte bun. Genul de om pe care nu l-ar deranja să primească scrisori de la un puşti. Genul de persoană care ar înţelege că scrisorile sunt mai bune decât un jurnal intim, pentru că se stabileşte o legătură strânsă, pe când un jurnal intim poate fi găsit. Doar că nu vreau să-ţi faci griji în privinţa mea, sau să crezi că m-ai cunoscut sau să-ţi irosesc timpul mai mult de-atât. Îmi pare tare rău că ţi-am irosit timpul, pentru că însemni cu adevărat mult pentru mine şi sper că ai o viaţă foarte frumoasă pentru că eu cred că o meriţi. Chiar cred asta. Şi sper că aşa stau lucrurile. Bine, atunci. Rămâi cu bine.

Mereu cu drag,
Charlie

Epilog

23 august 1992

Dragă prietene,

Am fost în spital în ultimele două luni. Abia ieri m-au externat. Doctorul mi-a spus că mama şi tata m-au găsit aşezat pe canapeaua din camera familiei. Eram complet dezbrăcat şi mă uitam la televizor, care nu era pornit. Nu voiam să vorbesc sau să ies din starea aia, mi-au spus. Tata chiar mi-a tras o palmă ca să mă trezească şi, cum ţi-am mai spus, el nu m-a bătut niciodată. Dar n-a mers. Prin urmare, m-au adus la spitalul la care am mai fost internat când aveam şapte ani, după ce mătuşa Helen a murit. Mi-au spus că, vreme de o săptămână, n-am vorbit cu nimeni şi nici n-am recunoscut pe nimeni. Nici măcar pe Patrick, care presupun că m-a vizitat în acea perioadă. E înfricoşător să te gândeşti la aşa ceva.

Tot ce-mi amintesc e c-am pus scrisoarea în cutia poştală. Următorul lucru pe care-l ştiu e că stăteam în cabinetul unui medic. Şi mi-am adus aminte de mătuşa Helen. Şi am început să plâng. Şi doctorul, care s-a dovedit a fi o femeie tare cumsecade, a început să-mi pună întrebări. La care am răspuns.

Nu prea vreau să vorbesc despre întrebări şi răspunsuri. Dar mi-am cam dat seama că tot ce-am visat despre mătuşa Helen a fost adevărat. Şi, după o vreme, mi-am dat seama că se întâmplase în fiecare sâmbătă în care ne uitam la televizor.

Primele săptămâni la spital au fost foarte grele.

Partea cea mai grea a fost să stau în cabinetul doctoriţei când aceasta le-a spus mamei şi tatei ce se întâmplase. Niciodată n-am văzut-o pe mama mea plângând atât de mult. Sau pe tatăl meu atât de supărat. Pentru că n-au ştiut că se întâmplă atunci când se întâmpla.

Dar doctoriţa m-a ajutat să lămuresc o mulţime de lucruri de atunci. Despre mătuşa Helen. Şi despre familia mea. Şi despre prieteni. Şi despre mine. Sunt o mulţime de etape ale lucrurilor de acest gen, iar ea a fost cu adevărat nemaipomenită prin toate aceste etape.

Totuşi, chestia care m-a ajutat cel mai mult a fost timpul când puteam să primesc vizitatori. Familia mea, inclusiv fratele meu şi sora mea, veneau de fiecare dată în acele zile până când fratele meu a trebuit să se întoarcă la şcoală ca să joace fotbal. După asta, familia mea a venit fără fratele meu, care îmi trimitea cărţi poştale. Chiar mi-a scris în ultima carte poştală că a citit eseul meu despre *Walden* şi i-a plăcut mult, lucru care m-a făcut să mă simt tare bine. Exact ca prima oară când l-am văzut pe Patrick. Lucrul cel mai bun în privinţa lui Patrick e că, şi atunci când te afli în spital, el nu se schimbă. Îţi spune

bancuri ca să te facă să te simţi mai bine în loc să-ţi pună întrebări despre cum e să te simţi mai rău. Chiar mi-a adus o scrisoare de la Sam, în care Sam spunea că se va întoarce la sfârşitul lunii august şi, dacă mă fac mai bine până atunci, ea şi Patrick mă vor conduce prin tunel. Şi, de data asta, o să pot să stau în spatele camionetei, dacă vreau. Lucruri ca astea m-au ajutat mai mult ca orice.

Zilele când primeam corespondenţă erau şi ele bune. Bunicul mi-a trimis o scrisoare foarte drăguţă. La fel şi mătuşa mea. La fel şi bunicul şi unchiul Phil. Mătuşa Rebecca mi-a trimis flori cu o cartolină semnată de toţi verii mei din Ohio. A fost plăcut să ştiu că se gândeau toţi la mine, aşa cum a fost drăguţ şi când Patrick i-a adus pe Mary Elizabeth, Alice, Bob şi pe toţi ceilalţi în vizită. Inclusiv Peter şi Craig. Cred că sunt prieteni din nou. Şi mă bucur că sunt. Aşa cum m-am bucurat că Mary Elizabeth a fost cea care a vorbit cel mai mult. Pentru că făcea ca lucrurile să pară mai normale. Mary Elizabeth chiar a rămas şi după plecarea celorlalţi. Am fost foarte fericit să am şansa să vorbesc cu ea între patru ochi înainte de plecarea ei la Berkeley. Aşa cum am fost fericit pentru Bill şi prietena lui când au venit la mine în urmă cu două săptămâni. Se căsătoresc în noiembrie şi vor ca eu să merg la nunta lor. E frumos să ai lucruri pe care să le aştepţi cu nerăbdare.

Momentul când am început să simt că totul va fi în regulă a fost acela în care sora mea şi fratele meu au rămas după ce-au plecat părinţii. Se întâmpla la un moment dat în iulie. Mi-au pus o mulţime de întrebări despre mătuşa Helen pentru că bănuiesc că lor nu li s-a întâmplat nimic niciodată. Iar fratele meu părea tare trist. Iar sora mea părea tare furioasă. Atunci, în acel moment, lucrurile au început să se limpezească, deoarece nu mai era nimeni de urât după asta.

Ce vreau să spun e că m-am uitat la fratele şi la sora mea şi m-am gândit că poate într-o zi vor fi mătuşă şi unchi, la fel cum şi eu voi fi unchi. Tot aşa cum mama şi mătuşa Helen erau surori.

Şi putem să stăm cu toţii laolaltă şi să ne întrebăm şi să ne simţit prost despre fiecare în parte şi să dăm vina pe o mulţime de oameni pentru ceea ce au făcut sau n-au făcut sau pentru ceea ce n-au ştiut. Habar n-am. Bănuiesc că întotdeauna poate exista cineva pe care să dăm vina. Poate că dacă bunicul meu n-ar fi bătut-o, mama mea n-ar fi atât de tăcută. Şi poate că nu s-ar fi măritat cu tata pentru că el nu bate pe nimeni. Şi poate că eu nu m-aş fi născut niciodată. Dar sunt foarte bucuros că m-am născut, aşa că nu mai ştiu ce să spun despre toate astea, mai ales că mama mea pare fericită cu viaţa pe care o duce, şi nu ştiu dacă mai există ceva de dorit.

E ca şi cum, dacă aş da vina pe mătuşa Helen, ar trebui să-l învinuiesc pe tatăl ei pentru că a bătut-o şi pe prietenul de familie care şi-a făcut de cap cu ea când era mică. Şi pe persoana care şi-a

făcut de cap cu el. Şi pe Dumnezeu pentru că n-a oprit toate astea şi lucruri care sunt mult mai rele. Şi am făcut asta pentru o vreme, dar pe urmă n-am mai putut. Pentru că nu ducea nicăieri. Pentru că nu asta era esenţialul.

Nu sunt aşa cum sunt din cauza a ceea ce am visat şi mi-am amintit despre mătuşa Helen. Asta am înţeles când lucrurile s-au liniştit. Şi cred că e foarte important de ştiut. M-a făcut să simt că lucrurile sunt clare şi că s-au pus cap la cap. Să nu mă înţelegi greşit. Ştiu că ceea ce s-a întâmplat a fost important. Şi a fost nevoie să-mi amintesc. Dar e ca atunci când doctoriţa mi-a spus povestea celor doi fraţi care aveau un tată alcoolic înveterat. Unul dintre fraţi a ajuns un tâmplar priceput care nu bea niciodată. Celălalt frate a ajuns un beţiv la fel de rău ca tatăl său. Când l-au întrebat pe primul frate de ce nu s-a atins de băutură, acesta a spus că, după ce-a văzut ce-a făcut băutura din tatăl lui, n-a fost în stare nici măcar să încerce. Când l-au întrebat pe celălalt frate, a spus că bănuia că învăţase să bea pe genunchii tatălui său. Aşa că bănuiesc că suntem ceea ce suntem dintr-o mulţime de motive. Şi poate că n-o să le ştim pe cele mai multe dintre ele. Dar chiar dacă nu avem puterea să alegem de unde venim, putem totuşi să alegem unde ne ducem de acolo. Putem totuşi să facem lucruri. Şi putem încerca să ne simţim în regulă în privinţa lor.

Cred că dacă vreodată o să am copii şi văd că sunt supăraţi, n-am să le spun că în China oamenii mor de foame sau orice de genul ăsta pentru că asta n-ar schimba faptul că sunt supăraţi. Şi chiar dacă altcineva păţeşte lucruri mult mai rele, asta nu prea schimbă faptul că ai ceea ce ai. Bune şi rele. Exact aşa cum a spus sora mea când am fost internat în spital o vreme. A spus că era foarte îngrijorată în privinţa plecării la colegiu şi, ţinând cont de situaţia prin care treceam, se simţea de-a dreptul fără grai vizavi de asta. Dar nu ştiu de ce s-ar simţi fără grai. Şi eu aş fi îngrijorat. Şi, serios vorbind, nu cred că eu trec printr-o situaţie mai bună sau mai rea decât ea. Nu ştiu. Sunt doar lucruri diferite. Poate că e bine să aşezi lucrurile în perspectivă, dar uneori cred că singura perspectivă este să fii cu adevărat acolo. Aşa cum a spus Sam. Pentru că e în regulă să simţi lucruri. Şi să fii ceea ce eşti în privinţa lor.

Ieri, când m-au externat, mama m-a dus cu maşina acasă. Era după-amiază şi m-a întrebat dacă mi-e foame. Şi am spus că da. Atunci, m-a întrebat ce vreau şi i-am spus că voiam să mergem la McDonald's, aşa cum făceam când eram mic şi mă îmbolnăveam şi nu mă duceam la şcoală. Aşa că ne-am dus acolo. Şi a fost tare drăguţ să fiu cu mama mea şi să mănânc cartofi prăjiţi. Şi mai târziu în seara aceea să fiu cu familia mea la cină şi să facem ca lucrurile să fie aşa cum au fost întotdeauna. Asta a fost partea uluitoare. Lucrurile îşi continuă mersul. N-am vorbit despre nimic greu sau uşor. Eram doar acolo,

împreună. Şi asta a fost de ajuns.

Aşa că azi tatăl meu s-a dus la muncă. Iar mama ne-a luat pe mine şi pe sora mea în oraş să ne îngrijim de ultimele lucruri pentru sora mea, ţinând cont că pleacă la colegiu peste câteva zile. Când ne-am întors, l-am sunat pe Patrick acasă fiindcă spusese că Sam ar trebui să ajungă acasă până atunci. Sam mi-a răspuns la telefon. Şi a fost tare drăguţ să-i aud vocea.

Mai târziu, au venit la mine cu camioneta lui Sam. Şi ne-am dus la Big Boy, aşa cum ne duceam mereu. Sam ne-a vorbit despre viaţa ei la şcoală, care părea foarte interesantă. Iar eu i-am vorbit despre viaţa mea la spital, care nu părea interesantă. Iar Patrick a spus bancuri ca să ne facă pe toţi să rămânem sinceri. După ce-am plecat, ne-am urcat în camioneta lui Sam şi, aşa cum promisese Sam, ne-am dus la tunel.

Cam la opt sute de metri de tunel, Sam a oprit maşina, iar eu m-am urcat în spate. Patrick a dat volumul radioului foarte tare, ca să-l pot auzi şi, pe când ne apropiam de tunel, am ascultat muzica şi m-am gândit la toate lucrurile pe care oamenii mi le-au spus în ultimul an. M-am gândit la Bill când îmi spunea că sunt deosebit. La sora mea spunându-mi că mă iubeşte. Şi la mama. Şi chiar şi la tatăl şi la fratele meu când eram în spital. M-am gândit la Patrick, care mi-a spus că sunt prietenul lui. Şi m-am gândit la Sam, când mi-a spus să fac lucruri. Să fiu cu adevărat acolo. Şi m-am gândit ce grozav este să ai prieteni şi o familie.

Şi, când am intrat în tunel, n-am ridicat braţele de parcă aş fi zburat. Am lăsat doar vântul să-mi bată în faţă. Şi am început să plâng şi să zâmbesc în acelaşi timp. Pentru că nu mă puteam împiedica să nu simt cât de mult am iubit-o pe mătuşa Helen fiindcă-mi cumpăra două cadouri. Şi cât de mult doream ca darul pe care i-l cumpărasem mamei de ziua mea de naştere să fie cu adevărat deosebit. Şi cât de mult doream ca sora mea, fratele meu, Sam şi Patrick şi toţi ceilalţi să fie fericiţi.

Dar, cel mai mult, plângeam pentru că am fost deodată foarte conştient de faptul că eu eram cel care stătea în picioare în acel tunel, cu vântul bătându-mi în faţă. Fără să-mi pese dacă vedeam centrul oraşului. Fără să mă gândesc măcar la asta. Pentru că stăteam în picioare în tunel. Şi chiar am fost cu adevărat acolo. Iar asta a fost de ajuns ca să mă facă să mă simt infinit.

Mâine, încep anul al doilea de liceu. Şi, crezi sau nu, nu-mi mai e aşa de teamă să mă duc. Nu sunt sigur dacă voi avea timp să mai scriu scrisori, pentru că s-ar putea să fiu prea ocupat cu încercarea de a „participa”.

Prin urmare, dacă asta va fi ultima mea scrisoare, te rog să mă crezi că lucrurile stau bine în ceea ce mă priveşte şi chiar dacă n-ar fi aşa, vor sta bine cât de curând.

Iar eu am să cred acelaşi lucru despre tine.

Mereu cu drag,
Charlie

Mulţumiri

Am vrut doar să spun despre toţi cei cuprinşi în lista de mai jos că n-ar fi existat nicio carte fără ei şi le mulţumesc din toată inima.

Greer Kessel Hendricks
Heather Neely
Lea, Fred şi Stacy Chbosky
Robbie Thompson
Christopher Mequarrie
Margaret Mehring
Stewart Stern
Kate Degenhart
Mark Meclain Wilson
David Wilcox
Kate Ward
Tim Perell
Jack Horner
Eduardo Braniff

Şi, în sfârşit…
Doctorului Earl Reum, pentru că a scris un poem frumos şi lui Patrick Comeaux pentru că şi l-a amintit greşit când avea 14 ani.

{1} Test standardizat pentru admiterea în colegiu, în SUA. (N.t.)

{2} *Equal Rights Amendment* – un amendament la constituţia SUA pentru garantarea egalităţii în drepturi a femeilor. (N.t.)

{3} Actriţă americană cunoscută pentru rolurile din sitcomurile de televiziune. *(N.t.)*

{4} Titlul original: *The Fountainhead,* de Ayn Rand. (N.t.)

{5} Aluzie la Universitatea Brown, absolvită de profesor, *brown* însemnând şi maro, în engleză. (N.t.)

{6} În original, *freshman fifteen,* expresie care se referă la o anumită greutate suplimentară (stabilită arbitrar la cincisprezece livre – sau aproximativ şapte kilograme) pe care studenţii ar căpăta-o în primul an de colegiu. (N.t.)